

20. YIL ÖZEL BASKISI

6:45>YAYIN

7

Cem Akaş

Bu kitaptaki kişi ve yerlerle
başka kişi ve yerler arasında olabilecek
her türlü benzerlik tümüyle rastlantısaldır.

eski bir Çin taktiği

“Into Round Holes Put The Square Pegs”
ve **“Çıkmamış Fotoğraflar Ülkesi”** adlı şiirler
Nisan Tandal’ın izniyle kullanılmıştır.

16. bölümü oluşturan Holéy Sevner konulu yazı,
Sir James Belder’ın
Witchraft and Secret Leagues in Europe, 1200-1800
adlı kitabından (Methuen&Co. Ltd., Londra, 1961)
çevrilerek alınmıştır.

40. bölümü oluşturan şiir,
Robert Creeley’ye aittir.

GİRİŞ

Huzurluyuz. Bir Rönesans madrigali duyuluyor - Cipriano De Rore’nin “Alla dolce ombra”sı. Bir evdeyiz. Benetton renkleriyle bezenmiş, pastel sarı-kahverengi tonlarında, huzurumuzla uyumlu bir yer. Saat yönünde dönerek eşyaları görüyoruz/eşyalar saatin tersi yönünde dönerek gözümüzün önünden geçiyor; zevkle döşenmiş, genç bir salon burası: rahat ve hoş görünümlü koltuklar, duvarda çeşitli röprodüksiyonlar[1]*, pencerenin önünde bir yazı masası, kanepe, hemen yanında suratına maske boyanmış bir kesikbaş, iddialı olmayan bir müzik seti, yuvarlak bir yemek masası, üzerine sarkan, kağıt ve telden yapılmış, küre biçiminde beyaz ve iri bir lamba, büyükçe bir kitaplık. Geri dönüyoruz, ne gördüğümüzü yeni anlamış gibi: suratına maske boyanmış bir kesikbaş mı dediniz?*

“Kim koydu bunu buraya!”

Hoş bir kadın sesi. Aynı kadına ait olduğunu tahmin ettiğimiz (o da hoş çünkü) bir kol uzanıyor, odanın bir köşesine yerleştirilmiş plastik bir dışkı taklidi türünden kötü bir şaka olduğunu tahmin ettiğimiz başı saçlarından tutup kaldırıyor, onun ardı sıra mutfağa gidiyoruz biz de, öteki eliyle buzdolabını açıyor ve nedense başı buzluğa koyuyor. Madrigal baştan beri aynı kayıtsızlıkla sürüyor. Hala huzurluyuz.

1

“Merhaba, sizde Salinger’ın son romanı var mı?” diye soruyor Hakan, sahaf dükkanına hızla girer girmez.

Girişin solundaki ufak masada oturan ve birşeyler okuyan kız, başını bir süre sonra kaldırıp dikkatle Hakan’a bakıyor. Adının Yağmur olduğu her halinden belli. Müziğin sesini biraz kısıyor -The Police, “Wrapped Around Your Finger”- ve

“Hangi Salinger?” diye soruyor.

“Jerome David.” Gülümsüyor Hakan. Yazarın tam adını bilen bir müşterinin, kitapçı için ne büyük bir nimet olduğunu yine de alçakgönüllülükle hatırlatan bir gülümseme.

“Adı ne kitabın?”

“Valla tam emin değilim, ama ‘İyi Kalpli Şişko Kral, Göle Konup Kahvaltılarını Eden Ördekleri Seyrediyor’ gibi bir şeydi.”

Yağmur’un yüzünde bir şaşkınlık. Kitabını ve müziği kapatıyor, ayağa kalkıyor, Hakan’a doğru gidiyor, hayır, Hakan’ın arkasında duran raflara; raflardaki kitaplara bakıyor ama çok üstünkörü. Aklı başka yerde gibi. Dönüyor. Şimdi Hakan’a iyice yakın.

“Salinger epeydir yazmıyor benim bildiğim. Emin misiniz böyle bir kitabının olduğundan? Ne zaman çıkmış?”

“Yeni. Bu yılın başlarında filan.”

“Yabancı yayınlar getirten büyük kitapçılardan birine soracaksınız o zaman.” Gülümsüyor. “Bendekiler baya eski.”

“Peki, sağolun.” Hakan kapıya yöneliyor.

“Aa, bir dakika, bir şey sorabilir miyim?” diye atılıyor Yağmur, “Boynunuzdaki o leke hep var mıydı?”

“Efendim?”

“Boynunuzdaki lekeyi soruyorum. Kardeşimde de var da. Geçmiyor mu?”

“Hayır, ama yakıyorlar galiba. Kaç yaşında kardeşiniz?”

“Yedi.”

“Söyleyin, dert etmesin. Bazılarına yakışıyor.” Hakan duraksıyor biraz, sonra, göz gözeyken ekliyor:

“Biz tanışıyor muyuz? Seni bir yerden çıkartacağım ama nereden?”
“Çileden!” diyor Yağmur.

2

Bu ilk değildi gerçekten de. Birbirlerini görmeleri yani. Hakan ve Yağmur bundan önce iki kez karşılaşmıştı - tarihin, ya da en azından İstanbul'un böyle bir saplantısı olsa gerek: kesişen yolların büyüsü.

İlki gerçekleştiğinde ikisi de üç yaşındaydı. "Bak, kardeş!" demişti annesi Yağmur'a, yolda yürürken karşıdan gelen Hakan'ı ve babasını görünce. İki çocuk da durmuş, yarım dakika kadar neredeyse hiç hareket etmeden birbirlerini süzmüşlerdi. Sonra Hakan birden dönüp babasının bacağına gömmüştü yüzünü. Yağmur'sa -Yağmur bu- gidip Hakan'ın başlığını çekiştirmeye başlamıştı. "Aa, ne ayıp, kardeş kızım o, hiç öyle şey yapılır mı, sev kardeşi!" demişti annesi, hafif bir utanmayla ve "çocuk işte" bakışıyla Hakan'ın babasına bakarak.

İkincisinde Hakan elli dokuz, Yağmur yirmi dört yaşındaydı. Sıcak bir Aralık günü olmasına karşın, Yılbaşı beklentisi, eski bir sayıyı bitirme ve yenisine başlama isteği, telaşı, hissedilir ölçüde asılıydı havada. Alış-veriş zamanı. Ne var ki Hakan daha ziyade alış-vermeyiş taraftarıydı ve büyük "Müzik Dükkanı"nda, uzun zamandır aradığı bir CD'yi bulmuş olmanın ve bundan yalnızca bir tane kalmış olmasının verdiği fazladan dört vuruşluk kalp çarpıntısının heyecanıyla, diskin tam önünde durup, onunla hiç ilgilenmiyormuş da öteki disklere bakıyormuş gibi yapıp uygun anı beklerken, Yağmur aniden ortaya çıkıvermiş ve "Afedersiniz" diyip Hakan'ı biraz da iterek söz konusu diski neredeyse "kapmış," yazılarını okumaya koyulmuştu. Uzun uzadıya ve kinci bir bakışla süzmüştü genç kızı Hakan, ama Yağmur oralı bile olmamıştı. Ancak işin ucunda Isaac Ebstein ve öğrencilerinin icra ettiği, Beethoven'ın 13. ve 14. yaylı çalgılar dörtlüsü vardı ve Hakan bu yaşına gelene kadar hiç kolay pes etmemişti. Tam "O pek iyi bir yorum değil bana sorarsanız, zaten adam da iyice yaşlandı," diyip başka bir diski kızın eline tutuşturmaya hazırlanırken Yağmur diski montunun cebine sokuvermişti. **Hakan hem şaşırmış, hem de sevecenliğe benzer birşeyler duymaya başlamıştı, profesyonel rekabete bayılırdı. Bu genç kızın atikliğini, gözüpekliğini ve ustasının önünden mal götürme cüretini göstermesini beğenmişti açıkçası. "Ey Türk Gençliği!" demişti içinden. Sonra Yağmur'un peşine takılıp dükkandan**

çıktığında onu enselemiş gibi yaparak korkutmayı düşünmüştü, ama Yağmur çoktan çıkıp gitmişti bile.

3

“Dükkan da senin mi peki?” diye soruyor Hakan, tuzluğu Yağmur’dan alırken.

“Benim üzerime mi diye mi soruyorsun? Evet. Babamın pek hoşuna gitmemişti ilk başta, ‘Kızım sen evde otur, ben sana istediğin kitabı alırım, harçlık da veririm, kitapçılıkla geçinemezsin,’ demişti. Aslında öyle, para getirmiyor.”

“Ee, ne yapıyorsun?”

“Özel ders veriyorum. Babamdan da para geliyor, eh işte, kira derdi filan yok. İdare.”

“Bana daha hırslı bir insanmışsın gibi geldi ama.”

Yağmur gülümsüyor. Yanından geçen garsona:

“Bakar mısınız? Bir bira daha lütfen,” diyor. Pizzasını küçük üçgenlere bölüp yemeyi sürdürüyor. “Dükkanı seviyorum. Yani. Kafama estiğinde çıkıp gidiyorum. Canım istemezse o gün hiç açmıyorum. İlginç kitaplar da geçiyor elime. Arkadaşlarım uğruyor. Tip tip insanlar tanıyorum-” Hakan başını yemeğinden kaldırıp muzip gözlerle Yağmur’a bakıyor, küçük bir kahkaha atıyor Yağmur, “- iyi işte. Ben hayatımdan memnunum.”

“Öyleyse mesele yok.”

“Sen ne yapacaksın master’ın bitince?”

“Doktora.”

“Sonra?”

“Ne bileyim. Bakalım. Daha askerlik filan var. Hükümet değişir, askerlik yasasını değiştirirler diye beklemekten romatizma oldum.”

“Dert valla.”

“Dert tabii kızım, bir buçuk yıl yaa, öyle alıveriyorlar.”

“Hesabı isteyelim mi? Kahveyi bende içeriz.”

Dışarıda hala güneşli bir sonbahar öğledensonrası hüküm sürüyor.

4

“Hakan Abi, bir de şu Belirsizlik İlkesini anlatsana.”

“Anlatırız. Önce şu problemleri bitirelim. Heey, yavrularım, evet siz, susun artık da biraz ben konuşayım. Herkesin işi gücü var.”

Boğaziçi’nde birinci sınıf öğrencileriyle kitaptan fizik problemleri çözüyor Hakan. Birkaç bölüm değiştirdikten sonra fizikte karar kılmış ve İTÜ’den mezun olmuştu; şimdi burada master yapıyor, asistanlığı var. 27 yaşında - ne çok genç, ne çok büyük, öğrencilerle iyi iletişim kurabilmesi belki biraz da o yüzden. Sınıfta rahat. Otorite kompleksi yok. Konusunu iyi biliyor. Öğrencilerin, hele zeki öğrencilerin karşısına çıkmak, efsanelerdeki tekinsiz köprülerden geçmekle eşdeğerdir, çünkü karşılarındakinin boş mu dolu mu olduğunu, kafasının çalışıp çalışmadığını hemen anlarlar, zayıf noktalarının envanterini üç derse kalmadan çıkarırlar ve genelde gözünün yaşına bakmazlar. Hakan’ın bu sınavı başarıyla vermiş olduğu belli.

“Tamam mı? Herkes anladı mı olay neymiş? İyi öyleyse. Biri bir şey sormuştu az önce-”

“Ben,” dedi öğrencilerden biri, adı Cem’di, “Heisenberg’in Belirsizlik İlkesi var ya, ne işe yarıyor şimdi bu?”

“Tamam. Bu ilke der ki, bir atom parçacığının aynı anda hem kesin konumunu hem de momentumunu belirlemek imkansızdır. Yani neymiş -” tahtaya dönüp

$\Delta p \, \Delta x = h$

denklemini yazıyor, “Δp momentumdaki belirsizliği, Δx konumdaki, yani parçacığın nerede olduğu hakkındaki belirsizliği gösterirse, bu ikisinin çarpımı bir sabite eşittir. Bu sabit de bildiğimiz Planck sabiti. Momentumun belirsizliği küçükse, yani hızını ve yönünü oldukça kesin biliyorsan, o parçacığın konumunun belirsizliği büyük olacak, yani nerede olduğunu pek bilemeyeceksin. Eğer hızını tam olarak biliyorsan, yeri hakkında hiçbir şey bilemeyeceksin demek bu.”

“Bu sadece atomlar için mi geçerli? Daha büyük şeylere de uyuyor mu?”

“Sen araba kullanıyor musun?”

“Evet?”

“İyi o zaman, giderken dikkat et, hız göstergesine bak, tamam mı, biraz daha bak, iyice bak, hızından tam emin olduğunda başını kaldır. Bir de bakmışsın öbür dünyadasın. Belli olmaz.”

Sınıftan “Öff, bu iğrenç esprilere katlanmak zorunda mıyız?” sesleri yükseliyor, dersin bitiş saati de geçmiş zaten, herkes toplanmaya başlıyor, Hakan gülüyor, cebinden küçük zilini çıkartıp bir yandan çalıyor, bir yandan da “Hadi bakalım, azat buzat, azat buzat!” diye bağırıyor. Çıkıyorlar. Soruyu soran öğrenci yanından geçerken Hakan onu durduruyor, “Yalnız çok küçük parçacıklar için geçerli Heisenberg’in ilkesi, çünkü Planck sabiti çok küçük bir sayı. Arabanın hızında diyelim ki 15 km/saatlik bir belirsizlik, konumunda yalnızca on üzeri eksi otuz beş santimlik bir belirsizlik yaratırdı.”

“Önemsiz.”

“Ne yapalım, hayat zor,” diyor Hakan.

5

Babasıyla birlikte yaşıyor Hakan. Eve gittiğinde onu her zamanki gibi, okuma odası olarak döşenmiş salonda, dört rahat koltuktan en benimsediği kırmızı kadife kaplı olanında, hemen arkasındaki abajurun sarı ve yumuşak ışığında birşeyler okurken buluyor - kitabın cildinden tanıyor Bertrand Russel'ı. **Okuma odası: buraya girdiğinizde okumak, en azından raflardaki kitaplara göz atmak, hatta mümkünse dokunmak isteği bir zorunluluk olarak yerleşiyor içinize, üç duvar silme kitap kaplı çünkü - alfabetik olarak, yazarının adına göre sıralanmış bunlar, Aackburn'den Zustatsky'ye kadar- dördüncüsünde büyük bir pencere, pencerenin altında Hakan'ın gazete okuma minderi ve minderin çevresine dağılmış gazeteler, dergiler var.**

Babasının adı Can, ama Hakan "Alibey" diye sesleniyor ona. Saçları kabarık ve beyaz; şimdi koltuğunda otururken, kalın siyah çerçeveli gözlüğünü takmış ve kitaba iyiden iyiye kaptırmışken kendisini, bir tür kopmuşluk, çevresiyle ilgisizlik sezinleniyor havasında, ama mağdur olmuş birinin kopukluğundan çok, üstünlük ve kendine güven gibi nitelikleri çağrıştıran bir ayrıklık bu; mağrur bile denilebilir ya, yine de öyle bir çocuksuluk, sevimlilik yayıyor ki Alibey, uzaklığı "uzansan dokunacakmışsın gibi" boyutlarına iniveriyor ve ister istemez gülümsüyorsunuz.

"Alibey, ben geldim," diyor Hakan salonun kapısından, babasının başını kitaptan kaldırıp bakışlarını onda odaklaması için geçmesi gereken süre boyunca alışkın bir sabırla bekliyor ve "Sana bir şey hazırlayayım ister misin?" diye ekliyor.

"Hoşgeldin," diyor Alibey.

"Kahve içer misin?"

"Sen de içecek misin?"

"Yok, ben yeterince içtim bugün."

"Boşver öyleyse, ben de istemem."

Mutfakta biraz atıştırdıktan sonra babasının yanına gidiyor Hakan, gazeteyi okumaya koyuluyor - sondan; **eski bir alışkanlık bu, spor sayfasına da özel bir ilgisi olmadığı halde, anımsayabildiği kadarıyla**

hep sondan başlayarak okumuş gazeteleri. Bunu ilk kez gören bir arkadaşının -ortaokul sıraları olmalı- "Yahudi misin sen?" diye sorduğu geliyor aklına, "onlar da hep tersten okur."

"Salinger'ın adı Jerome David'di, değil mi?"

"Galiba," diyor Alibey; neden sonra, "Niye sordun?"

"Hiç, bugün kitapçıda muhabbeti oldu da."

Orta sayfayı okurken Yağmur'u düşünmeye başlıyor Hakan, Alibey'in bir süre sonra kitabını bıraktığını, kalkıp içeri gittiğini, sonra geri gelip az ötesinde dikilerek onu izlediğini fark etmiyor.

"Güzel bir orta sayfa," diyor Alibey sonunda.

Hakan şaşkınlıkla başını kaldırıyor, babasının gülümsemesine gülerek karşılık veriyor.

"Satranç oynayalım mı?"

Yine gülüyor Hakan; **Alibey'in standart esprilerinden biri bu - ikisi de satranç oynamayı sevmedikleri halde, bu soruyu sık sık sorar Alibey. Belki de birlikte izlediğimiz bir filmde vardı bununla ilgili bir sahne, diye düşünüyor olabilirdi Hakan. Yoktu oysa.**

Alibey'in, bundan bir süre sonra, beklenmedik bir biçimde öleceğini Hakan o gün biliyor olsaydı, babasının teklifini ciddiye alıp tahtanın başına oturtur, kimin beyazları alacağı konusunda onunla mahsustan inatlaşır mıydı?

6

“Kaşığı neden sol elle tutuyorsun sen?” diye soruyor Yağmur, yorganını biraz daha üzerine çekip Hakan’ın saçlarıyla oynamayı sürdürerek. “Solak mısın?”

“Yoo, öyle işte.” Hakan, başını kaldırmamaya kesin karar vermiş gibi; bakışları Yağmur’unkilere asla değmiyor. Düpedüz somurtuyor.

“Peki dükkana geldiğinde söylediğin ilk cümlede neden yedi sözcük vardı?”

Hakan bunu konu değiştirme taktiği olarak yorumluyor. Az önce olanların utancı, evet utanç diye yineliyor kendisine, hala fazlasıyla sıcak olarak içinde. Oysa her şey iyi gitmişti başta. “Ne?”

“Salinger’ın kitabının adı da mı rastlantıydı yani? Adamın öyle bir kitabı olmadığını biliyorsun, uyduracak başka bir şey bulamadın mı?”

Salonda müzik dinlerken Yağmur iyice sokulmuş, öpüşmeye başlamışlardı. **Hakan başına gelecekleri biliyordu tabii, Yağmur’u da çok çekici buluyordu, böyle olması son derece uygundu, ama yine de bir tedirginlik, heyecan ve zevk korosunun arasına karışmış, yanlış notaları detone bir sesle bağıra bağıra söylüyordu. İlk defa sonuna kadar sevişecekti Hakan. Yağmur’unsa, tam tersine, rahat ve alışkın hareketlerle Hakan’ın gömleğinin düğmelerini açması ve göğsünü okşamaya başlaması, Hakan’ın gevşemesine pek de yardımcı olmamıştı. İlk defa sonuna dek...**

7

"Bir numarası yok, iki tane türev alacaksın, sıfıra eşitleyeceksin, çıkacak."

"Dur ben yapayım."

"Yap bakalım," demişti Hakan, ardından da iskemlesini Pelin'inkisine bitiştirmiş, problemi nasıl çözdüğüne bakıyormuş gibi yapıp yüzünü kızın boynuna iyice yaklaştırmıştı, **nefesinin sıcaklığını hissetmesini istiyordu. Ders verdiği öğrencilere özel yakınlıklar göstermemek gibi soylu ilkeleri yoktu açıkçası. "Aa, bacaklar!" diyip gülümsemişti içinden**; gözlerinin gördüğünü ellerine onaylattığında Pelin kalemi yavaşça bırakmış, Hakan'a dönüp küçük küçük öpmeye başlamıştı. Birden alt dudağını ısırınca Hakan başını refleks olarak geri çekmiş, ardından birbirlerine sarılarak derin derin öpüşmüşlerdi. T-shirt'ün üzerinden okşadığı bedeni anımsıyor Hakan.

8

“Hakan, sen galiba peygambersin,” diyor Yağmur, yatakta doğrularak. Hakan Pelin’den geri geliyor ama yabancılık çekiyor, filmin başını kaçırmış gibi.

“Nasıl yani?”

“Kronk dinini duymuş muydun hiç?”

“Ne dini?”

“Kronk. Yeraltındalar. Büyük bir örgütleri olduğu söyleniyor. Sen dükkana geldiğinde ben de bu dinin geçmişiyle ilgili bir kitap okuyordum. Ortaçağın başlarına kadar gidiyor, ilkin Almanya’da ortaya çıktığı sanılıyor. Her neyse, şimdi bir peygamberleri var, ama örgütteki ayrılıkçı bir mezhep yeni bir peygamberin ortaya çıkacağına filan inanıyor. Buna dayanak gösterdikleri kutsal bir metin var. Onunla ilgili bir araştırmayı da okudum. Hakan, beni dinliyor musun?”

9

Ya da bir-iki yıl önce Bodrum'daki macera. O kızla yatmıştı da; ama -adı neydi, garip bir adı vardı, Tulip'ti belki de- şarabın etkisiyle Tulip uyuyakalınca Hakan da uyumuştu onun yanında.

Sonuçta deneyimsizdi, ama bilgisiz değildi elbette, hatta sevişmeye doğal bir yatkınlığı olduğu bile söylenebilirdi - okşamaktan, öpmekten, dokunmaktan, zevk vermeden zevk alıyordu. Neyin nereye gireceğini de biliyordu, fakat -şimdi yeniden kızarıyor yüzü- nasıl gireceğinden pek emin değildi. Nitekim o ana kadar çok güzel gittiğini düşündüğü sevişme, ayak basılmamış bölgeye ulaşmış ve Hakan paniklemeye başlamıştı. Daha rahat bir konuma gelebilmek için yapılan sakar manevralar sırasında gitti-gidecek bir hale gelen sertliği, ilk denemede görevini başaramayıp ne yapacağını bilemeyince tümüyle yumuşamış ve kabuğuna çekilmenin fiziksel sınırına dayanmıştı.

"Bu buraya girmiyor," demişti Hakan, başını Yağmur'un boynundan kaldırarak. Yağmur anlamıştı, tatlı bir sesle "Neyse, boşver," diyip öpmüştü onu. Yan yana, birbirlerine sarılarak yatmışlardı sonra. Sessizlik. Yağmur Hakan'ın saçlarını okşamaya koyulmuştu. Biraz gülmüştü.

"Sen bakire misin?"

Hakan bir şey dememişti, başını sallamıştı yalnızca.

"Üzülme. Geçer!"

10

“Orada yazılı olan bütün işaretler var sende. Ben Kronk’la ilgili kitabı okurken içeri girdin ve yedi sözcük söyledin - yedi, Kronk dininin kutsal sayısı. 27 yaşındasın - içinde yedi var. Ben de 28’im - yedinin katı. Sonra örgütün parolasını söyledin. Kaşığı sol elle tutuyorsun. Boynunda o lekeden var. Allah bilir kıçında iki nokta üst üste gibi duran iki ben de vardır.”

Yağmur Hakan’ı döndürüyor, eğilip bakıyor, karanlık olduğunu fark edip başucu lambasını yakıyor, yeniden -Hakan’ın söylenmesine aldırmaksızın- eğiliyor; biraz sonra “demiştim” ses tonuyla:

“Oğlum, sen peygambersin!” diyerek doğruluyor.

11

Nedense bir tren istasyonu. Gişenin karşısında, yüksekçe bir yerdeki duvar saatini görüyoruz. Üçü yirmi altı geçiyor. Biraz altına iniyor bakışlarımız; iş tulumları giymiş iki adam bir merdiven dayıyorlar duvara, biri tutarken öbürü tırmanıyor ve saati ileri alıyor. Şimdi beşi çeyrek geçiyor saat. Aşağı iniyor; uzaklaşıyorlar. Arkalarından bakıyoruz. Yüzlerini ve bileklerini yeniden getiriyoruz gözümüzün önüne: işçi olamayacak kadar ince, neredeyse narin. Kimsenin itiraz etmemesine, dahası, birkaç kişinin kendi kol saatlerini istasyonun saatine bakarak ayarlamasına bir ölçüde şaşırıyoruz, ancak süzdüğümüz diğer insan yüzlerinde bu şaşkınlığın paylaşılmadığını gördüğümüzden önemsemiyor gibi yapıyor ve devam ediyoruz.

II

12

Sıcak bir bahar gecesi, Yağmur’un evinde bir yemek yenecek. Yağmur olacak elbette, Hakan, Nisan ve Cem. Masada otururlarken göreceğiz onları, bir süre uzakça bir köşeden izleyeceğiz. Ev karanlık olacak, yalnızca masanın üzerindeki lambadan gelecek ışık. Yüzlerde çarpıcı gölgeler. İlkin seslerini duyamayacağız, sonradan -kulağımız mı alışacak, yoksa duyduğumuzu mu sanacağız- daha yakına geldikçe söylediklerinin ayırdına varabileceğiz. “Osman ne yapıyor bu aralar?” diye soracak Yağmur Hakan’a.

“İyidir herhalde. Bugünlerde pek dışarı çıkmıyor. Başı ağrıyormuş.”

“Ben son gördüğümde pek bir bitkin gözüküyordu. Kamburu çıkmıştı zavallının. Çok mu yoruyor kendisini ne?”

“Kim bu Osman?” diye söze karışacak Nisan.

“Birbirlerini çok severlerdi,” diyecek Cem. İlk kez konuştuğu için mi böylesine şaşıracak Yağmur’la Hakan? - şimdi bilmiyoruz, bu konuşmanın burada ve hızlı hızlı geçilmesinin nedenini de anlayamıyoruz, ama zamanı gelince anlayacağız herhalde.

13

Bir adam pencereden dışarı bakıyor, arkası dönük - geniş bir sırtı ve güzel bir elbisesi var. Sağ elini yukarıya, pencerenin sağ kenarına koymuş, hafifçe oraya yaslanıyor.

“Ne diyorsun? Gerçekten gelmiş olabilir mi?”

Konuştuğu, yirmi yaşlarında bir çocuk: gömlek, kot; “Bütün işaretleri taşıyormuş,” diyor.

Adam öfkeyle dönüyor; uzun ve siyah sakallı, geniş bir yüz. “Saçma bir rastlantı.”

“Öyle mi acaba? İkinciciler bayram yapıyor.”

Alaylı bir gülüş. “İhanet mi?” - adamın gözleri.

“Hayır tabii,” diyor çocuk telaşla. “Ben Kronk’a, kitabına ve peygamberine tümüyle inanıyorum. Ama peygamberimiz çok uzun zamandır sessiz. İkinciciler diyor ki ona vahiy olan metinlerden birinde yazıyormuş ikinci peygamberin geleceği. Üstelik bu işin nasıl olacağı da bütün ayrıntılarıyla anlatılıyormuş. Aslında kutsal kitabın bir parçasıymış bu metin, ama sonradan kaybolmuş güya. Palavra tabii. Kendileri uydurmuştur. Ama peygamberimiz hiçbir şey demiyor. Üstelik bu ikinci peygamberi ilk gör-”

“Tamam tamam, biliyoruz. Kimmiş bu herif?”

“Araştırılıyor. Boğaziçi’nde öğrenciymiş galiba.”

Geniş adam, yüzünde majestik bir küçümsemeyle yarım dönüş yapıp pencereye yeniden dönüyor. Aşağıda -epey yüksek bir kattayız- karşı kaldırımda bir polis, arabasını yanlış yere park etmiş olduğu anlaşılan adamla arabanın camından konuşurken sinirli hareketlerle dışarı çıkmasını işaret ediyor, sürücü çıkıyor, polis birden yumruk atmaya başlıyor. Durmadan vuruyor. Sakallı geniş adamın hali komikti, çok Amerikan filmi seyretmiş gibiydi. Bu değil. Yukarıdan izlediğimiz bu görüntülerden irkildiğimizden olsa gerek, yavaş yavaş yeniden yukarı çıkıyor bakışlarımız ve apartman damlarına takılıyoruz bir süre.

14

Çok yaşlanmıştı Hakan ve epeydir de hastaydı, yatıyordu. Bir sabah, perdeleri ve pencereleri açıp içerisini havalandıran, kendisi kadar yaşlı kadına, yattığı yerden “Kime bir horoz borçluydum ben?” diye sormuştu. Anlamamıştı kadın, yine sayıklıyor sanmıştı, çünkü anlamsız anlamsız konuştuğu çok oluyordu Hakan’ın. “Horozu kime verecektim?” diye üstelemişti. Gülmüştü kadın. Hakan da gülmüştü; giderek “Işık çok fazla, doktoru çağır, çabuk!” demişti. Bu, kadının pek hoşuna gitmişti, yüksek sesle gülerek başını iki yana sallamıştı, “ahh, sen yok musun sen” gibilerden. Hakan iki elini yorgana bastırarak ve gülmeyi asla bırakmayarak “Hassiktir,” diyince kadın kahkahalar atmaya başlamıştı. Hakan biraz daha gülmüş ve ölmüştü.

15

Hakan salonda Yağmur’un verdiği ev ödevini yapıyor - okuması gereken bir sürü kitap, kitapçık ve fotokopi var, Kronk diniyle ilgili. Hakan bu işi belirgin bir gülümsemeyle yapıyor ve Alibey’in eve dönmesi için biraz da sabırsızlanıyor, ona da anlatmak ve tepkisini görmek istiyor çünkü.

Elindeki kitap büyük, kahverengi bir cilt, adı *Witchcraft and Secret Leagues in Europe, 1200-1800***, alanındaki en iyi araştırmalardan biri; Cambridge’de uzun süre tarih bölümü başkanlığı da yapmış olan ünlü Sir James Belder’ın bir eseri.**

Hakan diskçalara Eberhart Weber koyuyor, mutfaktan kahvesini alıyor ve yeniden oturuyor. Az önce kitaba şöyle bir göz gezdirmişti; şimdi okuması için işaretlenmiş sayfayı açıyor, camdan dışarı reflekse benzer bir bakış fırlatıp okumaya başlıyor. Bundan sonra uzun bir süre dikkatinin dağılmayacağı ve kendisini cadılara, gizli örgütlere vereceği oturuşundan ve kafasının duruşundan anlaşılıyor. Gözlerimizi ondan pencereye çeviriyoruz, biraz daha yaklaşıyoruz ve ilgimizi çeken şeyin ne olduğunu görüyoruz: sanki yağmakta olan yağmurun getirdiği yeşil bir kurbağa yavrusu, pencerenin dış pervazında oturmuş, içeri bakıyor. Bu kata nasıl çıktığı belli değil. Öylece duruyor, ara sıra göz kırpıyor, bakmayı inatla sürdürüyor.

16

1457 yılında Aberdeen'de Yargıç Thompson; Laudrec Evans, Carrie Winstmill, John Beshamoore ve Mary Dubin'i astırdığının ertesi günü evinde öldürüldü. Katiller, bu gibi durumlarda suçluların yaptığının aksine olay yerinden bir an önce uzaklaşmadılar; yargıcın cesedini bir arabaya koyup Aberdeen sokaklarında dolaşmayı yeğlediler. Görünüşte daha da şaşırtıcı olan, şehir halkının ve güvenlik güçlerinin en ufak bir müdahalede bulunmamasıydı. 1457 yılı Avrupa'da çok kanlı geçecekti - özellikle de cadı ve büyücüleri ortaya çıkartmaya, "şeytanla işbirliği yapan" gizli örgütlerin kökünü kurutmaya kendini adamış kanun adamları, din adamları ve okumuşlar için.

Evans, Winstmill, Beshamoore ve Dubin, o dönemin iyice salgına dönüşmüş korkuları ve yerleşiklik kazanmış değerleri açısından bakıldığında, ölüm cezasını fazlasıyla hak etmiş iki kadın ve iki erkekti. On yıldır İngiltere ve İskoçya'nın neredeyse tümünde etkin bir şekilde yeraltında örgütlenmeyi başarmış; Fransa, Almanya ve İtalya'da değişik adlar altında varlığını ve eylemlerini sürdürdüğü saptanmış olan ve *Holéy Sevner* (Kutsal Yedici) olarak bilinen bir örgütün yöneticileri oldukları iddiasıyla tutuklanmışlar, halk tarafından linç edilmek istenmişlerdi. Yargıç Thompson, halka açık yapılan mahkeme sırasında dördüne de konuşma ve kendilerini savunma hakkı vermişti, ama tek kelime etmemişlerdi. Aslında bu çok garip bir şey değildi; büyük olasılıkla ne söyleseler de ölümden kurtulamayacaklarının ve konuşmaya kalktıklarında halkın iyice çileden çıkacağının farkındaydılar. Dolayısıyla mahkeme çok kısa sürmüş, suçlu bulunmuşlardı; asıl tartışma, yakılarak mı yoksa asılarak mı öldürülmeleri gerektiği konusunda çıktı. O yıllardaki yaygın inanış, içine şeytan girmiş kişilerin yakılmasının şeytana daha fazla zarar verdiği, yeryüzünde kurmaya çalıştığı krallık için gerekli olan hizmetkarlarını geri dönmemecesine yok ettiği yönündeydi, bu yüzden uygulamada bu insanlar bir direğe bağlanarak ateşe verilirdi. Cehenneme ve İlahi Adalete duyulan inancın bir yansıması olarak yorumlanabilir bu; eğer Tanrı, kötüleri ve Kötülüğü ateşle cezalandırıyorsa, insanların da şeytan çapında bir kötülüğü bastırmak için aynı yönteme başvurmalarından daha doğal ne olabilirdi?

Ne var ki Thompson, bu dört insanın asılması konusunda ısrar ediyordu. Ona göre bu dörtlü, susmakla suçlarını kabul etmişti, yasalara göre de öleceklerdi, ancak bunu bir vahşet gösterisine dönüştürmenin gereği yoktu, pek çok yerde bu uygulama artık terk ediliyordu. Thompson'ın daha önceki vakalarda, cadı ve büyücülerin inanıldığı gibi şeytanın hizmetkarları olduğuna katılmadığını, onları "akıl dengelerini yitirmiş zavallı, hastalıklı ruhlar" olarak değerlendirdiğini, temsil ettikleri tehlikenin de bir tür Şeytan Krallığı değil, böylesine bir ruh hastalığının "yayılması" ve toplumu cendereye sokması olduğunu düşündüğünü gösteren kanıtlar var. Bu tutumun, şehir halkının ileri gelenlerince şiddetle eleştirildiği biliniyor. *Holéy Sevner* olayında yargıç Thompson ağırlığını koydu ve suçluların yakılmak yerine asılarak idam edilmelerini sağladı. Kariyeri boyunca verdiği en riskli karardı bu belki de; böyle konularda en ufak bir kışkırtmayla galeyana gelmeye hazır bekleyen halkı karşısına almaktan çekinmemişti.

Bu aşamada Thompson'ın öldürülüşüne Aberdeen ahalisinin seyirci kalmasının anlaşılır olduğu düşünülebilir. Ne var ki, yargıcın cüretli katillerinin hiçbir zaman yakalanamamış olmasına karşın, bu cinayetin Şeytan-karşıtı, Yakma-yanlısı bir grup tarafından değil, bizzat *Holéy Sevner* örgütünce gerçekleştirildiği anlaşılmaktadır ("olayın sorumluluğunun bir örgüt tarafından üstlenilmesi" geleneğinin tarihçesi açısından ilginç bir not). Halkın tepkisizliğinin asıl nedeniyse yargıcın öldürülmesini sessizce onaylamaları değil, *Holéy Sevner*'ın yarattığı dehşetti elbette.

Holéy Sevner'ın nerede, ne zaman, kim veya kimler tarafından kurulduğu hakkında hiçbir belge yok günümüzde. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi, en güçlü olduğu 1445-1465 arasındaki yirmi yıllık dönemde nerelere kadar ulaşabildiği ve neler yapabildiği bir ölçüde biliniyor. Özellikle İngiltere ve İtalya'da, yüksek düzeyde insanları üye olarak bünyesine katmayı başarmış, devletlerin yönetiminde etkili olacak kadar güçlenmişti. Temelde gizemci olan bu örgüt, sayıların gizli bildirileri olduğu savını ileri sürüyor, insan ve toplumların yaşamlarının, sayıların rastlantı ürünü gibi gözüken, oysa kavranabilirliğin ötesinde bir determinizmin sonucu olan biraraya-ve-ardarda-geliş'leriyle belirlendiğine inanıyor ve bu inancı, yalnız kendi üyelerinin anladığı ve kullanabildiği karmaşık bir sistem haline getirip güç kazanmayı amaçlıyordu. 7 ve 17, en

güçlü sayılar olarak kabul edilmişti. Hıristiyanlık kültüründe 7 sayısının özel bir öneminin olması, örgütün inanılırlığını destekleyen bir unsurdu. Kilise, *Holéy Sevner*'ı resmen "Şeytanın Gölgesi" diye suçladıysa da, dönemin skolastik yazılarından, din adamlarınca sayılara ne kadar önem verildiği, özellikle önemli olayların hangi tarihlerde gerçekleşeceğinin saptanması konusunda, gizli bir şekilde de olsa doğrudan doğruya örgüte başvurulduğu anlaşılmaktadır. Papa III. Urbanius'un *Holéy Sevner*'ın İtalya kolu olan İnferno Scitarquo'nun üyesi olduğu, hatta örgüt hiyerarşisinde oldukça üst bir düzeyde bulunduğu iddia edilmekteydi.

1460 yılına gelindiğinde, *Holéy Sevner*'ın, Avrupa'daki iktidar odaklarına iyice sızdığı görülmektedir. Ancak bu tarihten sonra örgütün eylemleri konusunda bilgi edinmemizi sağlayacak belgeler ya yoktur, hiçbir zaman olmamıştır, ya da bir şekilde yok edilmiştir. 1494'te Aberdeen piskoposu Elphinstone'un burada bir üniversite kurması ve "sayıbilim"in ilerlemesini amaçlayan çalışmaları desteklemesi türünden dolaylı bilgiler, bizi örgütün akıbeti konusunda fazla aydınlatmamaktadır. 1453'te Constantinople'ın Türkler tarafından alınmasının Bizanslılarca hiç beklenmeyen bir gelişme olduğunu, çünkü "goundii-nar-i-sabaa" denilen ve sayıları "okuyabilen" saray danışmanlarınca o yıl içinde bir saldırının başarıya ulaşamayacağının kesin olarak belirlendiğini söyleyen Türk kaynakları, *Holéy Sevner*'la ilgili olabilecek başka hiçbir göndermede bulunmamaktadır. Ortaçağ'dan sıyrılıp Rönesans'a yönelen Avrupa'da sayı gizemciliği popülerliğini bir dereceye kadar korumayı başarmış ve çeşitli düşünürlerin ilgisini çekmişse de, bunu politik bir güç aracı olarak kullanan bir örgüte kayıtlarda rastlanmıyordu artık. Dolayısıyla *Holéy Sevner*'ın başına neler geldiği bilinmemektedir; büyük olasılıkla örgüt içinde, yöneticilerarası bir anlaşmazlıktan veya kötü yönetimden kaynaklanan bir gerileyiş ve çöküş yaşanmıştı. Bu yöneticilerin nasıl seçildikleri konusunda kesin bilgiler bulunmamasına karşın, her yöneticinin kendi yerine bir selef atamasına dayanan bir sistemin uygulandığı, kabul edilen bir görüştür; hiçbir selefin atanmaması durumunda örgüt kendi kendisini tasfiye etmiş olacağına göre, böyle bir durumun, nedenleri bilinmese bile gerçekleşmesi olasıdır.

Azteklere, Mısırlılara, Babil'e dek uzanan ve genelde ruhban sınıfının tekelinde bulunan, çağımızda numeroloji olarak kendini yeniden gündeme getiren, pek çok insanı etkisi altına almayı sürdüren bu gizemci felsefenin

Ortaçağ'daki en önemli temsilcisi *Holéy Sevner* hakkında bilinmesi gereken daha pek çok şey var; zaman ve gelecekteki araştırmalar, hem bu örgütün, hem de bildirisinin öncül ve ardıllarına ışık tutarsa, karşımıza, ilginçliğinden emin olunabilecek bir süreklilik çıkacaktır.

17

“Adamlar yediye tapıyormuş Alibey.”

“Kim?”

“Şu Holéy Sevner denen örgüt. Bayağı güçlüymüşler vaktiyle.”

“Holéy Sevner mi? Garip isim. Hegelci miymiş bunlar?”

“Bilmem. Yok canım, ondan epey önce bu.”

Alibey Hakan’ın yanına gidip kitabı alıyor, karıştırıyor. Bir sayfaya takılıyor, sonra, biraz da kızgınlığa benzer bir tavırla, kitabı kapayıp Hakan’a geri veriyor.

“Nereden çıktı bu kitap?”

“Yağmur verdi. Bayılır böyle şeylere.”

Alibey bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, ama vazgeçiyor. Ağzını kapıyor. Nefes salıyor. Bir süre katı bir yüzle Hakan’a bakıyor, yumuşuyor sonra.

“Allah bilir Enid Blyton’ın ‘Gizli Yediler’i de Holéy Sevner’ın devamıdır.”

Hakan bayılıyor buna.

“Alibey, durup durup cevher yumurtluyorsun valla. Üstelik düşünsene, Enid Blyton’ın adında iki-dört-yedi on harf var, yani yediden üç fazla, kesin bu örgütle bir ilgisi var bu kadının,” diyor büyük bir ciddiyetle.

“Kesinlikle,” diye onaylıyor Alibey; aynı derecede ciddi. Sonra ikisinin de gözlerinde ve dudaklarının kenarında bir hınzırlık, baba-oğul olduklarını vurgulayan bir benzeşmeyle kendisini ima ediyor.

18

Bu bilekleri daha önce de görmüştük, saatin ayarıyla oynuyorlardı; şimdiyse bir kitaplığa dayanmış duruyorlar. Raflar taranıyor – beli ki bir kitap aranmakta. Birkaç tanesi çıkarılıyor, değil, yerine koyuluyor; aramayı sürdürüyorlar. Başa dönüyorlar yeniden -burası Alibey’in kitaplığı- sonunda kitap bulunuyor işte, ele alınıyor: Max Planck’ın bir yapıtı. Yerine aynı boyutlarda başka bir kitap konuyor. Bileklerin sahiplerinin uzaklaştığını duyuyoruz, biz hala kitaplığa bakıyoruz oysa.

19

Yağmurların Kirazlıyalı’daki yazlığı - iki katlı, bahçeli, hoş bir ev; önünde küçük bir iskelesi ve bağlı duran bir kayığı da var. Hakan ve Yağmur, ön bahçedeki salıncak koltukta oturuyor. İçeriden müzik sesi geliyor az az. İkisi de sessiz. Yağmur sürekli Hakan’a bakıyor, gözlerini yakalamaya çalışıyor, o ise denizi, körfezin karşı yakasını, bulutları seyrediyor. Birşeyler anlatıyor kısa kısa - okulla ilgili olaylar. Yine sessizlik.

“Bir şey diyeceğim sana.”

“Ne?”

Yağmur biraz bekliyor, “İlk başta senden hoşlanıyordum. Ama şimdi-” biraz daha duruyor, “şimdi göz göre göre sevmeye başlıyorum seni.”

Hakan gülümseyince Yağmur ona sarılıyor büyük bir sevinçle, sonra ayrılıyor, şaka gibi de olsa sitem ederek “Yastığım bile daha iyi sarılıyor sana,” diyor.

20

Kadıköy'de, mendirekte oturan çiftlerin arasında bir çift elbette gözümüze çarpıyor: elma yiyorlar kayaların üstünde. Güneşli bir gün - sonbaharın iyice sonlarında sahnelenen güzel bir inatçılık. Herkes gibi onlar da kot giymiş. Uzaktan izliyoruz onları, ama sesleri çok daha yakın. Hakan "yarım elma" teorisini anlatıyor:

"Eskiden, çok eskiden yani, insanlar çift cinsiyetliymiş. Kadınla erkek aynı bedendeymiş. Sonra birşeyler olmuş, bunlar bir kıllık yapmış herhalde, Tanrı da kadınla erkeği birbirinden ayırmış. Ayrılınca bu yavrumlar kendilerini çok eksik hissetmiş tabii ve o günden beridir erkek ve kadın, kendisini tamamlayacak olan öteki yarısını arar dururmuş - elmanın iki yarısı gibi."

Yağmur bunun üzerine, gözlerini Hakan'dan hiç ayırmadan ağzını iyice açıyor ve elmasından haşin bir ısırık alıyor. Deli gibi gülüp fırsattan yararlanarak birbirlerine sarılıyorlar. "Ben bunun portakallısını biliyordum," diyor Yağmur; Hakan'ı öpücüklere boğarken o da bir punduna getirip birkaç tane iade ediyor. Yağmur birden durup bir şey gösteriyor denizde - uzakta olduğumuzdan göremiyoruz ve seslerini böylesine rahat duyuyor oluşumuza bir kez daha şaşırıyoruz:

"Baksana, bu ne?"

"Hangisi?"

"Şu yüzen. Kayanın hemen yanındaki. Evet. Şey bu yaa-"

"Aa, evet-"

"-prezervatif. Hayret bir şey. Ne işi var burada? Hep şişer mi bunlar böyle?"

Omuz silkiyor Hakan. Sonra Yağmur'a bakıyor:

"Sen çocuk sevenlerden misin?"

"Çağrışımlarınız ne kadar da sofistike efenim. Nasıl yani?"

"Kendi çocuğun olsun istiyor musun yani? Özbeöz senin?"

"Bilmem. Olabilir. Ama hamile kalırsam kesinlikle aldırmam."

"Ne şimdi, kazayla olsa da mı?"

"Kesinlikle. İki arkadaşım kürtaj oldu, ben de yanlarındaydım. Nefret bir şey. Dünyada olmam. Ona göre! Sen?"

“Ben de olmam.” Yağmur’un kusma taklidi yapmaya başladığını görünce hemen ekliyor. “Çok sonra, belki. Ağır işçilik, düşünsene.”

“Yoo, neden, büyür işte kendi kendine.”

“Saçma. İlk iki ay içinde çocuğu gırtlaklayacak hale gelirsin.”

“Hiç de değil. Sen benim çocuğuma karışma, tamam mı?”

“İyi, sen bilirsin,” dercesine başını sallıyor Hakan.

21

Bir sinema salonu. İkisi de filme dalmış. Yağmur uzanıp Hakan'ın elini tutuyor. Hakan, gözlerini filmden zar zor ayırıp Yağmur'un yanağını öpme girişiminde bulunuyor, ama Yağmur öbür eliyle Hakan'ı çenesinden ittirip "Şşşt" diyor. Hakan'da bozulma belirtileri görülürken Yağmur gülümseyiveriyor, bir çırpıda uzanıp Hakan'ın dudaklarına bir öpücük konduruyor, Hakan küçük de olsa beklenmedik bir bozgunun tatlıya bağlanmış olmasından mutlu; birbirlerinin elini sıkı sıkı tutarak filme geri dönüyorlar.

22

Hakanlardayız. Alibey, Yağmur ve Hakan içki içip sohbet ediyor. Çerezleri mutfaktan iki sevgili getiriyor biraz öpüştükten sonra. Konuşulanları duymuyoruz ama Alibey'in dinleyişinden, Yağmur'un akıllıca şeyler söylediğini, ilginç bir tartışma yapıldığını anlıyoruz. Duyduğumuz müzik ise Herbie Hancock'ın "Maiden Voyage"ı.

23

Yan yana yatmışlar, çıplaklar, birbirlerine sıkıca sarılmışlar ve tutkuyla öpüşüyorlar. Hakan'ın elleri Yağmur'un sırtını okşuyor, bir tanesi -alttaki- belinde kalırken öbürü ensesine doğru ilerliyor, saçlarının altından giriyor ve onları da alıp başını tutuyor. Yağmur Hakan'ın üstüne çıkıyor; Hakan'ın elleri bu kez Yağmur'un kıçına iniyor, sıkıyor, bacaklarının içini okşuyor; Yağmur, Pachelbel'in fügü eşliğinde hafifçe kaldırıyor kıçını, Hakan'ın elinin daha rahat hareket edebilmesi için; göğüslerini sürtüyor, bir aşağı bir yukarı giderek. Yeniden Hakan'a sarılıyor. Bu kez Hakan biraz aşağı kayıp sevgilisinin göğüslerini öpüyor, yalıyor, uçlarını yumuşak ısırışlar arasında emiyor.

24

Yazın sonunda tanışmışlardı. Aralığın bu ilk günlerine girildiğinde ikisi de birbirlerine, beklediklerinden, tahmin ettiklerinden daha çok bağlandıklarını görüyor. Zamanlarının büyük kısmını birlikte geçiriyorlar; Hakan okuldan çıkıp dükkana uğruyor bazen, bazen de Yağmur Boğaziçi'ne gidip Hakan'ın dersine giriyor, arka sıradan onu izliyor, şaklabanlık yapıp güldürüyor. İlk başta bundan biraz tedirgin olan Hakan, artık çok daha rahat, kasmıyor kendisini. Genelde de geçerli bu: ilişkilerinde çok daha doğal davranabiliyor, sevişirken daha canlı ve yaratıcı, hatta esprili, birlikteliklerinden daha fazla zevk alıyor. Şöyle bir mektup yazmış Yağmur'a:

Seni içimde taşıyorum sürekli; en sıkıcı işleri en sıkıcı şekilde yapmak zorunda olduğumda örneğin, beynin ve kalbin o zorunluluğa uymasının gerekmemesi büyük bir nimet olarak beliriyor ve sanki Kut Çölü'nü yürüyerek/sürünerek geçmek zorunda kalsam ya da bir hücrede ellerim kelepçeli olduğundan suyu yerden yalayarak içmekten başka çarem olmasa, kitaplarım ve kemanım da benden çok uzaklarda kalmış olsa, kaldıkları yer benim için hem yer hem de zaman olarak artık dönülemeyecek kadar uzak düşse yine de senin varlığını bilmek güç verirdi bana gibi geliyor, öyle ki sen yanımda olmasan bile, seni sadece düşünmekle yetinmem gerekse dokunamasam sesini duyamasam gözlerinin içindeki o tatlı gülüşü göremesem bile, öpemesem, sarılamasam, sevişemesem bile, nefesini ve kalbini hissedemesem bile bunları düşünmek, o anda ve daha sonraki anlarda varolmasan da geçmişte bir yerde ve zamanda var olmuş olduğunu bilmek, hatırlamak, evet hatırlamak ve hayatta kalmanın tek amacı ve nedeni bu hatırlayışmış gibi sahip çıkmak belleğime, dev bir mozaiği sil baştan kurarcasına tek tek bütün anı parçacıklarını elden geçirmek, parlatmak, gerektiğinde onarmak ve yerine koymak beni kurtarırdı, yani sürdürmemi ve sonu umutla beklememi sağlardı, geçilmesi gereken şey bir çölse, onun sonsuz labirentinde sırf seni içimde yaşatmak için kaybolmamaya çalışırdım var gücümle, güneş bilirdi gücümün kaynağının beynimde olduğunu ve acımasızca oraya saldırırdı, sonsuzluktan vazgeçip

kafamın içini kaynatmaya çalışırdı, ya da zindansa atıldığım ve kurtulmak için ne kadar beklemem, dayanmam gerektiğini bilmediğim yer, kutsal bir kitabın ayetlerini harf sektirmemecesine ezberler gibi ezberlediğim, kalbime yazdığım şiirini, yani varoluşunun tamamını, bir gün duvarların ardında yüksek sesle söyleyebilmek için katlanırdım taşın soğukluğuna, taş da bilirdi bunu ve ısımı emmeye çalışırdı bedenimden ki ses tellerim bir daha onmamacasına sertleşsin, kaskatı kesilsin ve çatlayarak un-ufak olsun, haykıramayayım, "Yağmur!" diyemeyeyim; oysa güneşin de, taşın da bilmediği ve bilemeyeceği bir şeyi taşıyor olmak içimde rahatlatırdı beni, her şeye rağmen gülümsetirdi: artık biliyorum ki sen, silinmeyecek bir biçimde içime yerleştin, seni şu andan itibaren hiç görmesem, çölden ya da zindandan asla kurtulamasam bile seni benden hiçbir şey alamaz, koparamaz, ancak nefes alıp verişimi durdurabilirlerse engelleyebilirler her nefeste seni solumamı; gülümserdim: sevgi, en uzun cümleleri ve en büyük ayrılıkları katlanılır kılacak, paylaşılacakları paylaşılanlar adına ve onlardan aldığı güçle yeşertecek ve besleyecek kadar kök salmışsa çölün ortasında ve tüm taşları delerek, o zaman gülümsemek hak edilmiştir, doğaldır ve o sevgi kadar güzeldir.

Yağmur Hakan'a Kronk diniyle ilgili kitaplar vermeyi sürdürüyor, kendi bilgilerini aktarıyor, "besliyor" onu. Hakan'ın öğrendiği şey şu: ortada Kronk adında bir Tanrı'ya inanan, bir de peygamberleri olan bir örgüt var – yalnızca dinsel değil, aynı zamanda genel anlamıyla "iktidar"a yönelik bir güç olma çabasındaki bir grup bu ve bu son nedenden ötürü yeraltında. Geçmişi hakkında çelişkili bilgiler, söylentiler var: köklerini Ortaçağ'da bulanlar, milat öncesine gidenler, tam tersine bunun bir yirminci yüzyıl filmi olduğunu savunanlar... Bugünkü durumu da, bilinçli olduğu anlaşılan bir belirsizlik içinde. Kutsal kitap sınıflamasına girecek "Kronk" adında bir metin, peygamberleri tarafından yazılmış, ancak alışılmışın dışında bir din kitabı olduğu, konuyla ilgili bilgi sahibi olan herkes tarafından özellikle vurgulanıyor. Kronk kitabı yaygın dolaşımda değil, yalnızca örgütün üyeleri okuma hakkına sahip; yine de bazı bölümlerinin çeşitli yollarla "sızmış" olduğu anlaşılıyor. Hakan, bu bölümleri okuma şansı bulan az sayıdaki "dışardakiler"den biri.

Kronk dininin başlıca simgesi 7 sayısı, ancak dinin bugünkü halinin numerolojiyle pek ilgisi kalmadığını öğreniyor Hakan. 7 artık sık sık karşısına çıkıyor - duvarlara sprey-boya ile yazılmış yazılarda, telefon numaralarında, plakalarda, otobüs ve kamyonların arkasına yazılmış veciz sözlerde, hemen her yerde bu sayıyla ve dolayısıyla Kronk'un parmağıyla burun buruna geliyor. Örgütün böyle yaygınlaşmış olması şaşırtıyor Hakan'ı, özellikle de, çok merak ettiği ve araştırdığı halde dinin temel öğretilerini öğrenemediği için. Üst düzeydeki politikacılar arasından pek çok üyesi olduğu söyleniyor. Hakan bunu masonluğa benzetiyor ama Yağmur, yirmi iki sayfalık, 1936 basımı bir kitapçık gösteriyor Hakan'a; Mehmet Uybadın tarafından yazılan ve Ankara'da basılan bu kitapçıkta ilginç şeyler var. Uybadın, Kirengicilik adında bir akımdan söz ediyor; bu akımın savunucuları, ki tahminen yüz kişi kadarlar, gelecekte yeni bir mesihin geleceğine ve yeni bir kitapla kendilerine doğru yolu göstereceğine inanıyor. Bir dernek kurmak istiyorlar ancak mason localarınınkine benzer bir son bekliyor Kirengiciler'i: örgüt, devlet tarafından "bir emirle" kapatılıyor ve "Kirengiciliğin ilgası üzerine muhtelif şehirlerdeki hücrelerin emlaki hükümete intikal" ediyor. Gösterilen gerekçe şu: "... Bu teşkilatın kaldırılmasını icap ettiren sebep, son fırka programında kökü dışarıda bulunan teşekküllerin memleketimizde yer bulamayacağına dair olan kayıttır." Akımın ileri gelenleri yurdun çeşitli yerlerine "gönüllü" olarak sürülüyor. Bunlardan bazıları, artık resmen kapatılmış olan ancak etkinliğini gizli olarak sürdüren masonluk locasına girmek için başvuruyor, ancak kabul edilmiyorlar. Kirengicilik akımının nasıl başladığının ise tam olarak bilinmediğini yazıyor Uybadın.

Kutsal Kronk kitabı ancak yakın zamanlarda ortaya çıkıyor, peygamberle birlikte. Ne var ki peygamber büyük bir gizlilik içinde - örgütün hiçbir üyesinin onun yüzünü görmediği söyleniyor. Peygamberin tüm iletişimini yazılı olarak gerçekleştirdiğini, buna rağmen büyük bir karizması olduğunu anlatıyor Yağmur, sahaf dükkanına girip çıkan kitaplara, insanlara ve söylentilere dayanarak. Tüm bu karizmaya karşın, kendilerine İkinciciler adını veren ve peygambere temelde karşı olan ayrılıkçı bir grup da var: yeni bir peygamberin geleceğini ve asıl onun yönetiminde Kronk dininin gerçek

gücüne ulaşacağını söylüyorlar ve buna dayanak olarak da, kutsal kitabın özgün bir parçası olduğunu ama sonradan çıkarıldığını iddia ettikleri bir metni gösteriyorlar. Bu metin, kutsal kitaptan da gizli; İkincicilerden bile kimsenin, tam metni görmediği ileri sürülüyor. Kimliği belirsiz biri tarafından yazılmış bir araştırma var yalnızca; burada, ikinci peygamber hakkında bazı bilgiler veriliyor ve Hakan, hayretle bunların kendisine tıpatıp uyduğunu görüyor.

Tüm bu okumalar sonunda gerçekten meraklanıyor Hakan. İşin iyice içine girmek, birinci elden bilgi edinmek istiyor. Kronk'un sızdırılmış bölümlerini yeniden okumakla başlıyor işte. İlki bir efsane - arkderm ile arvar efsanesi.

25

eskiden bayağı eskiden daha kronk din yaygınlaşmamışken yani yarın da olabilir büyük bir toprak parçası vardı bütün insanların yaşadığı iki geniş ırmak bir okyanus ile çok yüksek bir dağla çevriliydi uzun süren bir evrim sonunda artık bütün insanlar kaşığı sağ elleriyle tutuyordu bütün insanlar mı hayır büyük ormanla okyanusun arasında kalan tronl köyünün halkı kaşığı sol elle tutmakla diretiyordu kuşaklar boyu bu münafıklıklarını türlü baskılara boyun eğmeden sürdürdüler köy halkı diğer insanlar tarafından tümüyle dışlanmıştı ancak onlar garip bir inatla kaşığı sol elleriyle tutmaya devam ediyordu yine de bir gün kral bu işe bir son vermeyi kafasına koydu kendi atalarının yöntemleri bu köye daha önce sökmemiş olduğundan yeni bir yol bulması gerekiyordu yoksa hiçbir zaman hükümdarlığı tam olmayacaktı neler denemedi ki yalnızca tronl köyü halkının katılabileceği bir yarışma düzenledi sağ elle kaşığı en güzel kim tutacak yarışması ödül korkunç büyüktü ama tronllular katılmaya yanaşmadılar sonra bir yasa çıkardı sol elle kaşık tutmak yasaktır diye kral gibi ülkenin diğer insanları da bunu çok zekice buldular çünkü hepsi için yasalar her şeyden önemliydi ile onlara karşı çıkmak düşünülemezdi bile o yüzden yaptırımlara bile gerek duyulmamıştı ne var ki tronl halkı farklı bir gerçeklik düzleminde yaşıyordu ile bu yasa onları hiç etkilemedi hiç takmadılar bildikleri gibi yaşamayı sürdürdüler kral iyice kızmıştı prestiji sarsılıyordu alay konusu olmaya başlamıştı ataları gibi bu da sonun başlangıcı demekti bu nedenle daha önce hiçbir kralın cesaret edemediği bir işe kalkıştı tronlluları toptan öldürmek çok zor olmasa gerek hepsi bir arada yaşıyor zaten

bu aşamada diğer insanlar arasında görüş ayrılığı çıktı büyük çoğunluk herkesin kendileri gibi olmasını istiyordu gerçi ama tronlluları öldürmenin olayı biraz abartmak olduğuna inanan bir azınlık doğmuştu ne yazık ki yoğun bir “kaşık düşmanları”-karşıtı propaganda nedeniyle bu azınlık iyice küçüldü seslerini çıkartmayı sürdürmeye çalıştılarsa da herkesin o kadar gözü dönmüştü ki kralın emriyle bu azınlığın hapse tıkılmasına ses çıkarılmadı onaylandı alkışlandı geriye tek bir düşman kalıyordu

her şey bu tür hikayelerden beklenilenden çok daha kısa bir süre içinde olup bitti gönüllüler ordusu tronl köyünü bastı gönüllü askerler önlerine

çıkan tronllulara önce bir kaşık uzatıyor tronllu kaşığı sol elle tutunca da bir tür acıma duygusuyla onu öldürüyorlardı hiçbir tronllunun uzatılan kaşığı sağ eliyle almayacağını herkes daha başından biliyordu maksat gönül rahatlatmak bu eksende bütün köy kılıçtan geçirildi ordu zaferden emin olunca orta yerde büyük dev bir ateş yaktı ile bu ateşin önüne düşürdüğü upuzun gölgenin peşinden köyü terk etti

ne var ki tüm köy halkını öldürmeyi başaramamışlardı iki tronllu arkderm ile arvar saklandıkları yerden çıkıp dev ateşin yanına geldi birlikte ağlamaya ile yalvarmaya başladılar bunun haksızlık olduğunu haykırarak vurguladılar o sıralar bir tanrıları yoktu ama kronk onları duydu ile acıdı ile yardım etmeye karar verdi ile kronk konuştu ormanda derler ki kronk konuşacağı zaman gökyüzünde şimşekler çakar dinleyin insanlar dedi ben kronk yaptıklarınızı gördüm kaşığı sol elle tutan herkesi öldürdüğünüzü sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz çünkü iki tronllu hala yaşıyor bundan sonra emrediyorum herkes kaşığı sol elle tutacak hepinizi buna mahkum ediyorum aklınız biraz başınıza gelir belki hadi bakalım büyük ülkenin bütün insanları yani bütün insanlar bu kurala kolaylıkla uyum sağladı herkes artık sol elle tutuyordu kaşığı kimse bir zamanlar bunun tam tersinin kanun olduğuna kesinlikle inanmıyordu arkderm ile arvar bu durum karşısında büyük bir şaşkınlık yaşamış insanlara geçmişi anımsatmaya çalışmış ama başaramamıştı sonunda karar verdiler kaşığı bundan böyle sağ elle tutacaklardı bu davranışları herkesi allak bullak etti hiçbir şeye güven olmuyordu kronk arkderm ile arvar’ın bu son numarasını duyunca afalladı onları karşısına aldı bana bakın siz benimle dalga mı geçiyorsunuz dedi hayır dedi arvar bizim istediğimiz doğru bildiğimizi herkese kabul ettirmek değil ki yalnızca farklı olma hakkına sahip olmak istiyoruz bunu yalnızca bunu kronk dedi ki havanız batsın neler de biliyorsunuz sizin yüzünüzden güzelim efsane durduk yerde didaktik oldu bunun üzerine arkderm her şeyi yanlış anladın ile her zamanki gibi sıçıp batırdın kronk dedi oysa kronk daha “her zaman” denilebilecek kadar çok beceriksizlik göstermemişti ile kronk çok sinirlendi ile bütün kaşıkları yok etti arkderm ile arvar’a dedi ki illa ilginç olmanız gerekiyorsa kendinize kaşıktan daha anlamlı bir şey bulun dedi ile onları adadan kovdu o günden sonra herkes greyfurdu dilimleyerek yemek zorunda kaldı aeiou eioue iao oia psinoter

26

"Kusura bakmayın, ama sizi kesinlikle anlayamıyorum." Geniş sırtlı, geniş yüzlü, sakallı ve şık olan bu adamla daha önce de karşılaşmış ve Kronk örgütünde önemli bir konumda olduğu sonucuna varmıştık. Şimdiyse tavırlarındaki ve konuşmasındaki saygıdan anlıyoruz ki, karşısındaki kişi daha da önemli bir konumda.

Bu sefer pencereden dışarı bakmıyor adam, zaten burası da farklı bir oda - geniş, modern bir beğeniyle döşenmiş, büyükçe bir kitaplığı ve duvarlarından birinde bir Bedri Bayram röprodüksiyonu olan bir büro bu. Ama adam yine ayakta; kitaplığın yanında duruyor ve bazen gözlerini kitaplara çeviriyor, ama "görmediği" belli.

Masada oturanın ise bir kadın olduğunu anlıyoruz - arkasındayız, şimdilik yalnızca sırtını ve saçlarını görebiliyoruz. Kadının, masasında duran bilgisayarla arasının iyi olduğu belli - şimdi de aletle birşeyler yapıyor, ama ekranda neler yazdığını okuyamıyoruz. Konuşmuyor kadın. Buysa adamı iyice sabırsızlaştırıyor gibi.

"Bu durum Kronk örgütünde çok ciddi bunalımlara yol açacak. Siz de farkındasınız herhalde. Zaten İkincicileri zar zor ikna etmiştik uslu durmaya, şimdi bekledikleri peygamberin ortaya çıkıvermesi nelere neden olur biliyor musunuz? Ben kestiremiyorum. Parçalanabiliriz. Bir şey söylemeyecek misiniz?"

Kadın hiç bozmadan birşeyler yazıyor PC'de, sonra arkasına yaslanıyor, eline bir kalem alıyor, tatlı bir gülme sesi duyuyoruz ve tanıyoruz bu kadını, konuşmaya başladığında:

"Sakın olan Cihan Bey, Allah aşkına oturun artık, beni de stres yapacaksınız." Oturmasını bekliyor, sonra sürdürüyor: "Kronk'a ve peygamberimize zarar verecek bir şey yapmayacağımı ve böyle bir şeyin başkalarınca yapılmasına izin vermeyeceğimi bilmem hatırlatmam gerekir mi?"

"Elbette gerekmez. Onu demek istemedim. Kronk için en az peygamberimiz kadar çalıştınız. Hatta daha da fazla. Onun gözü, kulağı, ağzı oldunuz, eli-ayağı oldunuz. Tabii ki size tümüyle güveniyorum. Yine de-"

“Endişelenmeyin. Bence şu aşamada sizin sözünü ettiğiniz boyutlarda bir tehlike yok. Şansımız vramış ki onunla ilk karşılaşan ben oldum. Benim yerime İkincicilerden biri olsaydı durum değişebilirdi. Şimdiyse bütün kontrol benim elimde. Aldığı her nefesi biliyorum adamın. Hakan bizim için bir tehlike değil.”

“Ya ileride tehlike haline gelirse?”

“O zaman gerekeni yaparız.”

“Babası ne olacak?”

“Beni asıl düşündüren babası. ‘Gizli Yediler’ hakkında birşeyler söylemiş Hakan’a. Boş atıp dolu tutmuş da olabilir, ama o serideki bütün kitapların Kronk’u ikincil kaynakları olduğunu, özel bir şifreyle yazıldığını, Enid Blyton’ın aslında kim olduğunu bilme olasılığı da var. Neyi ne kadar bildiğinden emin olmamız gerek.”

“Bence ikisini de hemen elim bir kazaya kurban götürelim, olsun bitsin.”

“Saçmalamayın!” Sonra, daha sakin bir sesle, “Cihan Bey, azdınız gene. Merak etmeyin dedim ya size, bana bırakın. Ne demiş Ankara valisi, ‘Bu memlekete komünizm lazımsa onu da biz yaparız.’ Tamam?”

Yavaşça öne dolanıyoruz ve gülümseyen dudaklarının arasından parlayan dişlerini görüyoruz. Her öğünden sonra fırçalıyor olmalı.

27

Hakan’ın keman çaldığını biliyorduk, ama çalışını hiç duymamıştık. Kasetçalardan yükselen müzik eşliğinde canlı bir doğaçlama dinliyoruz şimdi Hakan’dan. Oldukça yetenekli. Çalarken odasının içinde dolaşıyor ve yeşil, küçük, plastikten bir akvaryumun önünde duruyor. Çalmayı kesiyor, uzanıp akvaryumun içinden küçük bir su kaplumbağası çıkarıyor. Yüzü hizasına getiriyor, surat yapıyor hayvana.

“N’aaber lan Şapşal? Beğendin mi çaldığımı?” Dinliyor. “Sen kendi akorduna bak önce. Yerim seni.” Ağzını açıyor, kaplumbağayı dişlerine yaklaştırıyor, sonra yeniden az önceki konumuna getiriyor.

“Oğlum Şapş, çok yavaşsın be. Buz gibisin. Dişlerimin şokunu atlatman akşamı bulur herhalde. Canlan biraz. Yavrum benim. Peki, şunu dinle bakalım.”

Yağmur Şapşal’ı ilk gördüğünde çok dalga geçmişti, “Bu ne ya, hayvan mı bu, koli basili besleseydin bari,” demişti. Hakan da uzun uzun anlatmıştı kaplumbağa sevgisinin nedenini, o ağırlığın, yavaşlığın, soğukluğun tarih öncesinden kalma bir şey gibi geldiğini, Şapşal’a her bakışında bu geçen zamanı hissettiğini, geleceği hissettiğini, dünyanın asıl sahiplerinin kaplumbağalar olduğunu düşündüğünü; kaplumbağalar ve kabuklu böcekler.

Yağmur da bir zamanlar beslediği isketesini anlatmıştı ona; adı İsmet’ti, beslediği kuşların içinde en çok yaşayanı o olmuştu, elma ve salata yaprağını, bir de ayçekirdeğini çok seviyordu, ama kafesinin yemliğinde olursa yiyebiliyordu ancak; altta duran gazetenin üstüne düşünleri de yiyebileceği aklına gelmiyordu bir türlü. “Şapşal-iki”, diyerek özeleştiri yapmıştı Yağmur.

28

“Keman çalmayı da kıvırdın galiba evlat,” diyor kapıdan Alibey, “başımıza istidat mı kesileceksin?”

Gülüyor Hakan, babasının onu dinlemiş olmasından utanmış sanki, hafif kızarıyor, bırakıyor kemanı.

“Boşversene Alibey, bizden geçti artık.”

“Satranç oynayalım mı? Yoksa taze paskalya aldım, çay mı yapalım?”

“Ben yaparım, sen otur.”

Alibey oturmuyor ama, Hakan’ın peşisıra mutfağa gidiyor. İçinde tuttuğu bir şey var, konuşmak istiyor belli ki.

“Ee, okul nasıl gidiyor?”

“Aman baba, macera romanıymış gibi soruyorsun sen de. Allah’ın okulu işte, ne olacak. Ferruh Bey kıllığını yaptı yine.”

Ferruh Çam Fizik Bölümü Başkanı ve Alibey’in eski arkadaşı; aslında arkadaşı değil, Alibey onu pek sevmez çünkü. Hakan da bunu bildiğinden, Çam’ı kendisi de hiç sevmediğinden, sık sık onu kötüleyecek anekdotlar anlatıyor babasına.

“Dün 461 sınavı vardı, çocukların başına beni dikti, misafiri varmış, çekti gitti odasına. Adam bir sorular hazırlamış, artık hazırlamış mı, bir kitaptan mı çekmiş, neyse, aşırı kazık, kesin çekmiştir bir yerlerden, arkasında yanıtları olan kitaplar var ya, Amerika’dan özel getirttiği, onlardan bulmuştur, kendisi de çözemez yoksa o soruları... Çocuklar kıvranıyor, sınav açık kitap tamam mı, bir saat geçti hiçbirinde tık yok. Bir-iki tanesi boş kağıt verip çıkmaya kalkıştı. Çam da beladır, bıraktı mı bırakır, son sınıfmış, mezun olacakmış dinlemez. Ben de biraz anlattım ne yapılacağını, kitabın neresine bakılacağını, ‘Anlayanlar anlamayanlara anlatsın,’ dedim, tabii gürültü oldu, herif geldi, sınıfa girişti, sonra dışarı çağırıp bir posta da bana girdi, böyle bir rezalet-”

“Şu senin Afacan Beşler davası ne alemde?” Hakan hiçbir şey demeden babasına bakıyor bir süre. Yüzündeki endişeyi okuyor. Çayı demleyip masaya dönüyor.

“Ne oldu? Ne bu suratın?”

“Yoo. Epeydir anlatmıyorsun da.”

“Kronk diye yeni bir din türemiş işte, anladığım kadarıyla bayağı yayılmışlar-”

“Nerede? Türkiye’de mi?”

“Evet.”

“Avrupa’da filan?”

“Onu bilmiyorum. Ama burada epey güçlendikleri söyleniyor. Yalnız küçük bir aymazlıkları var: örgütte adına İkinciciler denilen bir grup var, ikinci bir peygamberin geleceğine filan inanıyorlar, işte peygamberin nasıl bir tip olduğunu, nasıl ortaya çıkacağını anlatan bir yazı var, dediklerine göre kutsal Kronk’un bir parçası olan bir metin varmış, ama sonradan çıkartılmış, kaybolmuş mu ne, bu yazı o metinle ilgili bir araştırma, ama asıl metni gören yok işte, her neyse, örgütün geri kalanı buna inanmıyor tabii. İşin asıl kötü yanıysa benim tıpatıp o bekledikleri peygambere benzemem!”

Alibey paskalyayı keserken, şaşırdığını anlayalım diye bıçağı düşürecek mi diye bakıyoruz, ama düşürmüyor.

“Sen nereden öğreniyorsun bunları?”

“Yağmur’un sayesinde.”

“Peki o?”

“E sahaf dükkanı var ya, böyle uçuk şeyler geçebiliyor eline, bir sürü insan da girip çıkıyor...”

“Rastlantı yani.”

“Evet, değil mi,” diyor Hakan, babasının sesindeki “bu kadarı da biraz fazla,” yargısına katılırcasına.

“Yağmur’la aranız nasıl?”

29

Yüzükoyun yatıyor Hakan, başı sol kolunun, sağ kolu da yastığın altında, gözleri kapalı. Sonra Yağmur giriyor görüntüye, usul usul Hakan'ın ensesini, boynunu öpmeye başlıyor; küçükten başlayan öpücükler giderek büyüyor, ıslaklaşıyor ve zaman zaman ısırmaya dönüşüyor. Yavaşça aşağı doğru iniyor, öperek; tek tek, belirgin belirgin öpüyor Yağmur, her öptüğü yeri hissetmek istercesine. Omurgasını diliyle izleyerek beline kadar indikten sonra, tekrar yukarı çıkıp bu sefer yanlarını öpüyor Hakan'ın - dudaklarını ve nefesini değdiriyor demek daha doğru. Her dokunuşta Hakan ürperiyor, kıvrılıyor, bel kasları geriliyor. Sonra kıçını öpmeye başlıyor Yağmur; önce dışlarını, yine küçük öpücüklerle. Ortadaki yarığa yaklaştıkça ıslaklık da artıyor, kısık kısık inliyor Hakan. Yağmur, yarığın kenarlarını ısırıyor hafifçe, tek bir üzüm tanesini salkımdan ağzıyla kopartmak istediğinde yaptığı gibi. Sol kalçasından çekiyor, dönüyor Hakan. Yağmur bacaklarının içini öpüyor, birleşim yerlerindeki tendonları büyük bir yumuşaklık ve sevecenlikle dişliyor, testislerini öpüp hafifçe emiyor; kökünden başlayarak ucuna dek defalarca yalıyor penisini - küçük bir kız çocuğunun dondurma yalamaktan aldığına benzer bir tat aldığını anlıyoruz yüzünden; sonra, rengi vişneli topuna benzeyen ucunu birkaç kez öpüp ağzına alıyor, bir eliyle de sıvazlıyor. Hakan, kalkmadan yatağın ayakucuna uzanıyor, Yağmur'un bacağını üzerinden geçiriyor: şimdi Yağmur Hakan'ın üzerinde; dirseklerinden destek alıp başını yukarı-aşağı oynatarak Hakan'ı emmeyi sürdürüyor. Hakan da, tam başının üzerinde, şarap rengini almış ve irileşmiş dudakları diliyle okşuyor, aralıyor, o küçük ama güçlü kabarcığı arıyor. Bulduğunda Yağmur'dan bir inilti yükseliyor.

Önce Yağmur geliyor - kasılmalarla dalgalanan dudakları izlemek ve sızan beyaz özsuyu yalamak büyük zevk veriyor Hakan'a. Yağmur'u yatırıp göğüslerine sürtünerek boşalıyor o da - suyunu sevgilisinin göğüslerine, karnına eliyle yayarken, henüz sertliğini kaybetmeden içine girince, ikinci kez geliyor Yağmur, sarsılarak.

30

“Fena değil. İyiyiz,” diyor Hakan.

“Evlenecek misiniz?”

“İlahi sen” gözleriyle bakıyor Hakan babasına.

“Ne o Alibey, canınız mürüvvet görmek istedi galiba.”

“Ne bileyim, sağın solun belli olmaz senin,” diyor Alibey, öylesine sormuş tavırları takınıyor, ama rahatladığı belli.

“Hadi koy artık şu çayları. Demlenmiştir.”

31

Uyandığında, gördüğü düşü anımsıyor Hakan: lisedeymiş, lise arkadaşlarıyla birlikte; hocaları da, okul da hiç değişmemiş. Büyük Salon'da bir sınav yapılacakmış, Hakan'ın son anda haberi olmuş bundan. Koşarak salona girdiğinde herkes çoktan oturup yazmaya başlamış bile. Beş kişilik bir öğretmenler kurulu varmış en önde - soru kağıdını gidip onlardan almış. çok sevdiği İngiliz hocası, "Bu sefer sorular zor, sen istersen resim çiz," demiş, ama Hakan buna gerek olmayacağını düşünmüş, "Konuları zaten iyi biliyorum, fark etmez," demiş içinden. Ancak soruları gördüğünde çok şaşırmış, "Öldüğünde ne yapacaksın?", "Korsikalı korsanların en yaman düşmanı kimdi?" gibi şeyler varmış çünkü. Tam birşeyler yazacakken süre dolmuş. İngilizce hocasından özür dilemiş; biyoloji hocası bunu duymuş ve özür dilediğinin kayıtlara geçirilmesini istemiş.

Sonra yatakhane odasının kapısını açmış Hakan, içeride üç arkadaşı ders çalışıyormuş. Geri geldiğinde sevinmişler -anlaşılan uzunca bir süredir hasta olduğu için yokmuş- Hakan da onları gördüğüne çok sevinmiş. Yalnız odada bir değişiklik gözüne çarpmış - ranzaların ve pencerenin yeri değişmiş. "Burnun kanıyor," demiş arkadaşlarından biri -tam odanın yeni haline itiraz edeceği sırada- Hakan elini burnuna götürmüş; kanadığını hissediyormuş ama kanı göremiyormuş bir türlü, parmaklarına hiç kan bulaşmamış. Daha önce de buna benzer bir şey yaşadığını anımsamış. **Uyandığındaysa, böyle bir anısı olmadığını; düşün, kendi evreni içinde yaptığı göndermenin, uyanıklık evreninde geçerli olmadığını kavrıyor.**

32

James Psioidre içeri girdiğinde Hakan son makalesi üzerinde çalışıyordu. Dünyaca ünlü bir fizik profesörüydü; yaşı "genç deha" olabilmek için fazla ilerlemişti; yine de her çalışması bilimsel çevrelerden ses getiriyordu, buna bazen şaşkınlık, bazen de kızgınlık eşlik ediyordu.

Psioidre ise bir zamanlar Hakan'ın asistanlığını yapmış, sonra üniversiteden ayrılmış ve çalışmalarını tek başına sürdürmüştü. Yazdığı kitap, *Bilim ve Rastlantı*, **İngiltere ve Almanya'da best-seller olmuştu. Türktü ve takma ad kullanıyordu.**

"Neredesin oğlum sen?" diye sormuştu Hakan. James'in gözlerindeki ışıltıdan ve hareketlerindeki sabırsızlıktan, yine "iş üstünde" olduğunu anlamıştı.

"Göttingen'den yeni döndüm. Alma'nın yanından."

"Kim?"

"Alma. Heisenberg'in karısı."

"Hala yaşıyor mu o?"

"Eh işte. Yaşlanmış tabii. Bir ay boyunca hemen her gün birlikteydik. Sonunda bana Heisenberg'in günlüklerini vermeyi kabul etti."

Hakan o zaman anımsamıştı: James, Belirsizlik İlkesinin doğuşuyla ilgili bir araştırma yapıyordu. Einstein, zamanında bu ilkenin temelini oluşturan kuramları ortaya koymuş, ancak bunların mantıksal sonucu sayılabilecek olan Belirsizlik İlkesini hiçbir zaman benimsememiş ve ömrünün son yıllarına dek Heisenberg'in kuramını çürütmek için her şeyi yapmış, ama başaramamıştı; James, Heisenberg'e açıkça hayranlık duyuyordu, Einstein'a kafa tuttuğu ve yüzyılın dahisine yenilmediği için.

"Ee? Çalışmaya başladın mı? Birşeyler çıktı mı?"

"İşin ciddi kısmı biraz yavaş gidiyor ama eğlenceli şeyler de çıkıyor aslında. Heisenberg'in bir sevgilisi varmış, ama anladığım kadarıyla farklı şehirlerde yaşıyorlarmış. Heise onu bir gün bir arabaya binerken görmüş ve çok şaşırmış, çünkü kadının o sırada orada olmayacağından eminmiş. Anlıyor musun, daha Belirsizlik İlkesi bulunmamıştı o sıralarda. Kadının

nerede olduğunu öğrendiği anda, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmuyor. Her neyse, günlüğünde bunları anlattıktan sonra yazdığı şeylere bak:

onu bir daha görürsem, 'Ördekler göle konup
kahvaltı yaptı mı?' diye soracağım. Kafama
çantayı yersem, salam bozulmamış demektir.
Ne bu sence?"

Gülmekle yetinmişti Hakan.

"Bilmiyorum," demişti James, "belki de aralarındaki bir şifreydi. Ama Heisenberg'in böyle *absurd* eğilimleri olduğunu sanmıyorum. Yani bu düpedüz ciddiyetsizlik!"

"Kızma be oğlum," diyerek James'in omzuna vurmuştu Hakan, "hayatın ciddi bir şey olduğunu gösteren tek bir ciddi kanıt yok ortada."

33

Moda’da, bir çay bahçesinde oturuyor Hakan ve Yağmur; sıcak, güneşli bir haftasonunun keyfi var etrafta. Aslında çay içmek gibi bir niyetlerinin olmadığını anlıyoruz -bardaklara uzun süredir kimse dokunmamış, dolu ve soğumuş olarak duruyorlar- ve bunu bir garson oyalama taktiği olarak yorumluyoruz.

Hakan bir ara kalkıyor ve tuvalete gidiyor, Yağmur da o arada onun yeni aldığı kitaplara bakıyor. Geri geldiğinde sandalyesini Yağmur’unkine yaklaştırıyor Hakan.

“Sana bir şey soracağım, sen bilirsin.”

“Haydi sor, sor.”

“Kronik ereksiyon diye bir hastalık filan var mı? Benimkisi dün akşam senden ayrıldığımdan beri bir türlü inmedi. Hatta hiç bu kadar büyük ve sert olmamıştı. Çok acıyor. Doğru dürüst işeyemiyorum. Bak bir.”

Yağmur “Hadi ya?” diyerek elini uzatıyor ve hafifçe dokunuyor.

“Evet, çok sert. Dokununca acıyor mu?”

“Acıyor.”

Yağmur etrafına bakınıyor, kimsenin bakmadığına emin olunca yeniden söz konusu sertliğe dönüyor, bu sefer daha dikkatli inceliyor eliyle.

“Sevgilimin pipisi uf olmuş. Öpeyim de geçsin, olur mu? Hiç bu kadar kalınlaşmamıştı, değil mi?”

Sonra birden bu işte bir bit yeniği olduğunu anlıyor, hızla sıkıyor,

“Ne koydun ulan buraya?”

Hakan kahkahalar atarak, pantolonun içinden bir hıyar çıkartıyor. Yağmur da katılıyor Hakan’ın kahkahalarına, yüzünün her tarafını öpüyor, bir yandan da “Ulan ne adamsın!” diyor.

“Al, sende kalsın,” diyerek hıyarı uzatıyor Hakan.

“Tabii ki bende kalacak. Akşam kesip yiyeceğim.”

34

Aynı günün akşamı. Yağmur'un yatak odası. Yan yana, birbirlerine sarılmış, yatıyorlar; bir sevişme sonrası.

"İkimiz de seni çok seviyoruz," diyor Hakan.

"İkiniz kim?"

"Ben ve Osman."

"Ne Osman'ı?"

Hakan Yağmur'un elini alıp yorganın altına sokuyor.

"Bunun adı Osman mı?"

Kafa sallıyor Hakan.

"Neden?"

"Ee, serde Osmanlı erkekliği var ne de olsa. Viyana kapılarına dayanmış bir neslin torunuyum ben."

"Haa. Dedelerin bir türlü girememişti. Neyse, sen daha becerikli çıktın."

Hakan Yağmur'un saçlarını çekiyor.

"Peki bunun adı ne?"

"O Nigar."

"Oo, ne güzel isim. O neden peki?"

"Bilmem. Bende hep bir Nigar imajı uyandırır çünkü."

"Hadi bakalım," diyor ve Hakan'ı öpmeye başlıyor.

"Pardon, pardon," diyerek iteliyor Yağmur'u ve yataktan kalkıyor.

"Nereye?"

"İşeyeceğim."

"Ben de, ben de," diye onun ardından tuvalete gidiyor Yağmur.

"Saçmalama kızım, rahat bırak da işeyelim," diyor Hakan, aynadan Yağmur'a bakarak.

"Ben tutiim mi, noolur, ben tutiim," diye üsteliyor Yağmur, şımarık çocuk sesiyle.

"Git be," diyor Hakan, işeme pozisyonu alıyor ama Yağmur rahat bırakmıyor, elini uzatıyor, gıdıklıyor.

"Deli misin yaa, nerden çıktı şimdi," diye söyleniyor Hakan. Yağmur tutturuyor.

“İyi, al bakalım,” diyor Hakan sonunda, ama gülmekten kırılıyor ve dolayısıyla işeyemiyor.

“Hadi çişş oğlusu, çişş, çişş.”

35

Kontrbastan yükselen kalın bir nota yankılanıyor karanlıkta. Demode olmuş bu dramatik efektin ardından, köşede duran bir sokak lambası yanmaya başlıyor. Gözümüz alışınca, İnce Bilekli Adamları görüyoruz. Üzerinde “Kuşuçmaz Sokağı” yazan tabelayı söküp, yerine “Kuşkonmaz Sokağı” tabelasını takıyorlar.

36

“Buyrun,” diyor Hakan, çalan telefonu açarak.

“Bostancı Mezbahası mı?”

“Evet, buyrun,” diyor gülerek. **Telefondan sıkıldığı zamanlarda kullandığı bir açılış bu; telefonu açar açmaz, dolayısıyla kimin aradığını bilmeden “Bostancı Mezbahası buyrun?” demek, işi biraz daha katlanılır kılabiliyor bazen. Bu numarasını bilen bir arkadaşı bu.**

“Ben on kilo dana eti istemiştim.”

“Tabii efendim, derhal,” diyor Hakan ve karşısındakinin konuşmasına fırsat vermeden kapatıyor. Çok geçmeden yeniden çalıyor telefon.

“Kusura bakmayın, az önce söylemeyi unuttum, bir çift de taşak lütfen,” diyor karşıdaki ses.

“Merak etmeyin, beş kilonun üzerindeki siparişlerde biz zaten veriyoruz efendim.”

Karşılıklı gülüşmeler.

“Ne haber gavatım, yoksun ortalarda?”

“Oo, Cem Bey, bu ne mutluluk. Sizinle konuşma şerefine mazhar ve gark oldum ya, tamam artık.”

“Bırak şimdi şu caz standartlarını. Konuş, neler yapıyorsun?”

“Valla pek yeni bir şey yok. Okula gidip geliyorum. Geçen gün peygamber olduğumu öğrendim-”

“Ne peygamberi?”

“Kronk diye bir din varmış, peygamberleri de varmış ama illa bir tane daha diye tutturmuşlar. Tam da benim gibi birini arıyorlarmış.”

“Seni nasıl buldular, anlamadım.”

“Gazete ilanıyla. Yok, aslında henüz bulmuş değiller. Ben onları keşfettim, sevgilimin sahaf dükkanındaki kitaplar sayesinde, ama daha Kronk’çularla ilişkiye geçmedim.”

“E peki sana vahiy filan indi mi?”

“Hayır. Yani sanmıyorum. Yani vahiy nasıl iner ki?”

“Belki de sana bir şey inmesi gerekmiyordur. Peki aktif görev almayı düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum. Daha o insanlarla konuşmadım.”

“Ne bekliyorsun?”

“Hiç - aslında şey tabii, onları nerede bulacağımı da bilmiyorum.”

“Hiçbir şey yapmıyorsun sonuçta, ha? Oğlum bu ne kutsi bir uyuşukluk böyle, sayıyla kendine gel. Böyle fırsat daha kaç kere çıkar sanıyorsun?”

“Dalga geçme ya.”

“Çok ciddiyim.”

“Neyse bakalım, birşeyler yapacağız. Senden ne haber?”

“Hiç işte, bildiğin gibi. Bir akşam bana gelsene. Sevgilini de getir. Adı ne?”

“Yağmur.”

“Yok ya? Allah bilir kendisi de güzeldir. Ne zamandır birliktesiniz?”

“Oluyor işte, altı ay filan.”

“Biz epeydir görüşmüyoruz galiba. Tamam mı, gelin.”

“Olur. Ben seni ararım.”

“Eyvallah.”

37

Hakan'ın elindeki fotokopi oldukça yıpranmış - Kronk'un çok dolaşan metinlerinden biri olsa gerek. Okuyor:

ile baktım genel durum insanların canı sıkılıyor yüzyıllardır artık kimsenin köklerle uğraştığı yok özellikle bu yirmincisinde bir harala-güreledir gidiyor üzüldüm demek artık takmıyorsunuz diye ya da acizsiniz üretemiyorsunuz niye yani yeni bir din çıkmıyor doğru dürüst hayır çıkanları da gördük ama ben dine din demem hesabı peşinde yalnızca bir avuç insan nerede o eski enginarlar cihadlar kardeşim pek oblomovsunuz tv'de reklam kuşağında seyretmedikçe almıyorsunuz aldırmıyorsunuz tersanelerinize giriş ücretsiz gofret ile delalet ve hatta hararet içinde yaşamlarınızı tatbik ediyorsunuz dur sizleri sarsmaya karar verdim yavrularım uyanın eeeh hadi ama bakın size ne getirdim bunu çok seveceksiniz hepsinden çok

tad almayı öğrenin
tad almayı öğrenin
tad almayı öğrenin
tad almayı öğrenin
tad almayı öğrenin
tad almayı öğrenin
tad almayı öğrenin

anlatabildim mi bunu anlayın başka bir şey istemem ne isteyeyim bakın mutlu olmasını öğrenin demiyorum sevin de değil öbür yanağını çevir de değil teslim ol hiç değil tutturmuş gidiyor insanlar mutluluk da mutluluk nereden çıktı bu işte bir sakatlık var yaşam denen sürenin büyük kısmı mutsuzluk ile acı ile en azından kösnül bir duyuşsuzluk içinde geçmiyor mu hayır polyanna şablonunuzu kendinize saklayınız mutluluğa kafayı takmak mutsuzluğa saplanmak kadar tehlikeli önemli olan her durumdan konumdan göçümden mümkün olduğunca tad almak baş ağrısından hoşlanan kaç kişi tanıyoruz peki tamam kolay değil ama o baş da durup dururken ağrımıyor

ile bu yüzden yakınmak da çözüm değil hiç değilse eğlenmeye çalışın ya da başınıza felaket üstüne felaket geldi dur yolcu dur dur hah ne oldu yani ne oluyor da oluyor düşün

herkesin herkesin bir rolü var oyun oynuyoruz burada dünya prömiyeri üstelik ile herkes rolünü en iyi şekilde oynamak zorunda varıyla yoğuyla fakat nedir sonuçta bu bir rol bilinçli olalım lütfen her şeyden önce rolümüze saygı duymamız gerekiyor yolda yürürken rüzgar esip saçlarımızı dağıttığında nasıl davranacağımızı biliyor muyuz oyunculuk ayrıntıda saklıdır zaten dağınık insanı oynayabiliriz ya da tik halinde sürekli saçını düzelteni ya da gökyüzüne acımasız bir bakış fırlatıp *if looks could kill*küfredeni başka bir şey de olabilir ama lütfen özenle bilinçle çünkü yaşanan her an en sonunda ortaya çıkacak bir bütünlüğün bir parçasını oluşturur bu bütünlük diğerleriyle tüm zaman dilimlerindekilerle birleşir eklemlenir hepsi bu hepsi bu kötü rol diye bir şey yoktur bütün roller roma'ya çıkar üstelik beş yüzüncü oyunu oynuyor da değilsiniz her ne kadar sıkı can iyiyse de suratınızdaki o ifadeyi etrafta gezdirmeniz gerekmez hayır prova yok herkes çok yetenekli yeter ki insan oynamak istesin

bu bir tutum sorunu kişi mutsuz olabilir olmalıdır eğer komşunuz mutsuzu oynuyorsa ile iyi oynuyorsa onu kutlayınız belli belirsiz göz kırpmanız bile yeterlidir oyuncuların izleyicilere gereksinimleri olduğunu unutmayınız gerektiğinde birbirinize izleyici olunuz

tayfun boykul adlı peygamberim anlatmıştı bir gece rüyasında adamın biri onu anaokulundan kaçırıyor tayfun adamın sırtındayken kendi kendine merak etme bu yalnızca bir düş nasıl olsa uyanacağım diyor ile sakinleşiyor düşün içindeyken merakla izliyor düşün nasıl gelişeceğini diyelim ki fırına giriyor ekmek istiyor bakalım şimdi ne olacak diye fırıncı onun suluboyayla renklendirilmiş yüzüne ile kollarına bakıyor ile şaşırıyor böyle küçük sürprizler tayfun'un çok hoşuna gidiyor eğleniyor fırıncının iki saniye olsun suskun ile şaşkın kalması gününü gün etmeye yetiyor küçük fakat güzel bir hamleydi diyor tayfun fırıncıya göz kırpıyor ile çıkıyor

bunun gibi bir tutum işte yaşam böyle karşılanmalı ile içinde etkin bir rol alınmalı bundan sonraki hayatınızda başarılar diliyorum

şimdi özetleyelim temel felsefe şu yaşam ile kendiniz sahip olduğunuz tek şey hiçbir yaşam sürekli çıkış değil iniş de bu işin bir parçası dolayısıyla

inişlerden de tad almayı öğrenmeli böylece dolu dolu bir yaşam sonra acı katlanılması gereken bir şey olmak zorunda değil

dedik ki önemli olan mutlu ya da mutsuz olmak değil yaşadığın her bokluktan zevk duymak ee bu girişkenliği öldürmüyor mu yani bunu kusursuz benimsemiş biri hiçbir şey yapmadan yatıp durursa ile bundan büyük zevk alırsa yaşamını çok iyi değerlendirmiş mi sayılacak? (haksızlık buba) hayır (sağol) çünkü karmaşıklaştıkça çeşitlendikçe inceldikçe alınabilecek zevk de o oranda gelişir karmaşık çeşitli ince olur bir yere kadar bu yer bünyeye bağlıdır herkes bu uç noktayı bulmakla yükümlüdür gittiği kadar ile herkes müsait bir yerde inebilir

38

Cem’i görmeye tek başına gidiyor Hakan, çünkü Yağmur, ailesiyle bir hafta geçirmek için Ankara’da.

Kahve fincanları boş olarak sehpanın üzerinde duruyor, tabaklarda kırıntılar, bir tanesinde de bir *petit-beurre* bisküi. Çaykovski’nin “1812 Uvertürü” çalıyor.

“Bak sana bendeki fotokopileri göstereyim,” diyor Hakan ve çantasından, elinde bulunan Kronk metinlerini çıkartıyor, Cem’e uzatıyor. Cem bunlara şöyle bir göz gezdiriyor, Hakan konuşmaya başlayınca da masanın üstüne bırakıyor, sözünü kesiyor ve,

“Biraz gezelim mi?” diyor, “Arabada konuşuruz.”

39

Şehirlerarası yolda hızla sürüyor arabasını Cem. Ellerini, direksiyonu ve bacaklarını görüyoruz, bazen de ikisinin yüzlerini, sonra Hakan’ın ellerini. Ama daha çok yola bakıyoruz, tehlikeli sollamaları, hızla altımızdan geçen şeritleri izliyoruz. Motorun sesi tedirgin edici. Fazla hızlı gidiyorlar.

“Ee, anlat bakalım, neredeydik?” diyor Cem, uzun bir suskunluğun ardından.

“Senin de dikkatini çekti mi, bu parçalar klasik din kitaplarının kutsal havasından, uhrevi mi derler, ondan çok uzak, değil mi? Bir defa oldukça genç bir dil bence, tabii sen daha iyi bilirsin. Arkderm ile Arvar efsanesi örneğin, uçuk bile denebilir, tad alma felsefesi filan, yani düpedüz genç bir beynin ürünü gibi.”

“Ne olmuş? Bütün tanrılar yaşlı mı olmak zorunda? ‘Allah dileseydi onların ne kulaklarını, ne gözlerini bırakır, hepsini kahrederdi. Şüphe yoktur ki Allah’ın gücü her şeye yeter,’ demeyeni Tanrı saymayacak mıyız?”

“Yani sen bunlara gerçekten Tanrı sözü mü diyorsun?”

“Ben bir şey demiyorum.”

“Saçmalama ulan, tabii ki o peygamberleri yazmış bu kutsal Kronk kitabını. Hoş Kuran’ı da Muhammed yazmıştı. Önemli olan, yani bence önemli olan, peygamberin ve dolayısıyla Kronk’un böyle genç olması. Bazen cıvıtıyor ama yine de değişik bir tadı var.”

Hakan’ın eli, konuşurken emniyet kemerinin soketini tutuyor, onunla uğraşıyor.

“Tak istiyorsan kemerini,” diyor Cem.

Hakan yanıt vermiyor, kemeri de takmıyor.

“Merak etme, bir şey olmayacak,” diyor Cem bir süre sonra. Cem’in yüzüne bakıyor Hakan, yeniden önüne dönüyor.

Yine motor ve değişen vites sesleri. Bize doğru gelen yol.

40

As I sd to my
friend, because I am
always talking, -John, I

sd, which was not his
name, the darkness sur-
rounds us, what

can we do against
it, or else, shall we &
why not, buy a goddamn big car,

drive, he sd, for
christ’s sake, look
out where yr going.

41

Bir dinlenme tesisinde çay içiyorlar şimdi. Cem yola bakıyor, tümüyle kayıtsız görünüyor. Hakan'sa içindekileri sözcüklere dökmenin telaşında gibi, düşüncelerini somutlaştırmak istiyor büyük olasılıkla.

"Bir de iyice takıntı olmaya başladı bu iş," diyor Hakan, kafasında kaldığı yerden sürdürerek, "geçen gün manavdan domates alıyorum, adam yedi tane koydu, kötü kötü baktım, 'İyi kalpli şişko kral, göle konup kahvaltı eden ördekleri seyrediyor,' dedim fısıltıyla, düşünsene, ucuz komedi resmen, herif kafayı yedim sandı tabii, ama kendini çabuk toparladı, 'Başka bir şey lazım mıydı?' dedi."

Cem başını yoldan çevirmiyor dinlerken. Yolun kenarında birtakım insanlar birşeyler yapıyor, yerden birşeyler alıp kutulara koyuyorlar, ama tam seçemiyoruz.

"Sonra geçen gün gazetede, alakasız bir haberin fotoğrafında, arka planda bir adam Kronk selamı vermiş, bakıyordu. Taşikardi oldum hemen. Sürekli bir yerlerden çıkıyor, ama bir türlü adamlara ulaşamıyorum. Hoş ulaşsam da, bok yoluna gitmek var, ilk peygambere tapanların eline düşmek çok hoş olmaz herhalde. İnsan fanatik olmayagörsün."

"Kimse tanımıyor mu bu peygamberi?"

"İşin garip taraflarından biri de o. Anlaşılan, onu gören kimse yok. Bunun mantığı ne sence? Ben anlamıyorum. Belki de o yüzden yeni bir peygamber arıyorlar. Karizmaya bağlanma gereksinimi."

"Herif hiç ortada gözükmediği halde peygamberliğini kabul ettirebiliyorsa bence epey bir karizması var," diyor Cem. Hakan'a şöyle bir bakıyor, sonra gözlerini deminden beri izlediği taşıma işine -yolun kenarındaki- çeviriyor. Hakan bir süre dalıp gidiyor, çay kaşığıyla uğraşıyor eli. Sonra çıkıyor.

"Kitabın nasıl gidiyor?"

"Kötü. Alışıldık bir kitap çıkacak ortaya diye korkuyorum. Daha önce yaptıklarıma benzeyecek. Zaten sıkıldım bu kendime kurduğum düzenden. Hem çalışıp hem yazmak olmuyor."

"Neden ki?"

“Kafam dağılıyor. Canım sıkılıyor. Kartvizitime ne yazdıracağımı şaşırıyorum. Sürekli orta yaş bunalımı içindeyim. Vesaire.”

Otuz yaşında Cem, yayımlanmış üç kitabı var - *Noktanın Kesişimleri Antolojisi, Fotoğraflarla İnsanlık Tarihi, Fal ve Ters-nedensellik.* **Birkaç da çeviri. Oyun mühendisliği yapıyor.**Şimdiyse kalkıyor, masaya çay parasını bırakıyor, “Hadi dönelim,” diyor. Biz onun az önce baktığı yere bakıyoruz, ama hala neye baktığımızı anlayamıyoruz; ikisi, sabit bakış alanımızın solundan girip sağından çıkıyor, konuşmadan - onları izlemiyoruz; hemen sonra yavaş yavaş ilerliyoruz ve yaklaştıkça anlıyoruz: yerde duran, parçalanmış bir insan cesedi, yaklaşık beş metre kadar sürüklenmiş - kamyon altında kalmış olmalı- ve organlar bütün yola dağılmış; cesedin biraz ötesinde barsaklar ve ciğerler hala yerde duruyor, iki kişi yavaş hareketlerle, ellerindeki tahta parçalarını kullanarak bunları şimdi yolun kenarına itekliyor ve karton bir kutuya koyuyor - elbette bir deterjan kutusu bu.

42

Beş yaşında, Melih adında küçük bir çocuk olacak Hakan, yabancı bir şehrin sokaklarında tek başına yürüyecek. Kimse başını çevirip bakmayacak ona, herkes, her zaman olduğu ve artık kanıksandığı gibi kendi halinde olacak. Bulutlu ve kasvetli bir gün, kaldırımlar bile koyu bir gri - Hakan, adının Melih olmasına aldırış etmeden, sarı pantalonunu giymiş, nereye gittiğini biliyormuşçasına yürüyecek.

Müzik aletlerinin satıldığı bir dükkanın önünde duracak nedense, yarı açık olan kapısından içeri bakacak. Tavandan bir sürü gitar, keman, saksafon vesairenin sarktığını görecek. Biri yaşlı ve gözlüklü, diğeri daha genç ve sakallı iki adam, karşılıklı oturmuş doğaçlama gitar çalıyor olacak. Birden Hakan'ın yanından, uzun bacaklı, kotlu güzel bir genç kız geçecek, gitar çalanlara doğru ilerleyecek, onları selamlayacak, anlayacağız ki tanışıyorlar, kızın adı Edelbluth olacak ama biz onun Yağmur olduğunu bileceğiz. İki adam da çalmayı bir süre bırakıp onunla konuşacak; yaşlı adam kalkıp kıza bir keman getirince bu sefer üçü, nefis bir müzik yapmaya koyulacak. Hakan'ı ısrarla fark etmeyecekler. Ağlamaya başlayacak Hakan, kaybolduğunun bilinmesi için. Ne var ki müzik Hakan'ın sesini bastıracak; o da bunu fark edip az sonra ağlamayı kesecek, hınçla üçlüye bakacak, dil çıkartacak ve dükkandan çıkıp, daha önce gittiği yöne doğru yürümeyi sürdürecek.

43

Havaalanında Yağmur'un uçaktan inmesini bekliyor Hakan. İnen yolcuların arasında uzaktan onu gördüğünde başına kırmızı bir fular bağlıyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve garip sesler eşliğinde, Afrika dansına benzettiğimiz bir dans yapmaya başlıyor. Arada durup, elindeki şişeden avucuna biraz su döküyor ve etrafa serpiyor, sonra yine dans. İnsanlarda şaşkınlık. Yağmur da görüyor sonunda onu, duralıyor, gülümsüyor –"sevgili soytarım"- ve yanına gidiyor. Şiddetli bir kucaklaşma.

"Ne yapıyorsun ulan? Ne bu halin?" diyor Yağmur - özlemiş.

"Yağmur dansı tabii ki. Bak hemen etkisini gösterdi."

"Abi manyaksın sen."

Hakan sakinleşiyor, Yağmur'u omuzlarından kavrayıp hafifçe sarsıyor.

"Seni çok özledim."

"Ben de."

Öpüşüyorlar uzun uzun. Hakan birden gözlerini açıp çevreyi süzüyor, sonra öpmeyi bırakıyor, elini Yağmur'un omzuna koyuyor sevimli sevimli. Yağmur'un itirazlarına aldırmadan çantasını alıyor öbür eliyle, yürümeye başlıyorlar. Neler konuştuklarını duymuyoruz, ama sormaya çekindiğimiz her şeyi öğreniyoruz: birbirlerini seviyorlar.

44

Yağmur’un televizyonunun karşısındaki divanda yan yana yatıyorlar şimdi **- eğer yatmaları şartsa daha rahat ve geniş bir sürü yer var diye düşünüyoruz, ama onlar hallerinden gayet memnun gözüküyor, hatta böyle sıkışmayı az bulunur bir nimet olarak algıladıklarından şüpheleniyoruz.** Televizyon kendi kendine birşeyler anlatıyor, bu ikisiyse mırıl mırıl konuşuyor.

45

Yalnızca sevişen bir çift olmadıklarını gözümüze sokmak istercesine, şimdi de Hakan'ın evinde, salonda çıkıyorlar karşımıza: Hakan masada çalışıyor, kitaplarını önüne yığmış, notlar alıyor, birşeyler türetiyor; Yağmur'sa koltuklardan birine oturmuş, irice bir kitabı okuyor. Ara sıra başını kaldırıp Hakan'a bakıyor, şimdi olduğu gibi, Hakan bu bakışı yakalıyor, bakışıyorlar; gülümseyiş; Yağmur Hakan'ı yanına çağırıyor, kitaptan bir şey gösteriyor. Yağmur'un yanına, yere oturuyor Hakan ve belki kitapta gördükleri hakkında, belki de onun çağrıştırdığı başka bir konu üzerinde konuşuyorlar. Yeniden masaya dönüyor Hakan, biz kendimizi Garbarek-Towner ikilisinin müziğine kaptırmışken o başını kalemiyle kaşıyor ve yeniden işine yoğunlaşıyor.

46

Migros’tan aldıklarını arabaya yükleyip biniyorlar. Hakan kullanıyor. Işıklarda beklerken cebinden bir yazı çıkarıp Yağmur’a veriyor.

“Bak sana ne yazdım.”

“Ne bu?”

“Oku işte.”

47

BİR İLİŞKİ NASIL OLMALIDIR
BİRİNCİ MANİFESTO

1. Bir ilişki ilişmekle yetinmemelidir. Kıyıya, köşeye, ucuna veya kenarına oturmakla, oturuyormuş gibi yapmakla gemi yürütülmez. Üzerine oturulacak şey süngü bile olsa, tam anlamıyla oturmak şarttır.

2. Islak olmayan bir ilişki düşünülemez.

3. Aslında ilişki diye bir şey yoktur; her şey palavradır. İki insan ancak birbirlerine ilişmedikleri sürece birbirlerini yaşatabilir. Birlikte değişim bir Ortaçağ yalanıdır.

4. Olmuyorsa olmuyor kuralı: kelek kavuna şeker serpmek kadar anlamsız bir hareket daha bulunabilir, ama bu zor olacaktır.

5. Herkesin kavun yerine ayva yemeye hakkı vardır.

6. Duvar çentiklerinin gölgesinin derin olacağı unutulmamalıdır.

7. Söylenmeyen söz ağırlaşır.

8. Herkesin kendine ait bir karanlığı olması gerektiği, tartışılmaz bir gerçektir.

9. Bir ilişkide gerçek diye bir şey yoktur. Dolayısıyla kaç kilo ettiği bilinemez.

10. Avukatlar ve polisler, sevgiyi mülkiyet kanunlarının hükmüne sokmakta başarısızlığa uğramaya mahkûmdur.

11. Bedenlerin birbirine alışması söz konusudur. Bu, beyinler için de geçerlidir. Bu konuyla küçük mavi cinler ilgilenecektir.

12. Acı çektirme sanatı gün geçtikçe ilerlemektedir. Her ilişkinin amacı, bu sanatı kusursuzluğa ulaştırmak için çabalamaktır.

13. Her insanın duvarları vardır. Her duvarın gedikleri vardır. İlişkide dürüstlük, insanların birbirlerine verdiği ve bu gedikleri gösteren haritaların doğruluk derecesiyle orantılıdır. Orantı sabiti 1.7’dir.

14. Duvarlara işemeyiniz.

15. Her insanın paspas olmaktan sıkılmaya hakkı vardır.

16. Beklemek erdem değil, çaresizliktir.

17. İnsan temelde yalnızdır. Üst katlar için kesin bir şey söylenemez.

18. Yalnızlık paylaşılmaz. Paylaşılırsa raconu kalmaz.

19. Erken kalkanın kahvaltıyı hazırlaması, uzun vadede bir ütopyadan ibarettir.

20. In the long run we are all alive.

21. İnsan tek başına da sıkılabiliyorsa bu becerisini geliştirmelidir.

22. Aslında ilişki diye bir şey vardır. Her şeyin palavra olması hiçbir şeyi değiştirmez. Aşk her ilişkide bir olasılıktır. Yaşam da her ilişkide bir olasılıktır. Dolayısıyla aşkın ne olduğu bilinmemekle birlikte yaşam aşktır. Bu madde, 3. maddeyle çelişmez.

23. Diğerinin bokunu temizlemek, aşkın varlığını kanıtlamaz. Diğerinin aşkını temizlemek, bokun varlığını kanıtlar.

24. Metal yorgunluğu, uzun süre sıkılı kalan bir vidanın ya da bükülü duran bir levhanın yorulup kırılması gibi bir şeydir. Aynı paralelde ilişki yorgunluğundan söz edilebilir.

25. İlişki, il-İŞ-ki değildir. Fazla mesai ücrete tabi değildir. Görev bilincinizi götünüze sokunuz.

26. İlişkilerde eşzamanlılık olanaksızdır. Herkesin zamanı kendine göre işler. Ortada tek bir dağın olması, değişik açılardan bakıldığında değişik şeylerin görüldüğü gerçeğini değiştirmez.

27. Rüyalar, anılar kadar önemlidir. Tabiri caizdir.

28. Herkes kendi efsanesini kurmak ve yaşatmakla yükümlüdür. Ancak bireysel efsaneler var olduğunda ortak bir efsane oluşturulabilir.

29. Dil, iletişim kurmak için başvurulacak son araçlardan biri olmalıdır. Bir çelişki gibi görünse de konuşmak şarttır. Bu, koklamanın ve telepatinin önemini hiçbir şekilde yadsımaz.

30. Yolların uzun ve ince olması, üzerlerinde gündüz-gece gidilmesini gerektirmez.

31. Her sonun nasıl olacağı en başından bellidir.

32. Eğer bir ilişkinin bitmesi mümkünse bitecektir.

33. Bunun birinci manifesto olması, ikinci bir manifestonun olmayacağı anlamına gelmez.

48

Yağmur'un suratının allak bullak olduğunu görmemek olanaksız. İlk birkaç satırı okurkenki şaşkınlığı çabucak inanmazlığa dönüşüyor, hızla sayfaları çeviriyor, ordan-burdan biraz daha okuyor.

"Nereden buldun bunu?"

Hakan Yağmur'un ne halde olduğunun farkında değil, kendi kendine gülüyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Ben yazdım dedim ya."

"Nasıl yani?"

"Ne demek nasıl yani Yağmur, basbayağı oturup yazdım işte. Gereğinden fazla komik değil inşallah."

Yağmur ses çıkartmıyor, bir süre daha kağıtlara bakıyor, sonra yola dikiyor gözlerini. Hakan'ın ona baktığını fark edince yarım yamalak gülümsüyor.

"Çok hoş olmuş."

49

Yağmur evinin kapısını kapayıp içeri giriyor ve hemen telefona sarılıyor. Sinirli ve telaşlı hareketlerle numarayı çeviriyor, duvardaki saate bakıyor, karşı taraf açınca konuşmaya başlıyor.

"Karaüzüm çayı yapıyor musunuz?"

"Tabii. Eski değirmenin yanındaki eve gelirseniz alabilirsiniz."

"Ortada çok garip şeyler dönüyor. Hemen evime gelin."

"Şimdi mi?

"Hemen dedim."

50

Yine arabaya dönüyoruz: Hakan yemeği dışarda yemeği öneriyor:
“Nerede yiyeceğiz?” diyor Yağmur ters bir sesle.
“Bilmem. Pizza yer misin?”
“İçim dışım pizza oldu, n’olur.”
“Mantı? Caddebostan’daki-”
“Ay hayır. Akşam akşam.”
Hakan bir süre düşünüyor.
“Kebap yiyelim öyleyse.”
“Olabilir.”
“Uludağ Kebapçısına gidelim.”
“Hep oraya gidiyoruz.”
Yağmur’un yüzüne bakıyor Hakan.
“Yavrucum, dışarda yemeyelim istersen?”

51

Yağmur'un telefonda evine çağırdığı kişiyi tanıyoruz: geniş sırtlı ve sakallı adam. Salonda oturuyor şimdi, Yağmur'sa ayakta. İkisi de sigara içiyor.

"Bilin bakalım bugün ne oldu?"

"Önemli bir şey."

"Çık."

"İnanılmaz bir şey."

"Çık."

"Bir felaket."

"Hakan bugün bana Birinci Manifestoyu verdi."

"Manifestoyu mu? Nasıl olur? Bizden biri mi vermiş?"

"Kendisi yazmış, öyle dedi."

"Saçma. Kronk'taki manifestoya benziyor mu?"

"Benzemek mi?" Yağmur kağıtları veriyor adama. "Tıpatıp aynısı. Yalnızca 'ile' yerine 've' kullanmış, o kadar. Örgütten hiç kimseyle bağlantısı yok ki. Hem olsa bile, kimse ona Kronk'tan alınma bir metin veremez. Piyasaya sızan o üç parçanın gürültüsünü hatırlasanıza, kelleler uçmuştu."

"Siz böyle bir şey yapmazsınız, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyor Yağmur, kızgınlığını denetlemeye çalışarak, "öyle olsaydı niye size söyleyeyim ki?"

52

Hakan sağ elini direksiyondan indiriyor ve Yağmur'un bacağına koyuyor, bir süre okşuyor, sonra bacaklarının arasına sokup sıkıyor. Vites değiştiriyor. Geri döndüğünde Yağmur'un pantalonunun düğmesini açmaya çalışıyor. Yağmur durduruyor onu, Hakan "şşt"leyerek azarlıyor, düğmeyi Yağmur'a rağmen açıyor. Yağmur bırakıyor. Fermuarı da indiriyor Hakan ve elini içeri sokup okşamaya başlıyor. Yağmur'dan vitesi değiştirmesini istiyor. Bir süre böyle gidiyorlar; Hakan öpmek için uzanınca Yağmur yana çekiliyor. Kızıyor Hakan.

"Neyin var?"

Yağmur Hakan'ın elini çıkartıyor.

"İstemiyorum sevgilim. Başım ağrıyor."

"Başım ağrıyor, yer çok sert, şimdi olmaz, hakem bıyıklı." Biraz kırgın bakıyor Hakan, "Bahane uydurman gerekmez ki. İstemiyorsan öyle de, ciğerimi ye."

"Bahane uydurmuyorum, sana yalan borcum mu var. Gerçekten başım kötü."

"Sabahtan beri bir garipsin zaten. Her şey yolunda mı?"

Göz göze geliyorlar. Başıyla evetliyor Yağmur.

53

Yağmur sonunda bir koltuğa oturuyor.

“Size güveniyorum, ama bu güveni epey zorladığınızı da kabul edin,” diyor adam.

“Canınız isterse. Benden şüpheleniyorsanız kapı işte orada. Bundan sonra da başınızın çaresine bakarsınız artık.”

“Hemen celallenmeyin canım. Siz nasıl açıklıyorsunuz bu durumu peki?”

“Bilmiyorum. Örgütte bir sızıntı olmalı. Başka açıklaması yok. Ama dediğim gibi, hem Hakan kimseyi tanımıyor, hem de kimse böyle bir şeye cesaret edemez.”

“Ben yine de bir araştırtayım. Hiç belli olmaz. Bu arada işin kontrolümüzden çıkmamasına çalışalım, olmaz mı?”

“Hakan benim kontrolümde. Siz adamlarınıza bakın.”

“İkincicilerden biri vermiştir bence.”

“Ama kendi yazdığını söylerken çok masum görünüyordu. Niye böyle bir yalan söylesin ki? Örgütten biri, bizimkilerden ya da İkincicilerden biri vermiş olsaydı manifestoyu, Hakan bunu söylerdi. Birisiyle konuşmuş olsaydı da söylerdi. Ya da...”

“Ya da ne?”

Yağmur bir sigara daha yakıyor, umduğumuz gibi derin bir nefes çekiyor.

“Ya da benim örgütle ilişkimi öğrendi, birisi ona manifestoyu ya da Kronk’un tamamını verdi, o da bildiğini göstermek için...”

“Biliyor olabilir mi?”

Yağmur, daldıkları yerden çıkartıyor gözlerini ve adama bakıyor.

“Bilmiyorum.”

54

Hakan, Yağmur'un evinin önünde duruyor.

"Ben de geleyim mi yukarıya?"

"Hayır. Canım. Başım çok ağrıyor. Uyuyacağım hemen."

"Tamam öyleyse. Yarın ara beni."

"Olur."

"Beni seviyor musun?"

"Çok seviyorum."

Hakan'ı öpüyor, sarılıyor - içten. "Sen harikasın," diyor.

"Biliyorum. Kendine iyi bak."

"Sen de."

"Dur, bari torbaları çıkartayım."

Bagajı açıp aldıkları şeyleri Yağmur'la birlikte yukarı çıkıyorlar. Yağmur kapıyı açıp torbaları içeri koyuyor, dönüyor. Yeniden öpüşüyorlar.

"Görüşürüz," diyor Hakan ve merdivenlerden hızla iniyor.

55

Adam geniş bir ifadeyle kalkıyor oturduğu koltuktan.

"Size de yapacak birşeyler çıktı galiba. Ben artık gideyim, siz de iyice bir dinlenin."

Onun arkasından kapıya kadar gidiyor Yağmur, adam gittikten sonra da kapıyı kilitliyor.

56

Önemli sorular atıldı ortaya. Hakan, Yağmur'un Kronk'la olan ilişkisini biliyor mu, bilmiyor mu? Manifesto konusundaki gerçek nedir? Hakan ne dereceye kadar Yağmur'un kontrolünde?

Hemen, daha önce tanık olduğumuz bir sahneyi anımsıyoruz: Alibey ve Hakan mutfakta, çay içecekler, Hakan babasına Kronk hakkındaki bilgilerini anlatıyor ve aralarında şöyle bir konuşma geçiyor:

"Sen nereden öğreniyorsun bunları?"

"Yağmur sayesinde."

"Peki o?"

"E işte sahaf dükkanı var ya, böyle uçuk şeyler geçebiliyor eline, bir sürü insan girip çıkıyor."

"Rastlantı yani."

"Evet, değil mi?"

Bu noktada iki farklı görüş var:

Hakan, Yağmur'dan şüphelenmiyor. Onun, Peygamber'in sağ kolu olduğunu, İkincicilere karşı Peygamber'i desteklediğini kesinlikle bilmiyor. Hakan'ın örgütten hiç kimseyle ilişkisi olmadığı da biliniyor. Manifesto olayı ise olasılık kanunları dahilinde gerçekleşmiş olabilir. Daktilonun başına oturtacağınız bir şempanzenin, sonunda Shakespeare'in bir sonesini yazacağı gibi.

Hakan Yağmur'un gizlediği şeyleri sezinliyor. Ayrıca Kronk'u da bir şekilde ele geçirmiş ve bunu zekice bir yoldan Yağmur'a anlatıyor.

Görüldüğü gibi bu soruların kesin yanıtları yok. Ancak kesinlikle bilinen bir şey var, o da İkincicilerin, bu olaydan hemen sonra Hakan'la temasa geçtikleri.

57

Bir tiyatro salonundayız - Alibey, Hakan ve Yağmur birlikte gelmişler, önlerde bir yerde oturuyorlar. Sahne oldukça yalın: şu anda sağ tarafta eski bir yazı masası ve masanın üstünde bir bilgisayar var, ancak fişi masadan sarktığına göre çalışmıyor. Masanın arkasındaki gıcırtılı tahta iskemlede, elinde bir kuş tüyü tutan ve bunu arada sırada masadaki mürekkep hokkasına batıran Yazar oturuyor. Karşısında ise, eski saray soytarılarından biri, bir Harlequin. Yazar ateşli ateşli, soluk almadan konuşuyor, ancak Harlequin kesinlikle oralı değil, seyirciye doğru oturuyor ve şaklabanlıklar yapıyor:

YAZAR: Bir kalem ve kağıdın işaret ettiği ve simgelediği anlam, önkoşulsuz ve artniyetsiz olarak katlanılması gereken tinsel bir yankesiciliğin fiziksel bir izdüşümünden ibaret sayılabilirse de, aslında bunun da ötesinde, insanın kafasında bir yankılanma gerektirecek denli çok boyutlu olan bir "ölümü ölüş"tür - yaşama teğet geçer bazen: şansın yüzü güldüğü anlardır bunlar, çoğunca yaşamsal olanı, olduğunu sandığımızı az bir farkla ıskalar, bir boşluk yaratır ve kişiden, bu boşluğu kendi iç zenginliğiyle doldurmasını bekler, her Yazan'ın yarattığı boşluk, kendi içrik boşluğunun bir yansıması olduğundan, ona ulaşmak, Okuyan için her zaman inanılmaz derecede ve cesaret kıracak kadar güç olmak zorundadır - doğası gereği; o boşluğu kendi boşluğuna benzeştirmeyi gerektirecektir çünkü ve bu, kişinin kendi ikizini bulması gibidir.

HARLEQUIN: (iskemlesinden fırlıyor, seyircilere) Önemli olan, uzun bir sevişmenin ardından "organizma" olmuş gibi koymaktır noktayı.

Perde iniyor. Salon kalabalık ama alkış sönük. Ara veriliyor. Yağmur önden, Alibey'le Hakan arkadan, fuayeye çıkıyorlar. Hemen çıkışta durmuş, sigara içen bir kadının yanından geçerken "Biraz sonra yanına gidip konuş," diyor Yağmur, kadına bakmadan.

Hakan'la babası Yağmur'un yanına geldiklerinde Yağmur Alibey'in koluna giriyor ve büfeye doğru yürürken,

"Alibey, şuradan nescafé alalım mı? Hakan, sen de ister misin?" diyor.

“Olur.”

Onların arkasından bakıyor Hakan bir süre, sonra daha tenha bir yer bulmak amacıyla yürüyor, bir köşede duvara yaslanıp bekliyor. Az önceki ince ve bakımlı kadın gözüne çarpıyor çünkü Kronk selamı vererek ona bakıyor. Hakan biraz duraksıyor, sonra yanına gidiyor.

“Yazın göle konan ördeklerin kışın nereye gittiğini biliyor musunuz?” gibi ihtiyatlı bir soru soruyor.

“Sizi uzun süredir bekliyorduk. Sonunda geldiniz işte.”

Gülümsüyor ve mimiklerle izin isteyip Hakan’ın elini sıkıyor.

“Kronk’un gerçek peygamberiyle tanışmak benim için büyük onur. Hizmetinizdeyim.”

“Estağfurullah,” diyor Hakan, ne demesi gerektiğini pek bilmediği için olsa gerek. “Daha önce neredeydiniz? Beni nasıl buldunuz? Burada olacağımı biliyor muydunuz?”

“Elbette biliyorduk. Bütün İstanbul sizin ortaya çıktığınız haberiyle çalkalanıyor. Böyle şeyler çok çabuk duyulur, örgütle hiç ilgisi olmayan kanallardan yüzlerce gizli bilgi ve haber ulaşır bize her gün. Size ulaşmak için en uygun zamanı kollamak zorundaydık. Örgüt içi terör inanılmaz boyutlara ulaştı; peygamberciler bize karış düpedüz soykırım uyguluyor. Sizin de yaşamınız tehlikede. Ama size bir şey olmasına asla izin vermeyeceğiz.”

“Nasıl yani, adamlarınızı öldürüyorlar mı?” diye soruyor Hakan, inanmıyor.

“Evet. Yaklaşık bir haftadan beri her gün bir-iki kişi ölüyor. Şimdi gitmem gerek. Sizi arayacağım. Kimseye bir şey söylemeseniz daha iyi olur. Kronk’la kalın.”

Kadın kalabalığın arasında kaybolurken Yağmur’la Alibey geliyor Hakan’ın yanına. Yağmur kadının ardından bakıyor bir süre. Alibey oğluna kahvesini uzatıyor. “Kimdi o konuştuğun?” diyor. Gong sesi duyuluyor o sırada. Salona dönerlerken “Hiç,” diyor Hakan, “bir arkadaşın arkadaşı.”

58

İnce Bilekliler Operasyonu sürüyor anlaşılan. Bu kez, tanıdık gelen küçük bir çekmeceyi açıyor birisi, fazla karıştırmadan aradığını buluyor: bir prezervatif kutusu. İçindekileri çıkartıyor, her ambalajı küçük bir bıçakla enlemesine kesiyor, prezervatiflerin uçlarında iğneyle ufak birer delik açıyor, ambalajlarına geri koyup kestiği yerleri yapıştırıyor, bunları kutuya, kutuyu da çekmeceye koyuyor, biraz seyredip kapatıyor çekmeceyi.

59

Sonraki günlerde Hakan sık sık Kronk'un adamları olduğunu tahmin ettiği insanlarla karşılaşıyor: otobüs kuyruklarında, markette, Kadıköy iskelesinin yanında balıkçıların önünde.**İzlendiğini düşünüyor, gerçekten izlenmesinin büyük bir olasılık olduğunu biliyor. Ne var ki kimse konuşmuyor onunla - herkes "mesafeyi koruma"ya özen gösteriyor sanki.**

Bir gün, okul dönüşü canı iskender çekiyor, Uludağ Kebapçısına giriyor, yemeğini ısmarlıyor. Kürdanlarla oynuyor bir süre. Başını kaldırdığında, geçen akşam tiyatroda kendisiyle konuşan kadının garson kılığında yaklaştığını görüyor. Birşeyler söyleyecek oluyor ama küçük bir el hareketiyle susmasını işaret ediyor kadın. İskender tabağını önüne koyarken hafifçe eğilip, "Tuvalete gidin, sağdaki kapı, ellerinizi yıkayın," diyor.

Hakan bir an ellerine bakıyor, "pis mi?" gibilerinden, sonra kadının dediğini yapıyor. Ne var ki sağdaki kapı bayan tuvaletinin, bir süre duraksıyor, arkasına bakıyor onu izleyen var mı diye, sonra kapıyı tıklatıp giriyor. Aynada kendisine bakıyor, şuh kadın edasıyla saçlarını, kaşlarını düzeltiyor (diliyle orta parmağının ucunu ıslattıktan sonra elbette), eğleniyor gibi bir hali var; musluğu açıyor, ama yıkamıyor ellerini, yeniden kapatıyor. Duvara dayanıp bekliyor.

Az sonra kadın da giriyor.

"Hadi, yıkayın ellerinizi," diyor onu duvara dayanmış görünce.

"Farz mı?"

Kadın şaşırıyor. Gülümsüyor Hakan. Avuçlarını gösterip "Bakın, ellerim temiz," diyor.

"Tabii. Öyleyse niye buradasınız?"

Hakan bir şey demeden kadına bakıyor, ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışır gibi.

"Burası kadınlar tuvaleti," diyor, önemli bir saptama yaptığının anlaşılması için alçak sesle.

"Evet. Hadi sözümü dinleyin."

Hakan musluğu yeniden açıyor, ellerini şöyle bir ıslatıyor.

"Nedir bu el yıkama faslı allahaşkına?"

“Dinleniyor olabiliriz, suyu açmanızı onun için istedim.”

“Biraz abartmıyor muyuz?”

“Durumun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorsunuz. Perşembe günü İkinciciler Toplantısında-”

“Sizin adınız ne?” diyor Hakan çapkın çapkın, “Tanımadığım kadınlarla lokanta tuvaletlerine girmekten pek hoşlanmıyorum da.”

“Adam Nisan. Ama şimdi konumuz bu değil. Perşembe-”

“Nisan. Hmm. Çok hoş işim. Sizi burada daha önce görmemiştim. Kebapçılarda kadın garsona pek rastlanmaz.”

“Beni dinleyin,” diyor Nisan, sabırsızlanmaya başlıyor; “fazla zamanımız yok-”

“Daha mantıklı bir yere gidemez miyiz? Kendimi tuvalete gizli gizli sigara içen çocuklar gibi hissediyorum.”

“Lafı ağzıma tıkayıp durmazsanız oraya da geleceğim,” diye çıkışıyor Nisan, yine de *sotte voce.* “Perşembe günü İkinciciler Genel Toplantısı var, siz de geleceksiniz çünkü toplantının konusu sizsiniz, o yüzden bu akşam buluşup konuşmamız gerek. Yedi buçukta Pembe Papağan’da, tamam mı?”

“Orası biraz gürültülü değil mi? Hem çok ortalıkta bir yer. Güvenli olacak mı?” Dalga mı geçiyor anlayamıyoruz.

“Gelecek misiniz?”

“Anlaştık,” diyor Hakan, omuz silkerek.

“İyi öyleyse. Çıkalım. Önce siz.”

Hakan musluğu kapıyor, çıkarken dönüyor, “İskenderim buz gibi oldu ama,” diye yakınıyor.

“S. P.”

“Sepe mi?”

“Sizin Probleminiz.”

Onlar gittikten sonra bir sifon sesi duyuluyor, tuvaletten Yağmur çıkıyor ve aynada kendisini seyrediyor.

60

Hakan’ın evindeyiz. Kapı çalınıyor - gelen Yağmur. Sarılıyorlar birbirlerine.

“Nasılmış benim sevgilim? Başısı yine ağrıyor muymuş?” diyor Hakan, küçük bir çocukla konuşurken kullanacağı sesle. Yağmur gülüyor, Hakan’ı öpüyor ve içeri geçiyor.

“Alibey yok mu?”

“Yok galiba. Belki tuvalete saklanmıştır.”

Keskin bir bakış fırlatıyor Yağmur, ama Hakan’da bir art niyet bulamamış olacak ki, gevşetiyor bakışını.

“Neler yaptın bugün?” diye soruyor, yerdeki dağınık gazeteleri toplarken.

“Neler neler.”

Hakan 29th Street Saxophone Quartet’ın diskini koyuyor, sesi ayarlıyor, sonra Yağmur’u elinden tutuyor, kendi odasına geçiyorlar, sarılıyorlar. Birlikte Hakan’ın yatağına uzanıyorlar.

“Sana ne anlatacağım,” diyor Hakan, tek dirseğinin üzerinde doğrularak.

“Ne?”

“Örgüt benimle ilişki kurdu.”

“Gayrimeşru ilişki mi?”

“Ne diyorsun be sevgilim. Dinlesene. Geçen akşam tiyatroya gitmiştik ya, orada İkincicilerden birisi geldi ve benimle konuştu. O günden beri etrafımda bir sürü Kronkçu görüp duruyorum, hepsi şu meşhur selamı verip bir köşeden beni izliyor. Bugün Uludağ’da yine o kadını gördüm-”

“Hangi kadını?”

“Tiyatrodakini. Gizli ajanlar gibiydik. Bu akşam buluşacakmışız. Bana anlatacakları varmış. İki gün sonra İkinciciler Genel Toplantısına davetliyim, şeref konuğu olarak. Sonunda keşfedildim!”

“Nasıl bir kadın bu?” diyor Yağmur, konuya geri dönerek.

“Aman, saçmalamasına. Biz sadece iş arkadaşıyız.”

“İlk kez mi seninle ilişkiye geçti örgüt? Daha önce kimse kapını çalmamıştı değil mi?”

“Hayır. En uygun zamanı beklemişler.”
“Heyecanlandın bakıyorum.”
Hakan Yağmur’u öpmeye, koklamaya başlıyor birden.
“Ee, peygamber olmak kolay değil.”
“Hala kutsal kitaplarını vermediler ama, değil mi? Kitapsız peygamber olur mu?”
“İyi bir noktaya temas ettiniz. Ben de iyi birkaç noktaya temas etmek isterim izninizle.”
Muzır bir suratla Yağmur’u okşamaya koyuluyor Hakan. Kazağının altından ellerini sokuyor, sutyenini çıkartıyor.
“Nerede buluşacaksın o kadınla?”
“Caddede, barlardan birinde.”
“Maaşallah, seni sarhoş edip faydalanacak, sen de kuzu kuzu gideceksin.”
Sevişmeye karışan bu kıskançlık oyunu eğlendiriyor onları.
“Saçma,” diyor Hakan, “bunu çıkartalım mı?”
Yağmur’un kazağını çıkartıyor. Çıplak bedeni okşayıp öpmeyi sürdürüyor.
“Bak ona göre. Oyarım.”
“Resmen kıskanıyor muyuz?”
“Kim, ben mi? Niye kıskanacakmışım ki? Benden iyisini nereden bulacaksın.”
“Kesinlikle.”
“Seninkisini de çıkart.”
Hakan gömleğinin düğmelerini açıyor, yere atıyor gömleğini. “Kot reklamında mıyız, neyiz,” diyor, pantalonlarına bakarak.
“Sen beni kıskanıyor musun peki?”
“Yoo. Belki eski sevgililerinden. Neydi benden öncekinin adı?”
“Kemal.”
“Adı ofsayt bir defa.”
“Sen kendi adına bak.”
“Her neyse. Belki ondan kıskanabilirim. Niye ayrılmıştınız siz?”
“Herif odun ve angut melezi bir yaratıktı. Sonra yaratıcılık dersleri almaya başladı, göreceksin, bir havalara girdi. ‘Küçük gezegenleri ben çömezime yarattırdım,’ filan demeye başladı, sonunda ‘Beni anlamıyorsun,’ diyip defolup gitti.”

Gülüyor Hakan, Yağmur’un memesini sıkıyor.

“Küçük gezegenler ha? İyi laf aslında.”

“Yürü be.”

“Sonuçta onu da kıskanamayacağım demek ki. Ama ben seni kendimden kıskanıyorum Nalan.”

“Öff. Öp beni.”

Bu isteğini memnuniyetle yerine getiriyor Hakan.

61

Pembe Papağan'a peygamber dakikliğiyle geldiğinde, içerideki masalardan birinde Nisan'ın kendisini beklediğini görüyor Hakan. Gülümseyerek o yana gidiyor.

"Arkadaş olabilir miyiz?"

Nisan'ı ilk kez gülümserken görüyoruz. Daha öncelerine oranla çok daha rahat ve yumuşak bir havası var bu akşam.

"Tabii. Otursanıza."

"Vay, profesyonel rakıcısınız ha?"

Nisan rakısını sulandırmadan ve büyük yudumlarla içiyor. Hakan da aynısından istiyor - suyu ve rakıyı ayrı ayrı; suyun soğuk olmasını özellikle belirtiyor. Garson gittikten sonra, "Ee, daha ne var ne yok bakalım?" diyor.

"Önce size şunu vereyim," diyor Nisan, yanındaki sandalyede duran çantasını açıp içinden eskice bir Benetton torbası çıkartıyor - içinde bir kitap olduğu belli.

"Bunu okumayı en çok hak edenlerden biri sizsiniz herhalde."

"Biraz daha senli-benli olamaz mıyız?" Sandalyesini Nisan'ınkine yaklaştırıyor Hakan, "Böyle daha kolay olur belki."

"Kronk'u nasıl bulacağınızı çok merak ediyorum. Bulacağını. Açıkçası hepimiz ediyoruz. Okuduğunda seni tümüyle saracak, sarsacak herhalde. Sonuçta bu dinin peygamberisin sen, her ne kadar kitap sana inmediyse de, yine aynı kitap senin en büyük peygamber olacağını söylüyor. Alsana."

Hakan torbayı açıp içindekini çıkartıyor. Nefis bir cildi var, koyu mor rengi deriden. Hakan kitabı okşayıp cildinin yumuşaklığını hissediyor.

"Cildi çok güzel. Kitap beklediğimden biraz daha ince ama."

"Söylemem gereksiz ama söylemeden edemeyeceğim: ona çok iyi bak, oldu mu? Kronk'u örgüt üyesi olmayanlara vermek büyük suç aslında. Ama tabii senin durumun farklı. Perşembeye kadar okuyabilecek misin?"

"Deli misin, eve gider gitmez okumaya başlayacağım hemen, bitirene kadar da bırakmayacağım, yemek yerken, radyo dinlerken, tuvaletteyken - yok, tuvalette okursam günah olur herhalde, öyle mi?"

"Bilmem," diyor Nisan neşeyle, "peygamber olan sensin."

Hakan silkiniyor. Omuzlarını geriye atıp, göğsünü biraz geriyor.

“Doğru. Öyleyse kutsal kitabın tuvalette okunmasına izin veriyorum.”

“Güzel. Bu önemli sorunu da hallettiğimize göre diğer konulara geçebiliriz.” Geçmeden önce garsonu çağırıp bir duble daha istiyor. “Toplantıda bundan sonraki stratejimizi belirleyeceğiz. Ağırlıkta olan eğilim, bir şekilde Peygamber’i ortaya çıkartmak ve senin gerçek peygamber olduğunu kabul ettirmek.”

“Ama adamın epeydir sesi-soluğu çıkmıyormuş.”

“Bu bizim işimize geliyor: Peygamber’in öldüğünü yayıyoruz. Böylece ya ortaya çıkacak, ya da sonsuza dek sessiz kalacak.”

“Harika.”

“Zaten bu sessizliğini de senin ortaya çıkmanı beklemesine bağlıyoruz. Bence senin geleceğini bildiren kısmı Peygamber’e zorla çıkarttırdı Örgüt, yoksa otoritesinde büyük bir gedik olacaktı. Ama Peygamber senin geleceğini biliyor ve belki de bunu istiyor. Eğer yüzleşirseniz geri çekilebilir, peygamberliği de sana bırakır.”

“Ya bırakmazsa?”

“O zaman açık bir çatışmaya girmek kaçınılmaz olacak.”

“Savaş baltalarını çıkaracak mıyız?”

“Baltalar çoktan çıktı zaten. Bugün bir kişi daha öldürüldü.”

“Siz aslında Hıristiyan mısınız yoksa?”

“Niye?”

“Hep öbür yanağınızı mı çeviriyorsunuz? Hiç karşılık vermiyor musunuz?”

“Doğru dürüst bir güç oluşturamadık işte. Peygambercilere kıyasla daha küçük bir topluluğuz. Üstelik bir liderimiz de yok. Bu toplantıya epey bel bağladık o yüzden. Bize seni gerek seni.”

“İyi de bakalım ben lider vasıflı biri miyim?”

“Öyle olduğundan hiç kuşkum yok. Şerefe.”

Yeni doldurulmuş bardaklar şerefe kaldırılıyor.

“Çıkıp biraz yürüyelim mi? Hava almak istedim birden.”

“Olur.”

Hesabı ödeyip çıkıyorlar, Randy Crawford’un sesinden “Rainy Night In Georgia” uğurluyor onları; soğuk bir Mart gecesi, ıslak bir Bağdat Caddesi karşılıyor. Göztepe’ye doğru yürüyorlar. Hakan yere bakıyor, kaldırım taşlarını incelercesine.

“Kendinden söz etsene biraz,” diyor, program sunucusu ağzıyla.

“Ne anlatayım?” diyor Nisan, Hakan’ı süzerek.

“Ne bileyim, Kronk dışında neyle uğraşıyorsun, garsonluktan başka hobin var mı, birisiyle birlikte misin, mantı sever misin, gibi şeyler.”

Hakan’ın tersine, dümdüz ileri bakıyor Nisan.

“Şişli’de bir dil okulunda öğretmenlik yapıyorum. Teorik olarak kendime ayıracak zamanım varmış gibi gözüküyor ama pek öyle değil. İki çocuğum var-”

“Evli misin sen?”

“Geçen yıl ayrıldım.”

“Şiddetli geçimsizlik mi?”

“Pek sayılmaz. Kocam dengesini yitirdi ciddi şekilde. Çocuklarla benim, onu öldürmeye çalıştığımızı düşünmeye başladı. Havlusunu bilerek ıslatıyormuşuz. Bir ay içinde tümüyle çıldırdı. Bir gece çocukları alıp evden kaçtım, yanımda hiç eşya yoktu, resmen ortada kalmıştık. Yağmur bana o zaman çok yardımcı olmuştu.”

Birden susuyor Nisan.

“Sen Yağmur’u tanıyor musun?”

Nisan susmayı sürdürüyor. Bir eli mantosunun düğmelerinde. Hakan üsteliyor.

“Yağmur senin Kronkçu olduğunu biliyor mu?”

Bir şey demiyor Nisan. Hayır anlamında başını sallıyor. Bir süre konuşmadan yürüyorlar.

“Peki o gece tiyatroda neden konuşmadınız? Madem Yağmur’u tanıyordun, niçin beni daha önce bulmadın? Yağmur arkadaşlığınızı benden neden sakladı? Bana baksana. Doğrusunu anlatsana bana. Benden neler gizliyorsunuz?”

“Hiçbir şeyin gizlendiği yok. Yağmur sana anlatacaktı zaten. Benim hatam. Off.”

“Dinliyorum.”

“Yağmur benim Kronkçu olduğumu tabii ki biliyor. Bunları ondan dinlemeliydin. Bak, Yağmur da Örgütte. Üstelik çok yüksek bir konumda. Peygamber’den sonra o gelir.”

Hakan inanmıyor duyduklarına.

“Lütfen, sakin ol, tamam mı? O olmasaydı sen çoktan ölmüştün, anlasana. Sen ortaya çıktığında seni hemen kayıtlardan sildirebilirdi. Ama seni tanıyınca o da gizli bir İkincici oldu. Yağmur seni çok seviyor.”

Hakan nefret dolu bir ses çıkarıyor.

“Gerçekten. Seni Peygambercilere karşı korudu, İkincicileri gelişinden haberdar etti, bütün bunları da peygamberin en güvenilir adamı ve Örgütün başı olarak yaptı. Sinirlenme. Sana anlatacaktı ama ilk başta anlatmadığı için onu suçlayacağından korkuyordu. Kendini aldatılmış hissetmenden.”

“Aldatılmış mı? Aldatılmış mı dedin? Kazıklanmış desek? Satılmış desek? At boku muamelesi yapılmış desek?”

Nisan perişan durumda, bütün bunlara boşboğazlığının neden olduğunu bilmek onu gerçekten çok üzüyor, elini kolunu sallayışından ve sesinin geçirdiği değişimden belli.

“Hakan lütfen yapma böyle. Yağmur için sen gerçekten çok önemlisin. Senin için her şeyi yapar. Onu hiç böyle görmemiştim. Anlasana.”

Hakan susuyor. Sonra birden durup Nisan’a dönüyor.

“Seni evine bırakayım mı?”

“Sağol, gerek yok. Arabam var.”

“İyi öyleyse. Sağlıcakla.”

Ve Nisan’ı orada bırakarak, hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

62

Eve girdiğinde salonun ışığını açıyor Hakan, kimsenin olmadığını görünce içeri giriyor. Yağmur, Hakan'ın yatağında uyuyor. Yanına gidip omuzlarından sarsarak uyandırıyor.

"Hemen kalkıp mutfağa gelir misin? Konuşmak istiyorum."

Yağmur ne olduğunu soramadan çıkıyor. Babasının kapısını kapatıyor ve mutfağa girip kahve suyu koyuyor. Az sonra uykulu bir suratla Yağmur giriyor mutfağa. En yakın iskemleye oturuyor.

"Manyak mısın, ne biçim uyandırıyorsun insanı."

"Bana birşeyler anlatmak istiyorsun galiba."

"Bana kahve koyma. Ne anlatacağım?"

"Nisan'dan başla istersen. Laf arasında Kronk'tan ve peygamberin nesi olduğundan da söz edersen nefis olur."

Yağmur Hakan'a bakıyor, sonra bir eliyle gözünü ovuşturmaya başlıyor.

"Nisan mı söyledi? Gerzek karı."

"Neden anlatmadın bana? Adam mı kullanıyorsun sen?"

"Özür dilerim."

"Özür dilersin demek. Dilersin tabii. Daha çok özür dilersin sen bu gidişle."

"Dinle bir dakika. Gel buraya."

"Ne?"

"Öpsene beni."

"Siktir git. Salak."

"Ne biçim konuşuyorsun? Sana ilk başta söylemedim, çünkü seni tanımıyordum, öyle hemen ortaya atılacak bir şey değil ki bu. Ondan sonra da geç oldu. Yani başta söylemeyince her geçen gün daha zorlaştı. Manifestodaki gibi, hani var ya, 'Söylenmeyen söz ağırlaşır,' diye. Ama anlatacaktım. Nisan'ın bu kadar geri zekalı olduğunu bilmiyordum, ağzına sıçayım-"

"Saçmalamasına. Kocasından ayrılmasını anlatırken ağzından kaçırdı seni tanıdığını. Sen adisin biliyor musun. Çok adisin. Ucuzsun. Nefret ediyorum. Bunu nasıl saklarsın. Saklamak da değil, düpedüz yalan söyledin bana."

“Ama sen de benden sakladın bazı şeyleri?”

“Ne saklamışım?”

“Bırak şimdi. Manifestoyu nereden buldun?”

“Ne demek nereden buldun. Aptalsın sen, biliyor musun?”

“Ben yazdım diyorsun ama öyleyse nasıl oluyor da Kronk’taki manifestonun harfi harfine aynısını yazabiliyorsun, kendi kendine?”

Hakan şaşırıyor bunu duyunca, sonra hızla salona gidiyor, oraya bıraktığı kitabı getiriyor, Yağmur’a uzatıyor.

“Hani nerde?”

Yağmur kitabın sayfalarını karıştırıyor, aradığı yeri hemen buluyor. Hakan çekip alıyor Kitabı elinden, okumaya başlıyor, sayfaları çeviriyor.

“Aynısı, değil mi.”

“Evet. Nasıl olur?”

“Hala iddia ediyor musun? Nereden buldun bu kitabı sen?”

“Nisan verdi.”

“Ne zaman?”

“Bu akşam verdi, buluştuğumuzda. Bu kitabı ya da manifestoyu daha önce hiç görmedim. O gün okuldayken yazdım ben bunu. Nasıl olur?”

“Bilmiyorum. Fizikçi olan sensin.”

Hakan kendisine bir kahve daha koyuyor, dolaptan süt alıyor, şeker koyuyor, karıştırıyor.

“Sağol, ben istemem,” diyor Yağmur, yine Hakan sormamışken. Kahvesinden bir yudum alıyor Hakan, sonra kalkıyor, fincanını lavaboya boşaltıp kapıya yöneliyor. Yağmur Hakan’ın peşinden gitmeye yelteniyor ama Hakan onu iterek durduruyor.

“Sakın yanıma gelme.”

“Salonda mı yatacağım?”

“Ne bok yersen ye. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Öfkeden çok kırgınlık var artık sesinde. Dönüp gidiyor.

63

Hakan’ı yatağında uyurken görüyoruz. Yağmur odanın kapısını yavaşça açarak içeri giriyor, üstündekileri çıkarıyor, külotu kalıyor yalnızca; Hakan’ın yanına, yorganın altına giriyor. Arkadan sarılıyor Hakan’a. Ensesini, saçlarını öpüyor, kolunu okşuyor yavaş yavaş, onu çok sevdiğini fısıldıyor. Uyanıyor Hakan, Yağmur’a dönüyor ve sarılıyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Yağmur suratının her tarafını öpüyor, göz kapaklarını yalıyor, burnunu dişliyor hafifçe, sonra Hakan’ı soyuyor, çırılçıplak kalınca da bedenini öpmeye başlıyor. Hakan’sa hiçbir şey yapmıyor, öylece yatıyor sadece. Yağmur, Hakan’ın ellerini kaldırıp belini tutturuyor, öpmeyi, yalamayı sürdürüyor, bir eliyle de Osman’ı okşuyor. Bir süre sonra Hakan’ın elleri biraz aşağı kayıyor, Yağmur’un külotunu çıkartmaya çalışıyor. Elini durduruyor Yağmur, “Neden?” “Olmaz, kanıyorum. Tampon var içimde.” “Çıkart öyleyse.” “Olur mu acaba?” diye yalancı bir utangaçlıkla soruyor Yağmur, bir yandan da külotunu ve tamponu çıkartıyor. Hakan yine bir şey yapmayınca aşağı kayıp bacaklarını ve Osman’ı uzun uzun öpüyor, sonra tutup içine sokuyor, Hakan’ın üzerine oturuyor. Önce yavaş yavaş inip kalkıyor, sonra hızlanıyor, açısını değiştiriyor, öne, arkaya eğiliyor, Hakan’ın göğüslerini elliyor. Dudakları aralık ama dişlerini sıktığını görüyoruz. Hakan hiç hareket etmiyor. Yağmur iniyor Hakan’ın üstünden, yanına uzanıyor ve Hakan’ı bacaklarının arasına alıyor, Osman’ı yeniden içine yerleştiriyor ama Hakan hareket etmediği için her şeyi o yapmak zorunda kalıyor ve çok zorlanıyor; “of”luyor, “Hadi, hadi,” diye yalvarıyor Hakan’a, omuzlarından çekiştiriyor, belinden tutup kendisine bastırıyor, olmuyor ama, sesi neredeyse ağlamaklı, “Hadi gir içime, gir,” diyor; uğraşmayı sürdürürken Hakan birden girip çıkmaya başlıyor, içten bir “ohh” sesi çıkıyor Yağmur’dan, Hakan iyice sıkarak sarılıyor Yağmur’a, büyük bir ateşle öpüşüyorlar, Hakan üstüne çıkıyor Yağmur’un, o da bacaklarını iyice açıyor ve kendine doğru çekiyor, Hakan Yağmur’un yüzünü seyretmek için dirseklerine dayanıyor bir süre, sonra yeniden sarılıyorlar birbirlerine, “Sik beni,” diyor Yağmur, “sik beni, dibine kadar sok, her tarafıma dokunsun, daha hızlı, sik sik, sik!”, Hakan da başlıyor konuşmaya, “Hoşuna gidiyor değil mi, eşşoğlueşşek?” diyor, “Al

bakalım, aç bacaklarını da gireyim sana, nasıl, böyle iyi mi, hoşuna gidiyor mu?” “Evet, evet,” diyor Yağmur ince bir sesle, sonra omzunu tutuyor, “Arkamdan gir, lütfen, arkamdan,”, “Arkadan mı istiyorsun? Dön,” diyor Hakan, çıkıyor, yüzükoyun dönüyor Yağmur, Hakan belinden çekip dizlerinin üzerinde durmasını sağlıyor Yağmur’un ve hızla giriyor, başı yastığa düşüyor Yağmur’un, inliyor, “Çok derin, çok derin,” bacaklarını geri uzatıyor sonunda. Hakan da üstüne yatıyor ve yanağını, ensesini yalıyor; “Isır, canımı acıt, ısır!” diye bağırıyor Yağmur, Hakan omzunu, kollarını, boynunu ısırıyor, saçlarını çekiyor, kalçasını sıkıyor, “Devam et, sakın durma, devam et!” diyor Yağmur kısık kısık, sonunda içini çekerek geliyor, Hakan biraz daha devam ediyor, Yağmur eliyle durduruyor kıçının inip kalkmasını, Hakan çıkıyor içinden, bir süre üstünde kalıyor hızlı hızlı nefes alıp vererek. Sonra yana kayıp sırtüstü yatıyor, Osman’ın parlak sertliği gözümüzü alıyor; tek duyulan ses nefesleri. Yağmur başını Hakan’a çeviriyor, yüzünde mutlu ve gevşek bir gülüş, “Bu bana bir hafta yeter,” diyor. Ses çıkartmıyor Hakan, ifadesiz bir yüzle bakıyor sadece. Yağmur bu yüzü okşuyor, “Seni çok, çok, çokk seviyorum,” diyor ve Hakan’ın koluna sarılıyor. Uyuyorlar.

64

Bir İncebilekli, otomata basmadan, karanlık merdivenlerini tırmanıyor bir apartmanın. Aradığı kapının önüne geldiğinde, elindeki zarfı kapının altına sıkıştırıyor. Sakin adımlarla iniyor merdivenlerden.

65

Hakan sabahleyin boş bir yatağa uyanıyor. Başucundaki komodinin üstünde Yağmur'dan bir not buluyor:

Sevgilimcim,

Erken çıkmak zorundayım, seni sonra ararım. Seni seviyorum. (Hatta birazcık da bayılıyorum.)

Yağmur

Yataktan çıkıyor, banyoya gidiyor ağır ağır. İşiyor. Yüzünü yıkarken aynaya baktığında görüyor iliştirilmiş notu - yine Yağmur'dan, "Yavrumsun benim" diyor. Notu bırakıyor orada. Saçlarını düzelttikten sonra, tam dönüp çıkacakken, gördüğü düşü anımsıyor.

66

Yine lisedeymiş Hakan, okulun koridorunda hızla yürüyormuş, derse yetişiyormuş herhalde. Karşısına bir yabancı çıkmış birdenbire, “Hakan siz misiniz?” diye sormuş. Sesinden tanımış adamı, İsmail Bey’miş bu, eski edebiyat öğretmeni. “Ben sizi öldünüz sanıyordum,” demiş Hakan. “Hayır ölmedim ama sakat kaldım,” diyip gömleğini kaldırmış İsmail Bey - kocaman bir çift meme çıkmış olduğunu görmek Hakan’ı pek de şaşırtmamış. “Bermafato mu oldunuz hocam?” “Evet. Benim taşımı ne zaman vereceksin?” Büyük bir sıkıntı duymuş Hakan, derse geç kalacağını söylemiş, o sırada fizik hocası çıkmış sınıftan, taşın denklemini çok iyi kurduğunu, integralini almayı başarırsa Bilim Ödülünü kazanacağını söylemiş. Oysa Hakan kaybetmiş taşı, dolayısıyla integralini alması imkansızmış. Bunu İsmail Bey’e de anlatmaya çalışmış, ama o, kendi memesini emmeye koyulmuş. “Ben burada bekliyorum, bekçilerim de karşı tepede, gidip getir, çok büyük bir taş da değil zaten,” diyormuş arada. Yatakhaneye doğru koşmuş Hakan, ama burasının Citeaux manastırına dönüştürüldüğü yazıyormuş kapısında.

“Uyanamazsam mahvoldum,” diye diye kendini uyanmaya zorladığını ve bunu sonunda başardığını anımsıyor Hakan.

67

Mutfakta, çaydanlığa sıkıştırılmış notu alıp çay yapıyor Hakan - bu not biraz daha uzun:

Geçen gün Osman Nigar'ı görmüş. Hemen kalkıp yanına gitmiş. Nigar Osman'ı görünce ağlamaya başlamış. "Ağla, açılırsın," demiş Osman, nitekim Nigar da açılmış. Osman Nigar'ın saçlarını okşamış, bunun üzerine Nigar Osman'a sıkıca sarılmış. Kollarında Osman'ı sıkmış, sıkmış, kırk yıldır birbirlerini görmemişler gibi. Osman da dayanamayıp ağlamaya başlamasın mı?

Seni çok seviyorum ulan.

Yağmur

Gülüyor Hakan. O sırada Alibey içeri giriyor.

"Neydi dün geceki gürültünüz? Kavga mı ettiniz?"

"Gibi," diyor Hakan; kaplumbağasına yem veriyor. Alibey, konuyu kapatıp kapatmamakta kararsız, Hakan'ı izliyor bir süre. Kendisine bir fincan çıkartıp oturuyor:

"Okula gitmiyor musun bugün?" Biraz duruyor, sonra "Çok mu soru soruyorum?" diye ekliyor.

"Yoo. Başım ağrıyor biraz," diyor Hakan. Çayları koyuyor. "Cem'e gitmek istiyorum, okulu kırdım."

Çaylarını içip birşeyler yiyorlar.

"Yağmur Örgütteymiş," diyor sonunda.

"Ne örgütü?"

"Gizli Yediler. Kronk. Üstelik Peygamber'in sağ koluymuş."

"Sen bunu bilmiyordun, öyle mi?"

Babasına bakıyor Hakan, bir şey demiyor.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor Alibey, "ama garip gelebilir. Yine de dinle. Bu işe bulaşma. Sandığın kadar eğlenceli ya da zararsız olmayabilir senin için."

"Neden?"

“Öyle. Sana ne yapman gerektiğini söylemeyi sevmiyorum, ama bu sefer dediğimi yap. Uzak dur.”
“Yağmur’a şaşırmadın hiç.”
“Ayrıldınız mı?”
“Hayır. Ayrılmamızı ister misin?” diyor Hakan; sesindeki saklı kızgınlığı hissediyor Alibey.
“Ben çıkıyorum. Akşam geç geleceğim. Hayatta başarılar,” diyor. Kapıdan çıkarken yerde bulduğu zarfı Hakan’a veriyor, üzerinde onun adı yazıyor çünkü.
Zarfın içinden mor bir kağıt çıkıyor, beyaz harflerle yazılmış kısa bir mesaj:

Falınız:
Hiç beklemediğiniz biri
sizi intihar edecek.

“Bugün şansım notlardan açıldı,” diyor Hakan kendi kendine. Bir kez daha göz atıyor - Yağmur’un yazısı değil bu. Katlayıp zarfa geri koyuyor kağıdı. Odasına gidiyor. Giyinecekken Kronk çarpıyor gözüne, masanın üstünden alıyor, zarfı arasına koyuyor. Yatağına uzanıp rastgele bir sayfadan okumaya başlıyor.

68

bu iş böyle olmayacak galiba dedi kronk
ne oldu ne işi
small oscillations around mediocrity
efendim

kendime peygamber diye seçtiğim herifin yaşamının özeti bu yaşadığın en büyük mutsuzluk acı en korkunç trajedi ne geçirdiğin şu kadar yıl içinde

en en mi dur bakayım bilmiyorum öyle ahım şahım bir şey yok sanırım belki bir sevilmeyiş bir aşağılanma utançlar ya da bir ayrılık bir hakkın verilmemesi gibi şeyler

evet bence de senin yaşamında sefalet yok korkunç yokluklar çekmemişsin dikenli yollardan geçmemişsin en kabadayısından kolej ile üniversite sınavları görülüyor badire olarak ölüm kalım savaşı vermemişsin işkence bile görmemişsin ki öğrencisin bir bok yok ulan sende

doğru ama bunu gizlediğimi seni kandırdığımı söylemeyeceksin herhalde haklısın belli bir vasat çizgisinin biraz altına inip biraz üstüne çıkarak seyrediyorum aslında hem gemi hem de izleyici olarak sinekten yağ çıkartmak konusunda oldukça iyiyimdir ama küçük yaşantıları ıcık cıcık edip büyük sonuçlara bilgeliklere ulaşma sanatı sen kendine bir kahraman mı arıyordun

emin değilim ama sorun şu sen bu halinle çıkıp da mutsuzluk da mutluluk kadar önemlidir rolünüzü iyi oynamaya bakın tad alın gibi şeyler söylersen yalnızca hariçten gazel atmış olursun bağımsızlık kavgası verenlere çocukları açlıktan ölenlere hatta şehrin yani ormanın göbeğinde sefil de olsa bir günden öbürüne canlı kalmaya çalışanlara bunu başaranlara söyleyebilecek neyin olabilir ki söyleyecek şeyler bulsan bile ne kadar inandırıcı olabilirsin ki

bak eğer bir gün bu yazılanlar kitap haline getirilip yayımlanırsa bunu kaç kişi okuyacak bin bilemedin iki bin kişi bu insanlar kimler olacak İstanbul Ankara İzmir gibi klasik büyük şehirlerde yaşayan ile kafamın içindeki yaşantıyı bir kenara bırakacak olursak yaşamlarının sıradanlığı benimkisine çok benzeyen kişiler hatta bir çoğunu ben kişisel olarak tanıyor olacağım sonuçta beni abartma evet iniş-çıkış boyutları konusunda zayıfım

ama onlar da zayıf biz kırk kişiyiz hesabı diğerlerine gelince anlaşılan sen bu tanrılık işini bayağı ciddiye alıyorsun tüm insanlığa seslenme azmindesin hadi bakalım azmin elinden kurtulabilecek şeylerin sayısı son derece sınırlıdır ile mermer bile alışılmadık bir yolla delinebilir yaşamına savaşan birisine bak ne güzel molotof kokteyli tadına baksana diyecek halim yok elbette ama senin bir tanrı olarak söyleyecek şeylerin olmalı ile her ne kadar bunları benim dile getiriyor olmam belli bir gülümseme - kaşların yukarı kalkması refleksine neden olacaksa da herkes için her şey olabilen üstadlar çok ama çok gerilerde kaldı *they don't make prophets like they used to* hem sonra gerçek mutsuzluk gerçek acı harbi trajedi nedir nerede bulunur bu konuda sen konuş o zaman ben sustum

oh beyimiz hemen sıyrıldı tabii kolay mı ulan şimdi bunun üzerine laf etmek ne biçim orta yapıyorsun karagöz olsam hacivatlığın çekilmez

tamam da kronk artık bu konuya girmenin vakti geldi millet aç bi-ilaç bizi bekliyor baksana camdan dışarı sevgili halkım aziz cemaatim beklediğiniz an geldi sakallarınız boşuna uzamadı işte büyük an tanrınız kronk yaşamın anlamını açıklayacak

sussana sen ne ittiriyorsun arkamdan ben kalabalığın karşısında ne söyleyeceğimi unuturum

bir şey olmaz aklına hiçbir şey gelmezse deli romalılar salaklar dersin çorba kazanı macerasında hopdediks'in işine yaramıştı

efendim konu önemlidir önemli olmasa ben burada olmazdım eğer özetleyecek olursak *in twenty words or less* yaşam anlamlı ya da anlamsız değildir yaşam yalnızca vardır o kadar dolayısıyla siz insansınız kafanız çalışıyor gelişiyor(muş)sunuz ilerliyor(muş)sunuz günün birinde büyük harfle adam olmayı umuyorsunuz diye diyelim ki kendi ağırlığının bilmem kaç katını taşıyan karıncadan ya da boyunun şu kadar katı zıplayabilen pireden daha anlamlı yaşamlar yaşadığınızı sanmanız ile bulutlu bir bahar sabahı kırmızı turp bulmuş gibi bu sanıya sarılmanız pek eğlenceli durmadan soruyorsunuz kendinize birbirinize neden nasıl niçün yaşıyorum ben neden deli ediyor insanı bu dünya bu gece bu yıldızlar bu koku ile dahi ne demeye geceler bu kadar kısa ki zorunludur dört nala sevişmek aferim sorun sorun bakalım oysa bu kadar dumanaltı olmaya ne gerek var siz yaşıyorsunuz varsınız çünkü vaktiyle babanız ananızı bir güzel sikti yalanım varsa söyleyin bunu bile bile hala yaşamda anlam aramak yaş amda anlam aramakla birdir arıyorsanız ben ne yapabilirim daha komik

daha *absurd* daha saçma bir şey olabilir mi penisle vajinanın birleşmesinden ortaya çıkan bir şeyden daha ne beklenebilir eğer illa anlam istiyorsanız her ne demekse işte siz de sıranız geldiğinde sikişeceksiniz sonra da çocuklarınız vs iyi ama bunu gergedanlar zürafalar balinalar da yapıyor yapacak tabii herkes yapıyorsa bir bildikleri var demektir tamam mı bu işi nasıl yapacağınızı da ben öğretecek değilim bilmiyorsanız açın kitabını okuyun hayatta en hakiki mürşit sikimdir

hadi bakalım buyrun burdan yakın sevgili kronk sen ne demek istiyorsunuz yani madem öyle baştan söyleseydin de yazıyı hiç bulmasaydık rönesansı da yapmasaydık uykumuzdan feda edip aya gitmeseydik boşuna mı debeleniyoruz biz burada kenar süsü müyüz ulan kek miyiz üzümlü mü sandın sen bizi

hep böyle oluyor hayret bir şey insan çok komik bir yaratık yahu oğlum kendi kendinizi ne kadar ciddiye alıyorsun öyle hadi kendi aranızda konuşurken birbirinize hava atmanıza bir şey demiyorum ama bana gelip rönesans aya yolculuk havuç suyu sıkma makinesi filan deme olmaz mı şunu anlaman

69

Cem'e giderken kafasında, zarftan çıkan fal var: zarfı kimin bıraktığı sorusu bir yana, falın ne anlama geldiğini de çözemiyor - "hiç beklemediğiniz biri sizi intihar edecek." Bu cümleyi yineliyor kendi kendine. Cem'i evinde bulamayınca işyerine gidiyor. Burası üç katlı bir bina; geniş, aynalı pencereleri ve büyük bir bahçesi var, ortadaki 52 karelik dev satranç tahtasından geçmek gerekiyor kapıya ulaşmak için, eksik olan kareler köşedekilerle orta hattın en sağında ve en solundaki dörder kare. Bu mor-beyaz tahtayı geçince, geniş mermer merdivenlerle çıkılan ana girişe ulaşıyor Hakan, girişin üstündeki yazıyı bir kez daha okuyor:

Mor'un anlaşılmaz, o ölçüde de
önlenemez bir yükselişle mürekkeplerin
kanına girmesi,
onları da mora dönüştürmesi,
koridorlarda böylesine yankılanmasını
gerektirir miydi, bilinmez.
Bilinebilecek tek şey,
gecenin renginin bilinemeyeceği ve
tanımlanamayacağıdır.

Kapılar kapalı. Sağ tarafta bir bilgisayar ekranı ve altında da klavyesi var, ekranda

Lütfen adınızı, doğum yeri ve tarihinizi
yazınız.

yazısı görülüyor. Hakan bu bilgileri giriyor. Bu sefer beliren yazıda Hakan'ın hoş geldiği belirtiliyor ve nabzının ölçülebilmesi için sağ işaret parmağını ekranın solundaki deliğe sokması rica ediliyor. 72 çıkıyor Hakan'ın nabzı.

Size birkaç kolay soru sormak istiyorum. Bunları doğru yanıtladığınızda içeri girebileceksiniz. Bu bir güvenlik önlemidir.
Sabrınız için teşekkürler.

yazıyor ekranda ve ardından ilk soruyla yanıt şıkları:

Neden bir fare dönerken?
a) Kış geldiği için
b) Sayılar bitince
c) Ne kadar yüksek olursa o kadar az
d) Voyager-I

“A” tuşuna basıyor Hakan. Bir “bip” sesi duyuluyor.

Olmadı. Bir hakkınız daha var.
“Bir ben var bende, şimdi senden içeri”
dizesi kime aittir?
a) Edip Cansever
b) Enis Batur
c) Erdoğan Abacı
d) Emre Yunus

Yine “A”ya basınca,

Üzgünüm ama siz Hakan Bey değilsiniz.
Beni kandırmaya çalıştığınız için de
içeri giremeyeceksiniz.

yazısı çıkıyor, ardından da ilk baştaki

Lütfen adınızı, doğum yeri ve tarihinizi
yazınız.

“Allah kahretsin,” diyor Hakan, bir işe yaramayacağını bile bile kapıyı açmaya çalışıyor, açılmıyor tabii, yeniden bilgisayarın başına dönüyor. Nabzı 80 çıkıyor bu kez.

Sakinleşirseniz daha mantıklı
düşünebilirsiniz.
Devletin ve tabiatın ortak ve yanlış sorusu
neydi?
a) Quo vadis?
b) Maveraünnehir nereye dökülür?
c) Sen de mi Brütüs?
d) Alo?

“B” diyor.

Tebrikler.

Napolyon’un ceketinde kaç düğme vardı?
a) Hangi Napolyon’un?
b) Hangi ceketinin?
c) 7
d) Kaç delik varsa o kadar

Hakan’ın eli “C”ye gidiyor, sonra vazgeçip “D”ye basıyor.

Tebrikler.
Bu son soruyu da bilirseniz
içeri girebileceksiniz.

Neden bir fare dönerken?
a) Kış geldiği için
b) Sayılar bitince
c) Ne kadar yüksekse o kadar az
d) Voyager-I

“Vay alçak,” diyor Hakan, yüksek sesle bir kez daha okuyor soruyu ve seçenekleri, sonunda “Eeh,” diyip “C”ye basıyor. Ekranda havai fişekler yanıp sönüyor, bir fanfar yükseliyor.

GAMES INC.’A HOŞ GELDİNİZ

yazısının ardından da kapı belirgin bir sesle açılıyor.

Hakan, Danışma’ya gidip görevli kadına Cem’i nerede bulabileceğini soruyor, randevusunun olmadığını, Cem’in yakın arkadaşı olduğunu söylüyor. Kadın önce Cem’in odasını arıyor, orada bulamayınca da laboratuarı - Cem orada. “Koridorun sonundaki merdivenlerden aşağı ineceksiniz,” diyor.

Dünya çapında bir kuruluş Games Inc., iş alanı da her türlü oyun. Kendi uzmanlarının geliştirdiği oyunlarla, yüz binlerce eve girmiş. Bunun büyük bir politik güç olduğunun anlaşılması uzun sürmemiş, ancak kuruluş bugüne kadar çeşitli baskılara karşı koyup özerkliğini korumayı başarmış.

Laboratuarın kapısında karşılıyor Cem Hakan’ı, üzerinde beyaz bir önlük var gerçi ama burası bildik laboratuarlara hiç benzemiyor.

“Tamil gerillalarının sipariş ettiği bir oyun projesi üzerinde çalışıyoruz şimdi,” diyor Cem, yüksek tavanlı, hangar büyüklüğündeki laboratuarın öbür ucunda birşeyler yapan insanları göstererek. Küçük ama hoş bir odaya giriyorlar.

“Anlat bakalım.”

“Anlatacak çok şey var. Kafam karışık. Anlamadığım şeyler oluyor. Karnım da acıktı.”

Gülüyor Cem.

“Birşeyler getirtirim şimdi. Bira-sosis uyar mı?”

“Tamam.”

Cem telefonda yiyecekleri ısmarlıyor.

“Örgüt sonunda beni buldu. Hiç bulmayacaklar sanıyordum.”

“Güzel bir örgüt mü?”

“Güzel güzel. Yarın İkincicilerin toplantısı var, ben de arz-ı endam edeceğim.”

“Peygamber oluyor musun yani?”

“Bilmem. Yağmur’un örgütte olduğunu, üstelik çok önemli birisi olduğunu öğrendim.”

“Nereden?”

“Nisan diye bir kadın var, beni bulan örgüt üyesi oydu işte, meğerse Yağmur’un çok iyi arkadaşıymış. Ağzından kaçırdı.”

“Daha önce sen bunu bilmiyordun, öyle mi?”

“Niye herkes aynı soruyu soruyor bana? Kendimi üçüncü derece bir aptal gibi hissediyorum. ‘Heybetli’ dedikleri türden bir kazık attı bana.”

“Ayrıldınız mı?”

“Babamla mı konuştun sen? Hayır. Ayrılmadık. Sanırım ona o kadar da kızmadım. Ya da bilinçdışım onu affetti. Ama içimden de birşeyler koptu. Sana sormak istediğim bir şey var. Çok garip. Geçenlerde Yağmur’a bir şey yazmıştım, dalgasına, ‘Bir İlişki Nasıl Olmalıdır - Birinci Manifesto’ diye. Dün gece atılan kazıklardan konuşuyorduk, Yağmur da bu manifestonun aynısının Kronk’ta olduğunu söyledi. Açtık baktık, resmen öyle. Benim yazdığıma inanmıyor tabii, ondan gizli örgütle temasa geçtiğimi düşünüyor.”

“Gerçekten sen mi yazdın manifestoyu?”

“Sen beni kıl etmek için mi varsın? Tabii ki ben yazdım.”

“Göster bakayım.”

Bu sırada yemek geliyor.

“Aman, kitaba bir şey olmasın,” diyor Hakan, Kronk’u Cem’e uzatırken.

“Güzel kitap,” diyor Cem, manifestoya bir göz atıyor, “Bayağı da uzunmuş.”

“Evet ve harfi harfine aynı. Nasıl olur bu sence?”

“Gerçekten garip.”

“Aslında kitabı sana göstermemem gerekirdi herhalde. Bana bile zor verdi Nisan.”

“Kim bu Nisan?”

“Çok hoş bir kadın. İkincicilerden işte. Kocasından yeni boşanmış. Sizi tanıştırayım istersen. Bence beğenirsin.”

“Olur. Bu kitabın, senin manifestoyu Yağmur’a verdikten sonra yazılmış olması mümkün değil, değil mi? Ya da bir ek yapılması?”

“Yok canım. Yani sanmıyorum. Neden yapsınlar bunu?”

“Evet. Bilmiyorum.”

Cem kitabın sayfalarını şöyle bir çevirince, içinden fal zarfı düşüyor.

“Bu ne?”

“Sabah kapıda buldum. Falımmış. Hiç beklemediğim biri beni intihar edecekmiş. Ne demekse. Biri intihar edecek dese anlarım. Biri seni öldürecek dese o da tamam. Ama biri beni nasıl intihar edebilir?”

Cem’in gözlerini okumaya çalışıyoruz.

70

Hakan, çok değil üç-dört ay sonra şimdikinden çok farklı bir ruh hali içinde çıkacak karşımıza. Bu aşamada onun kendine güvendiğini, olaylara ve duruma hakim olduğunu düşündüğünü açıkça görüyoruz. Oysa şimdiden bazı gedikler açılmaya başladı bile - manifesto hikayesinde ve falda olduğu gibi. Üç ay içindeyse kontrolün tümüyle elinden çıktığını görecek, hatta hiçbir zaman dümende olmadığından şüphelenecek. Yalnızlığı onu ürkütecek. Her şey ardı ardına, tümüyle onun istenci dışında gerçekleşecek, öyle ki, olayların kendine özgü bir aklı, bir zekası olduğunu bile düşünecek. Özgüvenine en büyük darbeyi vuran ise, tüm bu yaşadıklarının ve yaşayacaklarının, bir kitapta yazılı olduğunu öğrenmek olacak. Bu, bir insanın yaşayabileceği en kötü durumdur - bu yüzden Hakan'a elden geldiğince destek olunmalı, esenliğe çıkmasına yardım edilmeli.

71

Uzun bir masanın çevresine toplanmış, 10-12 kişilik bir grup görüyoruz - çoğu erkek; masanın başında Yağmur oturuyor; sakallı ve geniş sırtlı adam da tanıdık yüzlerden.

Ateşli bir tartışmanın ortasındayız. **Yağmur son gelişmeler hakkında, Örgütün kurmayları olduğunu çıkarsadığımız bu insanlara bilgi vermiş, İkincicilerin Hakan'la temasa geçtiğini, ona Kronk'u verdiklerini, yarın genel bir toplantı yapacaklarını ve Hakan'ı asıl peygamber olarak ilan edeceklerini anlatmış.**

Tartışma, şimdi ne yapılması gerektiği konusunda odaklanıyor. Yağmur büyük baskı altında - daha zaman varken, en başında olayların bu noktaya gelmesinin engellenebileceği, Hakan'ın kolayca safdışı edilebileceği söyleniyor ve bunun yapılmamış olmasının suçu Yağmur'a yıkılıyor. Masadakilerden biri, Hakan'ın babası hakkında yapılan araştırmayı açıklıyor - Alibey'in henüz tam belirlenemeyen bazı gizli bağlantılarının olduğunun, örgüt ve Kronk'la ilgili çok gizli birtakım bilgileri ele geçirdiğinin öğrenildiğini söylüyor. Çoğunluk, ikisinin de öldürülmesinden yana. Sakallı ve geniş yüzlü adam, İkincicilerin toplantısının basılmasını ve Hakan'ın çıkacak kargaşada vurulmasını öneriyor. Herkes Yağmur'un tepkisini merak ediyor. Ayağa kalkıyor Yağmur, sakin ve kararlı bir sesle konuşuyor.

“Kronk'un daha fazla yara almasına, Örgütün böyle göz göre göre parçalanmasına izin vermeyeceğim. İşin bu boyutlara ulaşmasını beklemiyordum. Ancak buraya geldiğimize göre, yapılacak tek şey kalıyor. Hakan ve babası öldürülecek. Aceleye getirmeden.”

72

Kalabalık salonun büyük kapısı birden açılıyor ve içeri eli silahlı beş-altı kişi giriyor - herkes panik içinde kaçmaya çalışıyor silah sesleri duyulduğunda. Ağır çekimde izliyoruz bunu.

73

Geniş salonda -eskiden sinema olduğu, ama epeydir kullanılmadığı, perdenin yırtıklığından, koltukların eskiliğinden ve bazılarının sökülmüş olmasından anlaşılan Suadiye Atlantik'in salonu burası- üç-dört yüz kişi toplanmış, çoğu ön sıralara, sahnenin önüne ve üstüne birikmiş; aralarında Hakan'ı seçiyoruz, konuşma yapması için getirilen kürsüye oturmuş; bir uğultu var, herkes birşeyler söylüyor, gülüyor, bağırıyor; (yine de) coşkun bir duygusallık hissediliyor havada, insanların yüzlerindeki ifadeden olsa gerek.

74

Ağır çekimde sahneye doğru yürüyor silahlı grup. Salondaki kalabalığın bir bölümü kürsünün etrafını kapatmaya başlıyor. Hakan'ın suratında hem şaşkınlık, hem de hafife alır bir inanmazlık göze çarpıyor - sırıtıyor açıkça.

75

“Peki, Kronk dininin ilk etaptaki amacı ne?” diye soruyor Hakan, yanında duran yaşlı adama.

“Kaşığın sol elle tutulmasını kitlelere aşılamak, efendim,” diyor adam.

Hakan kendisiyle dalga geçildiğini düşünüyor, gülüyor.

“Anlamadım?”

“Arkderm ile Arvar efsanesinde bize bildirildiği gibi efendim. Onlar bizim Adem ile Havva’mız, Kronk, hükümdarlığındaki insanların kaşığı sol elle tutmasını ister.”

“Hadi yaa?” diyor Hakan, sevimli sevimli. “Peki herkes kaşığı sol elle tutunca ne olacak?”

“Bu öyle kökten bir değişim olacak ki, Kronk’un kuralları ve yaşama biçimi kendiliğinden yürürlüğe girecek.”

“Sol elle tutunca?”

“Elbette.”

“Elbette,” diye yineliyor Hakan, başını sallayarak.

76

Kalabalığın arasından birkaç kişi, silahlı grubu durdurmaya yelteniyor - silahlı adamlar yavaşça, neredeyse sevecenlikle bazılarının kafalarına kabza ve dipçikle vuruyor, bazılarınaysa istemezcesine tetik çekiyorlar. Silah sesleri uzun uzun yankılanıyor, spagetti western’leri anımsıyoruz ister istemez.

77

Hakan elleriyle Kronk selamı veriyor - iki elin parmakları uçlardan ikinci boğuma kadar birbirine değiyor ama avuçlar açık; başparmaklar ileriyi, diğerleriyse yeri gösteriyor. Herkes çığlıklar atarak aynı selamı veriyor. Gülüyor Hakan.

“Bu selamın anlamı ne?”

Çevresindekiler bu soruları bir tür sınama olarak algılıyor belli ki; Hakan’ın yanıtları bilmiyor olabileceğini düşünmüyorlar bile.

“Ters vulva,” diye atılıyor genç bir kadın.

“Ters ne?”

“Ters vulva. Yaşamın anlamsızlığını simgeliyor. Kronk’un temel öğretilerinden biri bu. Kronk der ki, yaşamda anlam aramak-”

“Yaş amda anlam aramakla birdir. Evet, biliyorum.” Gülerek çevresindekileri seyrediyor.

78

Silah sesleri ve yere düşenlerin yarattığı şok, dalga dalga sahneye doğru ilerliyor. Nisan Hakan'ı çekiştiriyor, sahnenin arkasına kaçırmak istiyor belli ki. Onları çevreleyen kitle huzursuz - bir yandan yaklaşan silahlı adamlara bakıyor, bir yandan da Hakan'ın sağ-salim salondan çıkmasını sağlamaya çalışıyor.

“Sakin olun. İstediğimiz yalnızca o,” diyor Genişyüz - sözlerini normal hızıyla duyuyoruz ama ağzı, sözleri bittikten sonra da oynamayı sürdürüyor ağır ağır.

79

“Peygamber’i istemiyor musunuz?”

Uğultu arıyor. Onun süresinin dolduğunu, artık peygamberlerinin Hakan olduğunu, eski peygamberin korkağın biri olduğunu, Hakan’ı çok sevdiklerini haykırıyorlar.

“Ciddi olamazsınız,” diyor Hakan kendi kendine.

O sırada açılıyor salonun kapısı.

80

Kalabalıktan birisi, silahlı gruba ateş ediyor, sonra bir başkası. Karşılıklı yağdırılıyor kurşunlar. Nisan, Hakan’ın kolundan tutarak, yavaş hareketlerle sahne arkasına kaçmayı başarıyor - yüzünde gerçek ve büyük bir korku. Hakan ise denileni yapan ama bunun gerekli olmadığını düşündüğünü belli eden bir hava içinde. Onlar görünürden kaybolurken silah sesleri ve bağırışlar kulaklarımızı doldurmayı sürdürüyor.

81

Nisan’ın küçük evindeyiz.

“Sen Yağmur’u arayıp buraya gelmesini söyle, ben de çocuklara bir bakayım, uyuyorlar mı.”

Hakan’la Nisan montlarını çıkarıp içeri giriyor. Nisan arka odaya giderken, Hakan da Yağmur’un numarasını çeviriyor.

82

Yağmur'u sinirli görüyoruz. Elinde sigara ve içki var, bir kalkıp bir oturuyor ve sürekli saate bakıyor - hep bilinen endişeli kadını oynuyor. Çalan telefona neredeyse atlıyor.

"Alo, Yağmur?"

"Hakan, sen misin?"

"Evet, neden aradın?"

"Kimi?"

"Beni."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Yağmur şaşırıyor, sonra Hakan'ın tipik sululuklarından birini yaptığını anlıyor ve bu, Hakan'ın sesini duymanın -dolayısıyla yaşıyor olmasının- verdiği mutlulukla birleşince yüzünde büyük bir rahatlama beliriyor.

"Kees, kes! Neredesin sen? Toplantı nasıldı?"

"Fena değil. Nisan'dayım."

"Ne işin var orada?" - hafif kıskanç bir tonlamayla.

"Anlatırım. Buraya gelsene."

"Şimdi mi?"

"Hemen."

83

Nisan ara kapıyı kapatıp Hakan’ın yanına geliyor.

“Geliyor mu?”

Kafasıyla evetliyor Hakan.

“Çocuklar nasıl?”

“İyi. Uyuyorlar.”

“Evde tek başına mı bırakıyorsun onları? Kaç yaşında bu veletler?”

“Biri orta bire gidiyor, öbürü de ilkokulda, dördüncü sınıfta. Çabuk büyüdüler.”

Televizyonda bir şey olup olmadığına bakıyor, programları beğenmeyince kapatıyor. Hakan, duvardaki suluboya tabloları inceliyor bu arada.

“Çok hoş. Sen mi yaptın bunları?”

“Hmm. Pek usta işi değil...”

“Yoo, delisin. On parmak, on marifet, ha?”

Gülüyor Nisan.

“Yemek yer misin?”

“Aslında eşşek gibi acıktım.”

“Gerçekten mi? Bütün olanlardan sonra hala yiyebilecek misin?”

Hakan karnını ovuşturuyor.

“Sen beni daha pek tanımıyorsun tabii.”

“Gel öyleyse, dolaba bir bakalım neler varmış.”

Birlikte mutfağa gidiyorlar.

84

Yağmur geldiğinde Nisan’la Hakan masadalar - Hakan tavuk, beyaz peynir ve Rus salatası yiyor, Nisan’sa şarap içerek ona eşlik ediyor.

“Ee, konuşsanıza, neler oldu?” diye soruyor Yağmur, yine de fazla meraklı gözükmemeye çalışarak.

“Olay şu: tam ben müritlerimle kaynaşmışken, koklaşıp sevişiyorken barın kapısı açıldı ve içeri kötü kovboylar girdi. Ateş edip aynayı kırdılar, piyanoyu delik deşik ettiler, iyi kovboylar karşılık verdi, bütün bunlar olurken de şerif sıvıştı,” diye özetliyor Hakan, ağzındaki lokmayı memnuniyetle çiğneyerek.

“Peygamberciler toplantıyı bastı. Çatışma çıktı. İki taraftan da bir sürü ölü var herhalde. Hakan’ı zor kaçırdık,” diyor Nisan, altyazı şeklinde.

Yağmur dehşete düşüyor.

“Ne? Hakan’ı öldürmeye kalkıştılar mı gerçekten? İnanmıyorum.”

“Yok canım. Gerçek mermi kullanmıyorlardı bence,” diyor Hakan.

“Senin haberin yok muydu?” diye soruyor Yağmur’a Nisan, Hakan’ın kayıtsızlığını biraz da garipseyerek.

“Saçmalama. Tabii ki yoktu. Olsaydı Hakan’ın gitmesine izin verir miydim.”

Kalkıp Hakan’ın sırtına sarılıyor, boynunu öpüyor.

“Ben toplantıya adamlardan birinin gönderileceğini sanıyordum, gizlice, ne olup bittiğini öğrensin diye. Bu iş iyice rayından çıktı. Benden habersiz böyle bir şey yapmaya kim kalkışmış olabilir?”

“Cihan olabilir mi? O da baskıncıların arasındaydı ve sanırım öldü,” diyor Nisan.

Yağmur bu habere seviniyor açıkça.

“Onu öldürdüler mi? Kesin onun başının altından çıkmıştır bu. Tahmin etmeliydim. İyi olmuş. Örgütte temizlik yapmanın zamanı geldi artık.”

Tekrar öpüyor Hakan’ın boynunu; çenesinden tutup dudaklarını da öpüyor, Hakan itiraz ediyor ağzı yağlı olduğu için, ama Yağmur dinlemiyor. Sonra Nisan’ın bardağını alıyor, şarap dolduruyor ve “Yeni peygamberimizin şerefine!” diyerek bir dikişte içiyor.

85

Alibey kütüphanedeki masada birşeyler yazarken kapı çalınacak. İkinci çalınışta kalkacak Alibey, kapıyı açtığında karşısında iyi giyimli, temiz yüzlü, kalın bilekli bir genç bulacak. Hakan'ın okuldan arkadaşı olduğunu, üzerinde birlikte çalıştıkları bir projenin hesaplarını getirdiğini, Hakan'dan da bir kitap alması gerektiğini söyleyecek. İçeri alacak Alibey bu genci, Hakan'ın odasına götürecek, Hakan'ın hangi kitabının nerede olduğunu bilmediğini söyleyecek, birlikte aramalarını önerecek. Kitabın adını sorunca, "Üçlemenin birinci kitabı," diyecek genç, Alibey'in gözlerinin içine bakacak; Alibey yaptığı hatayı anladığında artık çok geç olacak.

86

“Ben pek sanmıyorum,” diyor Hakan, iştahla yemeyi sürdürerek. İki kadın da ona bakıyor - **bir gariplik sezinlemiş oldukları belli, şimdi işin aslını öğreneceklerini de biliyorlar.**

Hakan masadan kalkıyor, Nisan’ın kasetlerinin durduğu yere gidiyor, neler var diye bakıyor ve Manhattan Transfer’in *Vocalese* kasetini kasetçalara koyuyor. “Dadummdapdaadadummdıpdıbıdıdumm” diyerek ilk parçaya eşlik ediyor. Nisan’la Yağmur bakışıyor. Yağmur bir yudum daha alıyor bardağından.

“Ben oyundan çıkıyorum sevgili arkadaşlarım,” diyor Hakan, “örgütçülük oynamaktan sıkıldım ve de istifa ediyorum.”

87

Bu sözler bize Nisan Tandal'ın şu şiirini anımsatıyor:

Into Round Holes Put the Square Pegs

Gökyüzüyken mavi, yüzünü örten (ayağıyla) bir kedinin
masa üstüne kıvrılmış pişmanlıkları vicdanımızı uykuya
yöneltir, çünkü sıkıcıdır tek bir beyinle geçmek
zorunda bırakılmış sıcak öğleüstleri. Söğütün gölgesi
soyutun katmerlenmiş göbeğinde fink atar, atılabilecek
bir bu kalmıştır uygarlığımızda ve kızlar durma şiir
yazıyor ölümlerinin ardısıra. Kolay mı günü yakalamak.

Her şeyin *instant* hali makbul artık: yerse.

Koyun koyuna yattığımız günleri anımsayınız ve
irkiliniz dehşetle, o sizdiniz ve çimenleri boyarken
sizi kimsenin görmediğini düşlemiştiniz, şimdiyse
açılan göz kapaklarının çıkardığı tok ses o uykudan
alıp asıl uykuya geri vermiştir sizi, ki dünya dönmeye
devam ederken zürafalar kızartılmaktan gocunmasın.

Bunaldım. Kendimden en uzağa giden en yakın yol hangisi.
Kültür dünyamız yeni bir yol filmine ihtiyaç duyuyor,
sizce de mi.

Timsahları yalnızca gözyaşlarında ve penyelerde
ayrımsayabiliyorsun artık ve sorguladığın tek şey,
kırılmış bir kirpiğin komşu sorumsuzluklarda kolay
bir sevişme gibi bırakmaya yeltendiği ama Ağırlık
tarafından tek celsede engellenen kuytuculuğu.

Biz de kardeş miyiz atlarla Nietzsche gibi?

Demiştim sana.

Yuvarlak delikleri küplerle tıkamaya çalışmak olarak
özetliyorum çabamızı ve istifa ediyorum,
imzamı taklit ederek.

88

“Ne diyorsun Hakan?” diye soruyor Yağmur, inanmaz bir tonda.

“Ne bu ulan, gizli örgüt, yeni din ayakları, ondan sonra kaşığı sol elle tutmaca filan, yok yediymiş, yok ters vulvaymış, saçma ulan bu, saçma yani. Resmen komik.” Bir kahkaha atıyor Hakan. “*Limon*’la *Hıbır*’ı arayacağım, dizi yapsınlar.”

“Ne diyor bu?” diye Yağmur’a soruyor Nisan.

“Toplantıdan kaçarken kafasına bir şey çarptı mı bu adamın?”

“Ben çok ciddiyim,” diyor Hakan, gülerek.” Hepiniz koca insanlarsınız, ama çocuk gibi ciddiye alıyorsunuz yaptığınız işi. Adam filan öldürüyorsunuz, degman degman, öldün işte öldün işte, değil mi, kafayı yemişsiniz oğlum siz, neymiş, dinlerini yayacaklarmış. Hayır, din de din olsa bari. Sizin dininiz beni çarpsın.”

Hakan konuşurken iki kadını gözlemliyoruz - bir rahatsızlık var tavırlarında, ama bir kararsızlık, nasıl değerlendireceğini bilememe de var. Hakan’ın haline üzülüyorlar belki de.

“Hakancım, sonra konuşuruz. Biz artık eve gidelim. Bak Nisan da çok yorulmuş, hepimiz güzelce bir uyuyalım,” diyor Yağmur.

Yağmur’un çocuk kandırma sesinden gocunmuyor Hakan, tam tersine, birden ciddi ve ağırbaşlı bir havaya bürünüyor.

“Olur, gidelim. Peygamberiniz olmayı kabul etmediğim için bana kırılmadınız, değil mi?”

“Hakan, sen Kronk’un yeni peygamberisin, istesen de istemesen de.”

“Hapırsan da, köpürsen de.”

“Kesinlikle. Bugün toplantıdaki insanların sana gösterdiği sevgiyi, bağlılığı ne çabuk unuttun? Seni korumak için kendisini feda eden insanlar var. Sen artık o insanlara aitsin, bizimsin. Komik bulduğun din de bugüne kadar insanlığın gördüğü en yüce, en insancıl din. Yeni bir düzen kuracağız ve bunu yaparken de sen başımızda olacaksın.”

Hakan Nisan’ın konuşmasını alkışlıyor, “Bravo! Bravo!” diye bağırıyor. Sonra ortaya çıkıp, Manhattan Transfer eşliğinde bize birşeyler anımsatan çılgın bir dans yapmaya koyuluyor - Nisan’a da birşeyler anımsatmış olacak ki, Hakan’ı seyrederken gözleri doluyor.

89

Cemal Reşit Rey konser salonundayız. Yağmur'la Hakan'ı seçiyoruz fuayadeki kalabalığın arasından, salona girmek üzereler. Hakan balkona çıkmayı öneriyor, Yağmur'sa ters bir şekilde, biletlerinin salondan olduğunu söylüyor. Üsteliyor Hakan - sonunda kanattaki balkona çıkıyorlar. Aşağıdaki salon oldukça boş, daha çok öğrenciler ve epey yaşlı olanlar çarpıyor göze; balkonsa Yağmur ve Hakan dışında tümüyle boş.

En öndeki koltuklara sürüklüyor Hakan Yağmur'u; oturmalarından az sonra ışıklar kısılıyor ve yaylı çalgılar dörtlüsü sahneye çıkıyor. Alkışlar. Müzik başlıyor - Beethoven'in Quartet'lerinden biri. Bir süre sonra Hakan elini Yağmur'un bacağına koyuyor. Okşamaya başlıyor. Yağmur elini tutuyor Hakan'ın, ona doğru hafifçe eğilip "Yapma," diyor kulağına. Hakan'sa oralı değil, eteğini kaldırıp bacağını sıkıyor. Yağmur kızıyor, "Bırak!" diyor olanca gücüyle fısıldayarak, bacağını örtmeye çalışıyor. Hakan Yağmur'un bu tepkisinden alınıp bırakıyor; bir süre daha görece bir sakinlikle müziği dinliyorlar. Hakan ses çıkartmamaya özen göstererek yere diz çöküyor ve başını Yağmur'un uzun eteğinin içine sokarak bacaklarını öpmeye başlıyor. Yağmur Hakan'ın boynuna okkalı bir çimdik atıyor - Hakan acıyla başını çektiğinde de büyük bir öfkeyle kalkıp çıkıyor.

Hakan peşinden gidiyor elbette. Dışarıda kar yağıyor; Yağmur onu beklemeden hızlı adımlarla yürüyor. Hakan koluna girmeye, sarılmaya, elini tutmaya çalışıyor ama Yağmur her seferinde itiyor onu. Hakan'ın bütün çabalarına rağmen konuşmuyor - yalnızca yere bakıyor ve yürüyor. Sonunda kolundan çekip durduruyor Hakan onu.

"Bırak kolumu!"

"Bırakamam."

"Bırak. Acıtıyorsun."

"Ne oldu, söylesene. Ne bu triplerin?"

"Ağzına sıçayım, bırak dedim."

"Hiç yakışıyor mu sana, ne biçim konuşuyorsun. Derdin ne senin?"

Yağmur kolunu çekiştiriyor.

"Bacağını öptüm diye mi kızdın? Bir daha öpmem."

Bırakıyor kolunu. Nefret dolu bir bakış fırlatıp yürüyor Yağmur. Hakan'da, yanı sıra.

"Nereye gidiyorsun? Arabayı geçtik. Heey, söylesene, nereye?"

"Taksim'e."

"Ne yapacaksın Taksim'de?"

"Tuttuğumu."

Gülüyor Hakan.

"Bu ne şiddet bu celal. Hadi dur artık, gel, arabaya binelim, hava çok soğuk."

Yeniden kolundan tutuyor, kendisine doğru çekiyor Yağmur'u; yüzüne baktığında ağladığını görüyor.

"Sevgilim. Ne oldu, neyin var?" diye soruyor yumuşak bir sesle, sarılıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor Yağmur. Hakan saçlarını okşuyor, alnını, yanaklarını öpüyor; Yağmur da Hakan'a sarılıyor, başı göğsünde.

"Yavrum, neye üzüldün, bir tanem, hadi söyle," diyor Hakan yeniden. Yağmur başını sallıyor.

"Ben mi üzdüm seni?"

Bu sefer off'luyor Yağmur, biraz sonra Hakan'ın omzuna hafif bir yumruk atıyor, sonra boynuna sarılıp ağlamayı sürdürüyor. Biraz durulduğunda, yürümek istediğini söylüyor. Taksim'e doğru yürüyorlar. Parkın içinden geçmek istiyor Yağmur - Hakan duraksıyorsa da onun isteğine uyuyor.

Pek kimse yok parkta. Yağmur bir bankı gösteriyor, "Oturalım mı," diyor, oturuyorlar; kar yağmayı sürdürüyor. Birbirlerine sarılıyorlar. Suskunluk. Önlerinden saçı-sakalı dağınık, kendi havasında bir ayyaş geçiyor. Ona takılıyor gözleri.

"Ben hamileyim."

Bunu beklemediği belli Hakan'ın, dönüp Yağmur'u süzüyor sorulu bakışlarla.

"Göğüslerim büyüdü. Sabahları hep midem bulanıyor. İkide bir işemem gerekiyor."

"Ama kanamıştın?"

"Öyle oluyor bazen. 'Üzerine görmek' deniyor. Sevda çocuğuna hamileyken dokuz ay boyunca kanamıştı."

"Emin misin? Test filan yaptırsaydın."

"Doktora gittim bugün."

"Kime?"

Sinirleniyor Yağmur. Kolunu çekiyor.

"Ne fark edecek kim olduğu?"

"Hiç, merak ettim."

"Seyfi Üsküdarlı diye bir herif."

"Tamam. Kızma."

Yeniden sarılıyor Yağmur.

"Muayene etti. Altı haftalıkmış. Yani ne zamana denk geliyor?"

"Bilmem."

"Neyse."

Susuyorlar. Hakan Yağmur'un saçını okşuyor düşünceli bir tavırla. "Ne yapacağız?"

Tatsız bir gülme sesi Yağmur'dan. "Bilmiyorum." Yeniden ağlamaya başlıyor. "Aldırmak istemiyorum."

"Sen bilirsin."

Yine sinirleniyor Yağmur, yine iteliyor Hakan'ı; dokunmaya çalıştığında arkasını dönüyor, "Dokunma bana," diyor.

Hakan içini çekiyor. Ne diyeceğini bilemez bir hali var.

"Üşüyeceksin burada. Kalk eve gidelim. Sevgilim, hadi."

Bir eliyle yüzünü kapatmış, arkası dönük oturmayı sürdürüyor Yağmur. Hakan başını Yağmur'un omzuna dayıyor, kollarına sarılıyor.

"Seni çok seviyorum. Lütfen. Böyle yapma. Sarıl bana. Benim için çok değerlisin. Sen nasıl istersen öyle olur. Lütfen. Yağmur. Seni çok seviyorum. Gerçekten. Beri üzüyorsun. Bir tanemsin benim. Gel. Hadi. Canım."

Sonunda dönüyor Yağmur, birbirlerine sıkı sıkı sarılıyorlar; Hakan sürekli onu ne kadar sevdiğini anlatıyor alçak sesle, yüzünün her tarafını öpüyor, Yağmur da bu öpüşlere karşılık veriyor, birbirlerinin kollarında, beyazlamış saçlarla uzun uzun öpüşüyorlar. Yağmur gözlerini siliyor.

"'Yarın gel, alalım,' dedi. Hatırlat, altı saat öncesinde bir şey yememem lazım."

Hakan gözlerini usulca öpüyor.

"Muayenehanesinde mi?"

Başını sallıyor Yağmur.

"Kaçta gideceğiz?"

"İkide. Ben tek başıma gideceğim."

"Olmaz öyle şey."

"Hayır. Ben yalnız-"

"Şşşt. Birlikte." Saçlarını öpüyor. "Hadi, eve gidelim. Hasta olacaksın, üstün de ince zaten."

Yan yana, konuşmadan, dokunmadan arabaya yürüyorlar.

90

"Nedir bu halimiz?" diye kükrüyor Yağmur, toplantı masasının başında. Üç sandalyenin boş olduğu görülüyor. "Örgüt olmaktan çıktık. Çete bile sayılmayız bence. Baskının ve kaybettiğimiz arkadaşlarımızın sorumluluğu hepimizin. İkinciciler zafer kutlamaları yapıyor. Bize gülüyorlardır şimdi. Derhal toplanmamız lazım. Peygamberimizden hala bir ses yok mu?"

"Ne yazık ki yok," diyor masanın öteki ucundakilerden biri. "Ona en çok ihtiyacımız olduğu sırada bizi yüzüstü bırakması inanılacak gibi değil."

"Yeter," diye sert bir şekilde susturuyor adamı Yağmur, ama söylediklerinin masanın etrafında oturanlardan bazılarınca da onaylandığını görüyor.

"Şu anda yapacağımız en son şey, ayrılıkları körükleyecek tutumlar sergilemek. Kronk dini bizim dinimiz, peygamber de bizim peygamberimiz. Bizim olan her şeye sahip çıkacağız. İkinciciler şimdilik güçlenmiş gözüküyor, ama bu uzun sürmeyecek."

"Hakan'ın kaçmasından bizden bazı üst düzey yöneticilerinin parmağı olduğu söyleniyor. İhanetten söz ediliyor. Bu konuda bir soruşturma yapılacak mı?" diyor bir kadın.

"Kiminle konuştuğunuza ve ne söylediğinize çok dikkat edin," diye yanıtlıyor Yağmur, buz gibi bir sesle." Çok yakında Hakan diye bir sorunumuz kalmayacak. Kronk üzerine yemin ediyorum. Ayrıca peygamberimize ulaşmanın yollarını da arayacağım. Sorusu olan?"

91

Hakan sabah erkenden eve gidiyor. Alibey evde gazete okuyor.

"Hakan Bey, yüzünüzü gördüm, evliya oldum," diyor.

"Nasılsın baba? İşler nasıl gidiyor?" Masaya üstünkörü bir bakış fırlatıyor. "Birşeyler pişiyor galiba?"

"Evet. Bir araştırmaya başladım. İlginç şeyler çıkıyor."

"Ne hakkında?"

"Şimdilik tam belirli bir şey yok ortada. Toplumsal hareketlerin nasıl kaynaklandığıyla ilgili."

"Güzel," diyor Hakan, odasına yönelirken. Dolabından birkaç parça giysi, kitap ve not alıyor, küçük bir çantaya koyuyor. Alibey beliriyor kapıda.

"Güzel ha? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sayılır. Ben bir süre Yağmur'da kalacağım. İdare edersin, değil mi?"

"Ben mi? Tabii ederim. Sen kendine bak. Şapşal'ın yemi var mı?"

"Banyoda, dolaptaki kutuda. Verirsin artık."

"Veririm peygamber hazretleri."

"Bırak şimdi. Onu konuşacağız seninle."

"Acelemiz var galiba."

Hakan doğrulup babasına bakıyor.

"Yağmur hamile. Aldıracağız bugün."

"Neden?"

"Öyle işte."

"Paran var mı?"

"Var. Sağol."

Hakan babasına sarılıyor.

"Görüşürüz."

"Eyvallah."

92

Şişli'de eski bir apartmana giriyorlar; merdivenler dar, karanlık, pis. "Hep böyle iç karartıcı olmak zorunda mıdır bu yerler?" diye soruyor Hakan kendi kendine. Yağmur'un morali yerinde gibi; gelirken ezdikleri kediyi unutmuş görünüyor. Somurtmuyor, birşeyler anlatıyor. Eski bir kapının önünde duruyorlar sonunda.

Orta yaşlı, kısa boylu, şişmanca bir kadın açıyor kapıyı, "Seyfi Bey'e gelmiştim, randevum var," diyince Yağmur, güleryüzle ikisini içeri buyur ediyor. Doktorun acil bir hastası yüzünden hastanede olduğunu, ama telefon ettiğini, neredeyse geleceğini anlatıyor. Bekleme salonunda oturuyor üçü. Yağmur, masadaki kadın dergilerine bakıyor, arada Hakan'a birşeyler gösteriyor, gülüyor. Hakan biraz tedirgin, ama Yağmur'un hali onu eni-konu rahatlatıyor. Kadın, odadaki kocaman sobayı anlatmaya koyuluyor, Japon sobasıymış, ucuzmuş, fazla da yakmıyormuş, yarım saatte bütün daireyi ısıtıyormuş, yalnız sık sık havalandırmak gerekiyormuş. Hakan nazik nazik dinliyor, soru bile soruyor, tek açığı elleri veriyor; Yağmur'sa dergilere bakmayı sürdürüyor.

Sonunda doktor geliyor - kırk yaşlarında, uzun boylu, yakışıklı sayılabilecek bir adam, sesi etkileyici. Yağmur'la Hakan'ı kendi odasına alıyor. Yapacakları hakkında bilgi veriyor. Hakan, Yağmur'a anestezi yapıp yapmayacağını, ameliyatın ne kadar süreceğini, sonrasında dikkat edilmesi gereken şeyleri, kanama veya ağrı olursa ne yapılması gerektiğini soruyor. Hepsini anlatıyor Seyfi Bey, risk konusu üzerinde özellikle duruyor, her müdahalede olduğu gibi bunda da "masada kalma" riaskinin bulunduğunu söylüyor. Sonra boş bir kağıt çıkartıyor ve Yağmur'a imzalatıyor - kendi isteğiyle kürtaj olduğunu, daha sonra doktordan davacı olmayacağını, sakatlık veya ölüm hallerinde doktordan şikayetçi olunmayacağını kabul ediyor Yağmur böylece. Hakan'ın bundan hiç hoşlanmadığını görüyoruz, ama ses çıkartmıyor.

"Siz şimdi içeri geçin, Yıldız Hanım sizi hazırlasın," diyor doktor Yağmur'a. O gittikten sonra Hakan ücreti soruyor, "Beş yüz, öyle alıyoruz," diyor doktor. Hakan parayı sayarak veriyor, Seyfi Bey alıp çekmecesine koyuyor, "Hazırdır herhalde, siz burada oturabilirsiniz," diyor ve

masasından kalkıyor, yan tarafa geçiyor. Hakan bekleme salonuna dönüyor. Gerginlik içinde, tek başına oturuyor, birşeyler duymaya çalışıyor. Sonra önceki gece geliyor aklına: uzun bir gece. Yağmur’un ruh hali sürekli değişiyor, bir süre Hakan’a sarılıp yatıyor, birden onun ne kadar bencil ve adi bir insan olduğunu, yalnızca kendisini düşündüğünü söyleyerek kalkıyor, öteki odaya gidiyor ve kapıyı da kilitliyor. Hakan içeri girmek istiyor ama Yağmur açmıyor kapıyı. Bir-iki saat kapının önünde oturarak bekliyor Hakan, ama Yağmur kapıyı açmayınca geri dönüyor. Sabah saat dört civarında Yağmur onun yanına geliyor ama sarılmıyor, arkasını dönüp uyuyor. Birkaç saat uyuyorlar, bir ara Yağmur’un, gözlerinin içine bakıp, “Senden nefret ediyorum,” dediğini ve üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına dönüp uyumayı sürdürdüğünü, kendisinin ağladığını anımsıyor Hakan. Sekize doğru uyandıklarında uzun uzun öpüşüyorlar, birbirlerine bir daha bir araya gelmeyecekmiş gibi sarılıyorlar. Hakan kahvaltıyı hazırlarken Yağmur hiçbir şey söylemeden çekip gidiyor; kapı sesini duyunca koşuyor Hakan, nereye gittiğini soruyor kapıdan, ama yanıt alamıyor; peşinden gitmiyor.

Yıldız Hanım çıkıyor, “Nasıl?” diye atlıyor Hakan, “İyi iyi, merak etmeyin canım, kolay bir şey bu,” diye yatıştırıyor kadın onu.

“Biraz yatması gerekecek mi?”

“Yoo, ben şimdi ona çay demlerim, şekerli bir fincan çay içsin, iyi gelir, sonra yürüyebilir. Bir şey olmaz.”

Yağmur da çıkıyor, sendeliyor biraz, ağlıyor, gömleğini ilikliyor. Yıldız Hanım onu banyoya götürüyor yüzünü yıkaması için. Seyfi Bey çıkıyor, Hakan’a “Geçmiş olsun,” diyor, her şeyin yolunda gittiğini, bir komplikasyon çıkacağını sanmadığını, yine de iki hafta sonra yeniden bir kontrol etmek istediğini söylüyor, daha önce söylediklerini yineliyor. Hastaneden bekleniyormuş, o sırada Yağmur dönüyor, doktor ikisinin de elini sıkıyor ve gidiyor.

Yıldız Hanım Yağmur’a çay getiriyor - Hakan istememişti. Konuşmadan oturuyorlar, Yağmur çayını içiyor titrek ellerle.

III

93

Sıcak bir bahar gecesi, Yağmur'un evindeyiz; Cem, Nisan, Hakan ve Yağmur yemek yiyorlar. Masada otururken görüyoruz onları, bir süre uzakça bir köşeden izliyoruz. *Déjà vu*. Salon karanlık, yalnızca masanın üzerinde asılı olan lambadan geliyor ışık. Yüzlerde çarpıcı gölgeler. İlkin seslerini duyamıyoruz, sonradan -kulağımız mı alışıyor, duyduğumuzu mu sanıyoruz?- daha yakına geldikçe söylediklerinin ayırdına varıyoruz.

"Osman ne yapıyor bu aralar?" diye soruyor Yağmur Hakan'a - karşılıklı oturuyorlar, onları izlemeye başladığımızdan beri aralarında bir gerginlik hissediyoruz. Göz göze gelmemeye çalışıyorlar sanki - şimdi örneğin, Yağmur salata tabağına hafiften alaycı bir bakış atarak soruyor bu soruyu, sonra başını biraz kaldırıp Hakan'a bir bakıyor ve hemen gözlerini Cem'e çeviriyor, onun tabağına biraz daha salata koyuyor.

"İyidir herhalde. Bugünlerde pek dışarı çıkmıyor. Başı ağrıyormuş." Yağmur Cem'le uğraşırken söylüyor Hakan bunu ve uzun uzun Yağmur'a bakıyor, sonra hemen tabağına dönüyor bakışları. Yüzünde bir mutsuzluk, bir hüzün var - Yağmur'un üstten bakan yüzeyaltı saldırganlığıyla, kızgınlığıyla, alaylı konuşmasıyla yan yana konduğunda, ilişkilerinde önemli bir değişimin yaşanmış olduğunu anlıyoruz.

"Ben son gördüğümde pek bir bitkin gözüküyordu. Kamburu çıkmıştı zavallının. Çok mu yoruyor kendisini ne?"

"Kim bu Osman?" diye söze karışıyor Nisan. O da Cem'le karşılıklı oturuyor; aralarındaki çekim, daha onları masa etrafında ilk gördüğümüzde dikkatimizi çekmişti - öteki çiftle bir karşıtlık oluştururcasına, olabildiğince sık sık göz göze geliyorlar. Nisan bu soruyu sorarken gözlerini güçlükle alıyor Cem'den sanki, bir Yağmur'a, bir Hakan'a bakıyor, sonra yeniden Cem'e dönüyor, "sen biliyor musun?" bakışlarıyla.

"Bir tanıdık," diyor Hakan. Yağmur'un söyledikleri ve bunları söyleyiş biçimi, hissedilir biçimde yaralıyor onu ve böyle pek çok yarasının biriktiğini düşündürtüyor.

"Nigar'dan ne haber?"

Pinpon topu gibi yüzleri dolaşıyoruz, onlar konuştukça – kim konuşuyorsa onunla burun buruna geliyoruz.

“Aa, çok iyi. Saçlarını kestirmiş.”

“Saçlarını mı kestirmiş? Hiç sevmem o halini.”

“Nigar’ı da tanımıyorum ben,” diye itiraz ediyor Nisan.

“Birbirlerini çok severlerdi,” diyor Cem.

Yağmur da, Hakan da şaşkınlıkla dönüp Cem’e bakıyor. Yorum yapılmayınca bir sessizlik oluyor.

“Kahve yapayım mı?” diye soruyor Hakan sonunda, “herkes içecek mi?”

“Ben istemiyorum,” diyor Yağmur, önündeki tabağı hafifçe iterek. Hakan Yağmur’a, Cem Hakan’a bakıyor o sırada.

“Ben de sofrayı toplayayım,” diyor Nisan, Yağmur “Bırak ben yaparım,” diyor ama sonuçta hepsi ayaklanıp tabakları mutfağa taşıyorlar. Bu gidip gelme sırasında Yağmur’un Hakan’a değmekten özenle kaçındığını düşünüyoruz nedense.

94

Koltuklarında oturmuş kahvelerini içerken görüyoruz onları bu kez. Bach çalıyor.

“Nisan çok iyi şiirler yazıyor, biliyor musun?” diye Cem’e soruyor Hakan.

“Öff, sus!” diye atılıyor Nisan.

“Hayır, gerçekten mi?” diyor Cem, “Nasıl şeyler?”

“Kitabı da çıktı bu ay, görmedin mi? Çok güzel,” diyor Hakan, Nisan’ın kızgınlığına ve utanmasına gülerek - şimdi tanıdığımız Hakan’a biraz benzemeye başladı işte.

“Kapasana çeneni! Ne adisin!” diyor Nisan.

“Adı ne?” diye soruyor Cem.

“Uzun bir adı var, şiirler de pek iyi değil zaten, boşver,” diyor Nisan sıkılarak, ama Hakan işin peşini bırakacak gibi değil. Hemen kalkıp rafta duran kitabı alıyor, “Bakma sen ona,” diyor, “hadi bize bir şiirini oku, hadi, nazlanma,” diye üsteliyor.

“Hakan, otur yerine, bırak şu kitabı,” diyor Nisan, ama o da gülüyor.

“Hadi ama, bak ben okurum yoksa,” diye tehdit ediyor Hakan. Yağmur karışıyor.

“Aman lütfen. Kızım sen oku, hadi.”

Nisan utana sıkılı alıyor kitabını eline. Son bir umutla itiraz ediyor.

“Ama bunlar sesli okunmaz ki, gözle okunması lazım.”

“Okunur, okunur, başla,” diye sıkıştırıyor Hakan.

Biraz düşünüyor Nisan, sayfaları karıştırıyor, boğazını temizliyor ve okumaya başlıyor.

“Koyu bir düşün ardından
bana bakıyorsun-”

“Bir dakika, adı ne bunun?” diyor Hakan.

“Çıkmamış Fotoğraflar Ülkesi.”

“Tamam. Şimdi oku.”

Yeniden başlıyor Nisan.

“Koyu bir düşün ardından

bana bakıyorsun ‘bütün tarihimiz
bu mu olacak’ soruyorum
(oysa hatırlanması)
olanaksız

Her seferinde ıslanmadan
yaklaşıp son anda kaç
tığım dalgalara ölürken
her şeyi bir ayak izinde
kumlara döküyorum

Kıyıya vuruyorsun (sevememekten)
şişmiş sıkılmış boğulmaktan
seni taşıyan suların sildiği
ayağım sönmüş yıldızın
soğukluğunca kesilmiş

(saç tellerini saymalıyım)
Fotoğraflarla İnsanlık Tarihi’ni
açınız; sönmemiş kireç çağı:

Koyu bir düşün ardından
boğulmaktan (sevilmekten) sıkılmış
tüm kızlar adına ince parmaklarla
ki saçların dolanmış
ve gözlerim takvimde

Bakıyorum senin yerine
katilimize:

deklanşör.”

“Güzel,” diyor Cem. “Dergilere filan vermiyor musun, hiç hatırlamıyorum.”

“Hayır. Kitap çıkmadan önce bir-iki yere vermeye çalıştım, almadılar, ben de artık yollamıyorum.”

“Küstün ha?”

“Değil, niye küseyim. Uğraşmak istemiyorum yalnızca.”

“Peki sen Cem’in yazdıklarını beğendin mi?” diye soruyor Hakan.

“Aslında adını duyuyorum hep, ama daha hiçbir şeyini okuyamadım.”

“*Fotoğraflarla İnsanlık Tarihi*’ni de mi okumadın yani?” diye soruyor Yağmur. Cem bacak değiştirip kahvesinden bir yudum alıyor.

“Aa, öyle bir kitabın mı var?”

Başını sallıyor Cem.

“Sahiden mi?”

Yine başını sallıyor.

“Üstelik içinde ‘Sönmemiş Kireç Çağı’ diye bir bölüm de var, değil mi?” diye soruyor Yağmur. Cem ona beklemediğimiz uzunlukta bir süre baktıktan sonra dudaklarıyla onaylıyor.

Nisan tedirgin oluyor, “Rastlantı işte,” diyor, “demek ki çok parlak bir fikir değilmiş, ikimizin de ayrı ayrı aklına geldiğine göre.”

“Bence de,” diyor Cem, “ ‘Aklınıza ilk gelen parlak buluşu hemen karikatüre dökmeyin, büyük olasılıkla başkaları onu sizden önce bulmuştur,’ der ya Oğuz Aral, onun gibi.”

“Yine de garip bir rastlantı,” diyor Yağmur, Cem’e bakarak.

95

Hakan o gece uzun bir düş görüyor, ama uyandığında yalnızca son kısmını anımsıyor:

Ortaokul öğrencisiymiş Hakan ve sınıfça bir yere gezmeye gitmişler - çok eski, gri, boğucu, beton bir bina; oldukça yüksek; dış yüzü dümdüz, yalnız kapkara birer ağız gibi duran pencere boşlukları var, ama pencereler yok, damı da yok; savaştan kalmış ve unutulmuş gibi. Bütün sınıf binanın içine dağılmış ve kaybolmuş, herkes bir yerde. Hakan bir süre girişte kalmış, çünkü burası onun çocukken yaşadığı apartmanın girişine benziyormuş - nitekim posta kutusundan da ona bir sürü mektup çıkmış. “Allah kahretsin, biliyordum,” diye düşünmüş Hakan, “buraya daha sık gelmeliyim, bütün mektuplarımı buraya yolluyorlar.” Sonra binanın korkunç ve eski asansörüne binmiş - aynasına bakmaya korktuğu için arkasını dönmüş. Birden binanın tepesinde bulmuş kendisini. Bir bahçeymiş burası ve çok önemli bir çay partisi veriliyormuş. Biraz yürüyünce, ileride sarı bir yatak görmüş - çarşafı, yastıkları, yorganı, örtüsü, hepsi sapsarıymış ve çok da büyükmüş; yatakta, çok çirkin olduğunu hissettiği bir kadın yatıyormuş. Yaklaşmış yatağa; kadını daha iyi görüyormuş şimdi - kadın birden deri dökmeye başlamış, bütün derisi kabuk kabuk düşüyormuş. Altından damarlar, tendonlar, kaslar çizgi çizgi ve rengarenk parlayarak çıkıyormuş. Tümüyle derisiz kaldığında sonsuz çirkin ve korkunç bir kahkaha atmış. Hakan hızla kadına doğru koşmuş ve saplamış elindeki bıçağı, terlemiş yarığa.

96

Yağmur’un evinde geçirdiği ikinci gecenin sabahında böyle uyanıyor Hakan - evde tek başına. O gün öğleden sonra önemli bir sınavı var, son bir kez notlarına bakmak istiyor; elindeki kağıtlarla mutfağa gidiyor, kendisine çay koyuyor ve çalışmaya başlıyor.

97

Nisan'la Yağmur'u Bağdat Caddesi'nde alışveriş ederken görüyoruz. Dükkanlara girip çıkıyorlar - ellerinde bir sürü torba. Nisan, yemek yemeye karar verdiklerinde Cem'i de çağırmayı öneriyor.

"Hatta onu işten alalım, sürpriz olur," diyor.

"Bence önce bir telefon etsek, meşguldür belki."

Bir telefon bulup Cem'i arıyor Nisan. Yağmur'la birlikte onu almaya geleceklerini söylüyor.

"Birlikte güzel bir yemek yiyelim. Yeni bir yer açılmış."

"Harika," diyor Cem, "ama buraya gelmeyin hiç, sen bana lokantanın yerini tarif et, orada buluşalım."

"Yok canım geliriz, iki adımlık yol. Hem çalıştığın yeri de gösterirsin bize."

"Tabii, iyi olur ama şimdi bu sıcakta taa oradan buraya geleceksiniz, trafik filan berbattır, tam öğlen saati, bende araba var, ben oraya geleyim."

"Cem, amma mırın-kırın ettin. Ne saklıyorsun orada sen?" diyor Nisan, taklit bir şirretlikle. "Yoksa sekreterinle mi kırıştırıyorsun?"

"Saçmalama, ne sekreteri."

"Tamam öyleyse, geliyoruz. Sen otur oturduğun yerde."

İç çekiyor Cem - galiba. Nedenini pek kestiremiyoruz.

"İyi. Gelin bakalım."

98

Games, Inc.’ın kapısında karşılıyor Cem onları. Yağmur alıcı gözüyle bahçeyi inceliyor, beklenildiği gibi kapıdaki yazıya takılıyor - en azından Cem’in bunu bekliyormuş gibi bir hali var. Yağmur yazıyı dikkatle okuyor, Cem’e dönüyor sonra.

“Bunun anlamı ne?”

Kolunu Nisan’ın omzuna atıyor Cem. Arabaya doğru yürüyorlar.

“İlk kitabımın arka kapağına koymuştum bunu, bir öykümde geçiyordu, müdürümüz de çok beğenmiş, girişe yazdırttı. Şirketin favori rengi mordur da.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii. Hatta müdürün biraz büyüye filan da merakı vardır, odasında Ortaçağ desenli bir yazı asılı, Latince, şey diyor, ‘Büyü, kara ve ak olmak üzere ikiye ayrılmaz, pek çok insanın sandığının aksine, bütün büyüler kırmızıdır, bütün büyücüler mordur.”

“İlk kitabının adı neydi?” diye soruyor Nisan.

Gülüyor Cem.

“Onun da uzun bir adı var. *Noktanın Kesişimleri Antolojisi*. Piyasada kalmamıştır artık herhalde. Belki Yağmur’da vardır.”

“Yok,” diyor Yağmur, arabaya binerlerken. “Ben de okumadım zaten. Ama hemen bulacağım. Hep böyle şeyler mi yazıyorsun?”

“Bilmem,” diyor Cem, sol omzunu silkerek.

“Müdürünüz de ilginç bir adam galiba, kim?”

Cem, önde oturan Nisan’a gülümsüyor.

“Tanımazsın.”

“Tanıştırsana, yakışıklı mı?”

“Ben anlamam o işlerden. Zaten şimdi burada değil, epeydir yurtdışında.”

“Ne zaman dönecek?”

Yağmur’un neden bu kadar üstelediğini merak ediyoruz.

“Belli değil,” diyor Cem, yan camdan dışarısını izlemeye başlıyor.

“O yokken kim yönetiyor şirketi peki?”

Dikkat çekici bir süre geçiyor.

“Ben bakıyorum onun işlerine,” diyor Cem, pek de kolay duyulmayan bir sesle.

Yağmur’un parlak gözlerle arkaya baktığını görüyoruz dikiz aynasından.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyor Cem.

“Sürpriz. Gidince görürsün,” diyor Nisan.

“Yazı ne kadar ilginçti, değil mi?” diye soruyor Yağmur, Nisan’a dönerek.

“Hangi yazı?”

“Cem’in şirketindeki canım. Biz de kullanabiliriz aslında. Tam Kronk’a uygun bir cümle, ne dersin?”

“Kronk ne? Çizgi-film kahramanı mı?” diye soruyor Cem, yan camdan dışarı bakmayı sürdürerek.

99

Bu Kronk efsanesi, ileride lazım olabilir düşüncesiyle buraya alınmış herhalde.

köy büyük bir vadideydi genişti vadi uzundu içinden bir nehir akıyordu köylüler nesiller boyu vadiden çıkmamıştı her şey vardı vadide ne diye çıksınlar gerekli olan yaşamın sürmesiydi sürdüğüne göre daha ne isteyebilirlerdi hayvanlar ekinler güneş daha kendisinden sakınılması gereken bir katile dönüşmemişti buna çok da kalmamıştı gerçi çevreleyen dağlar yüksekti yüksek olmasına yine de aşılmaz değillerdi sanki doğal seçilim meraksızlığı savunmuş ile kayırmışçasına azınlıktaydı kedigiller yani mrtyr gen bozuğu bir beyin sakatı gibiydi o yüzden aralarında nitekim batıdaki dağa çıkmayı akıl edebilen yalnız o oldu bir sabah erkenden kimseye haber vermedi

dağın öbür yanına yol veren bir geçit bulması üç gününü aldı mrtyr'in gözlerindeki teri siler silmez karşılaştığı şey oracığa çökmesine neden oldu bu ne olamaz anlamadı indi yakından bakmak için hayır doğru görmüşüm neden bu korkunç titredi uzun kalın metalden kazıklar sık dizili aralarından geçilmiyor dokundu itti güç verip yüklendi kazık kımıldamadı ağla sevgili oğlum uzayıp gidiyordu kazıklar göz alabildiğine her iki yönde sabahı beklemeden geri dönüş felaket duygusu

hasat zamanıydı köy sessiz yorgun kim bu deli bağırıp duruyor dışarıda diyorum ki kazıkları gördüm dağın öbür yanında hiç bitmiyor bizi buraya hapsetmişler kalksanıza

bu hızla iki haftada kaldırırız ekini

kısıldık diyorum

gir içeri yat artık dedi karısı tarlan ne olacak günlerdir yoksun zaman geçiyor

zaman geçmiyor zaman burada biz buradayız kazıkların arasından kimse geçemez o bile

diyorsun

daha ekmek yapmadım

yağmur yağmasa bari

ver öyleyse maskemi gitmem gerek kazıkların bittiği yere

kötü bir şey sürünür karısının tüylerine gitme diyorum sana geçen sene köyü sel basıp komşunun çocukları boğulduğunda yedi gün önceden söylememiş miydim böyle olacağını üç yıl önce sonra depremde bütün evlerimiz yıkıldığında haber vermemiş miydim gitme o çit o kazıklar tehlikeli

söylemiştin mrtyr başını kaldırdı yine nefes aldı hep alırdı onun için gitmem gerek

delirdin mi sen

sen depremi haber verdiğinde ne yaptık hiç sel olacak dediğinde kimse ağaçlara aldırmadı bekleştik öylece yine beklersek bu çit bizim için daha tehlikeli olacak ben gidiyorum

gitti tek başına gitti çite vardıktan sonra yanından çok uzun yürüdü takvimsiz yürüyüş bitmek kazıklar için değildi sanki güneye doğru ilerledi sağındaydı çit çevre boş yaşamsız neredeyse otlar ile ağaçlar olmasa olmasa uzaktan geliyormuş gibi yapan bir su sesi bir gün çitin öbür yanından bir kadının yaklaştığını gördü yaklaştığını gördü inanmadı ama bekledi evet kazıkların öbür yanına kıstırılmış bir insandı bu göz göze

ben dynn dedi kadın kazıkların ucunda duran güneşe bakarak çıkalım buradan

kazıkların iki yanında ilerlemeyi sürdürdüler nerede biteceği içlerini kasan bir merak çünkü bitmeyebileceği bir kramp sarsıcı nefes veriş almadan durmadan veriş büzüşen ciğerler ölümüne yürüdüler zorundaydılar öteki tarafa geçemiyordu mrtyr hiç değilse dynn'le yan yana yürüyemiyordu aralarında hep kazıklar ile yiyecek bir şey bulamaz oldular su yoktu güçleri damla damla bir iz bırakıp arkalarında buharlaşıyor çit uzayıp gidiyor çıt çıkmıyor hiçbir şeyden sessizliğin çimeni

ileride bir gün kazıkların üstünde karaltılar gördüler sanki insanlar son bir çabayla hızlanıp oraya gittiler evet insanlar kazıklara saplanmış ölüler bir sürü ölü kan deri ama koku yok hiç koku yok dedi dynn ile kendi kokularının yavaş yavaş yok olduğunu fark ettiler

kahretsin dedi mrtyr ilerlediler ölülerin bittiği yere yerde bir merdiven ile onların gölgesine dokunarak ürkütmeden yığıldı dynn artık hiç kokmuyordu neredeyse mrtyr dayan geliyorum dedi kazıkların sonunu bulamadan dynn'in öleceğini anlamıştı ne pahasına olursa olsun aynı tarafta ölmek istiyordu merdiveni dayadı tırmandı ileri baktı yana kazıklar hep

oradaydı dynn’in yanına atlamak istedi tam merdivenden sıçrarken kazığa takılıyor karnını deşiyor kokusuz sıcaksız bir kan dökülüyor katı halde kurtarmaya çalışıyor kendini iyice saplanıyor dynn sonda

mrtyr aşağı atıyor kendisini boydan boya yarılan karnıyla dynn’in yanına sürünüyor biraz daha sürünüyor dynn’in yüzünü avuçlarına alıyor karnına bastırıyor kanına son bir kez kan kokusu duyuluyor çitin burasında herkes ölmeyi sürdürüyor sonra

100

Yağmur salonda oturmuş, Cem’in kitabını okuyor. Kapı çalınıyor o sırada - gelen Hakan. Yağmur, sınavının nasıl geçtiğini soruyor; Hakan suratını buruşturuyor, sonra gülümseyip Yağmur’u öpüyor, tam sarılacakken dönüyor Yağmur, içeri geçiyor.

“Bir şey yer misin? Makarna yaptım, biraz salata var, meyve.”

“Olur. Bir elimi yüzümü yıkayayım da.”

Yağmur mutfağa giriyor. Hakan Cem’in kitabını görüyor divanın üstünde.

“Sen mi okuyorsun *Antoloji*’yi?”

“Evet, yeni başladım.”

“Nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Okuduğum öyküde Hakan diye biri var. Sana benziyor.”

Hakan mutfağa girince, Yağmur ona bakmadan konuşmaya başlıyor.

“Bir şey soracağım sana. Hani manifesto var ya -”

“Gene mi?”

“Dursana. Ne zaman yazmıştın sen onu? Ben bir ara yoktum, Ankara’ya gitmiştim, o zaman mı?”

“Ne bileyim. Hatırlamıyorum. Hayır, ondan sonraydı. Tabii, Cem’e senle gidecektik, sen yoktun, ben yalnız gitmiştim; o zaman daha yazmamıştım.”

Yağmur tezgahta makarna koyuyor tabaklara, arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyoruz. Yalnız kısa bir süre duraksadığını fark ediyoruz. Şimdi dönüyor, tabakları masaya koyuyor ve Hakan dolaptan suyu çıkartırken soruyor:

“Cem’e Kronk’tan söz ettin mi hiç?”

“Evet.”

“Neden? Bunu yapmaman gerekirdi.”

“Hadi canım. Unuttun mu, ben peygamberdim, istediğime istediğimi anlatabilirdim. Artı, Cem benim en yakın arkadaşım.”

“Tamam tamam. Olmuş bitmiş bir şey zaten,” diyor Yağmur, “senden peygamber değil, kaz çobanı bile olmaz.”

Hakan yine alttan alacak mı diye merakla bekliyoruz.

“Yürrü. Böyle başa böyle tıraş. Bu Kronkçuluk oyununu bu kadar ciddiye alabildiğine inanamıyorum.”

“Yakında inanırsın.”

“*Limon*’dan teklif aldım, şimdi *Hıbır*’ı bekliyorum. Hangisi daha çok verirse ona satacağım hikayeyi. Dininiz bir işe yarasın bari.”

Bardağındaki suyu sakin bir şekilde masaya boşaltıyor Yağmur.

101

Bunu söylemek çok tatsız, ama Hakan Yağmur'un davranışlarını yanlış yorumluyor galiba. Yağmur'un soğukluğunu, uzaklığını, ters sözlerini geçici olarak değerlendiriyor ve pek de önemsemiyor. Bu halini, geçirdiği ameliyata bağlıyor ve üstesinden geleceğini düşünüyor. Onu belli ki hala seviyor. Oysa bizim gördüğümüz Yağmur başka bir yerde.

102

Yağmur'un bürosu yoğun bir çalışmaya sahne oluyor - Yağmur'la birlikte beş kişi var odada, hepsinin elinde kalem, kağıt ve birer *Cumhuriyet*, bulmacasını çözmeye uğraşıyorlar. Genç bir çocuk heyecanla giriyor odaya, "Bulduk!" diyor, "Soldan sağa yedi, sirtaki; yukarıdan aşağı yedi, edin." Odadaki beş kişi bunu hemen not ediyor ve şifreyi oluşturuyor:

sirtakiedinbcçfgğhıjlmoöpşuüvyz
abcçd-ef-gğhıijklmnoöprsştuüvyz

Ardından, "Tartışma" bölümündeki okuyucu mektuplarından birini çözmeye koyuluyorlar.

Peygamber'in mesajlarını örgüte iletme yolu bu - normal bir mektuptan, iki-üç cümlelik bir mesaj çıkıyor çıktığında. Bulmacayı çözüp "Tartışma" bölümünü deşifre etmekle görevli bir grup var aslında, her sabah bu işi yapıyorlar - bugün kurmayların kağıt-kaleme sarılmalarının nedeni, mektuplardan birinin Ahmet Yelsoy'dan gelmesi - Peygamber'in daha önce de kullandığı bir isim bu.

Nitekim bir süre sonra, mektubun içinden şu mesajı ayrıştırmayı başarıyorlar:

haftaya cuma büyük suadiye otelinde maskeli balo bütün örgüt ve hakan gelsin ben de geleceğim

Büyük bir heyecan kaplıyor Örgüt merkezini.

"Demek sonunda ortaya çıkacak," diyor odadakilerden biri.

Yağmur'un yüzünde büyük bir keyif okunuyor.

103

Hakan Alibey'i telefonla arıyor Yağmur'un evinden, ama bulamıyor. Ona gördüğü düşü anlatmak istiyordu oysa: ilkokula yeni başlamış, babası götürmüş onu okula. Öğretmeni çok büyük bir kadınmış - kocaman kolları, çok iri göğüsleri varmış, yanaklarından et fışkırıyormuş. Kadın Alibey'e çok kızmış, oğlunun tırnaklarını fazla dipten kestiği için, "Bakın, kıpkırmızı olmuş parmak uçları," demiş, "şimdi bu çocuk yazmayı nasıl öğrenecek?" Babası yumuşak bir sesle açıklamaya çalışmış, tırnakların yeniden uzayacağını, bu kadar kızmasının gereksiz olduğunu söylemiş, ama öğretmen hiç dinlememiş onu, daha da hiddetlenmiş ve Alibey'i bodruma yollamış, ertesi güne kadar da çıkmasını yasaklamış. Hakan çok endişelenmiş, korkmuş, "Ama bodrumda kolum kadar fareler var öğretmenim," demiş. Kadın onu susturmuş, babasının yanına yollamakla tehdit etmiş.

104

Kapı çalınıyor. Hakan gidip açtığında, karşısında bir İncebilekli buluyor. Gülümseyerek bir zarf uzatıyor İncebilekli, hiçbir şey demeden dönüp gidiyor. “Sevgili Hakan,” diye başlıyor mor zarftan çıkan mektup.

Sanırım uzun süredir bekliyordun bunu. Neden ortaya çıkmadığımı ya da en azından seninle iletişim kurmadığımı merak etmişsindir. Yanıtlanması gereken pek çok soru olduğunun farkındayım, sana bir mektup yazmaya karar vermenin nedeni de bu: biraz ışık.

Peygamberlik konusundaki olumsuz düşüncelerini biliyorum ve bir yere kadar da hak veriyorum - evet, Kronk şimdiye kadar gördüğümüz tanrıların en garibi, belki en saçması ve beceriksizi; evet, bu dine inananların oluşturduğu örgüt, Gizli Yediler kadar çocukça. Yalnız şunu da teslim et: Kronk dini olağandışı bir din, hatta, kendi malını övmek gibi olacaksa da, olağanüstü. Bugüne kadar kendisine pek çok inanan toplamayı başardı – fark etmişsindir, toplumun her kesimine yayıldık, politik olarak da azımsanamayacak bir güç oluşturduk, binlerce eve girdik. Sayımız görece az, ama çok etkili olabiliriz.

Bu aşamada, Kronk’un benden çok daha dinamik bir lidere gereksinimi var. Bu dini daha ileriye götüremeyeceğimi ne yazık ki açıkça görüyorum, her ne kadar Örgüt bunu henüz -birkaç kişi dışında- göremiyorsa da. Epeydir ortalarda yoktum, benim dışımda bir çözüm bulunsun, bensiz bir hiyerarşi oluşturulsun, kendiliğinden bir “peygamber” çıksın istedim, ancak görünen o ki sessizliğim, yeni bir düzenin kurulmasından çok, anarşi ve entropinin artmasına yaramış, o kadar.

Son bir kez -ve aslında ilk kez- sahneye çıkmaya karar verişim de bu yüzden. Yaşlı bir adam gibi konuşuyorum, değil mi. Kimbilir, belki de yaşlıyımdır. Her neyse. Örgütün başına geçmeni istiyorum. Bunu yapmak zorundasın, neden zorunda olduğunu göremiyorsun şimdi, ama bana güven. Örgütteki dengeler tümüyle alt-üst olmadan bu görevi devralmalısın. Haftaya Cuma, Büyük Suadiye Otelinde bir maskeli balo verilecek. Bütün Kronk örgütü orada olacak. Sen ve ben de. O akşam, seni yeni ve gerçek peygamber ilan edeceğim ve çekileceğim. Bu zor bir iş olacak - anladığım

kadarıyla bazıları ikimizin de kellesini istiyor, güç tutkusu bürümüş gözlerini. Kendimizi ve Kronk'u korumalıyız. Kronk'un yok olup gitmesine göz yumamam. Bana yardım et. Senden yardım istememi garipsiyorsun belki de. Ben de, ama sanırım farklı nedenlerle - benim ya da senin, bundan sonra olacakları ne ölçüde değiştirebileceğimiz ya da etkileyebileceğimiz konusunda ciddi kuşkularım var: *her şey yazılı çünkü***.**

İnanmıyor musun? Osman ve Nigar, sarı yataktaki iğrenç kadın, Şapşal, Pelin - daha saymama gerek var mı? Bu mektubu sana göndermeyebilirim - ama çoktan gönderdim; bunu bilmek seni nasıl etkileyecek, daha doğrusu böyle bir soru hala meşru mu, bilmek isterdim. Biraz klasik olacak ama, bu da yazılı. Kronk Üçlemesinden söz edildiğini duydun mu? Kutsal Kitap, bu üçlemenin ikinci kitabı ve Örgütün elinde; diğer iki kitapsa çok gizli tutuluyor - deyim yerindeyse, tümüyle "yeraltı", hatta yerin yedi kat dibinde. Ve, sevgili Hakan, bu kitapların ilkinde sen varsın - ne yaptığın, ne yapacağın, hepsi bu kitapta yazılı.

Çelişki mi diyorsun? Eğer her şey belirlenmişse, elimizden ne mi gelir? Bunları ben de sordum kendime -görüyorsun, peygamber olmak, her şeyi bilmeyi sağlamıyor/gerektirmiyor- ve hala, gittikçe azalsa da, zamanımızın olduğu, her şeyin tam da belirlenmediği sonucuna vardım. Sanırım hala yapabiliriz. İyi düşün Hakan.

105

Bir kaplumbağa görüyoruz, küçük, plastik bir havuzun içinde, hareketsiz duruyor. Şapşal olmalı bu. Ardından kanat sesleri duyuyoruz - odanın içinde bir kuş herhalde. Evet, perdeye tutunuyor şimdi, bir iskete; yeniden uçmaya başlıyor. Duvarlara çarpıyor - çılgın gibi hayvan. Plastik havuzun yanına konuyor - orada duruyor bir süre, başını oynatıyor, kaplumbağayı uzaktan inceliyor sanki, düşünüyor. Zarif bir hamleyle havuzun iyice kenarına geliyor ve yakından bakıyor kaplumbağaya - o ise kabuğuna çekiliyor hemen. Bu hareket, isketeyi eğlendiriyor belki, belki daha da kızdırıyor - yüzünden neler hissettiği pek anlaşılmıyor. Küçük gagasıyla didiklemeye başlıyor kaplumbağayı - önce kabuğuna vuruyor, sonra içeri sokuyor kafasını. Gittikçe hızlanıyor vuruşları - çok yakından izliyoruz.

106

Kadıköy’de, Altıyol’dayız. Yağmur’u görüyoruz, bir telefon kulübesinin önünde bekliyor - biraz sabırsız, saatine bakıyor ikide bir. Sıra ona geldiğinde çantasından jetonunu çıkartıp kulübeye giriyor, almacı kaldırıyor, tam jetonu atacakken, yüzünde bir şaşkınlık beliriyor.

“Alo?”

“Yağmur Hanım?” diyor telefondaki erkek sesi.

“Evet?”

“Nasılsınız?”

“Siz kimsiniz?”

“Tanımadınız mı, ben peygamberiniz.”

İlkin işletildiğini düşünüyor Yağmur, ama bunun imkansız olduğunu anlaması uzun sürmüyor.

“Nasıl buldunuz beni?”

“Çok sağlıklı. Şaka bir yana, size bir şey iletmem gerekiyor.”

“Buyrun.”

“Hakan konusunda ne düşünüyorsunuz?”

Çok küçük bir es Yağmur’da - zor fark ediyoruz.

“İkinciciler onu baştacı yaptı. Ciddi bir tehlike bizim için, yani bir şekilde etkisiz hale getirilmesi gerekiyor. Örgüt’ü ele geçirmelerine izin veremeyiz, Kronk’un peygamberi sizsiniz. Balo fikriniz mükemmeldi bence, orada bütün kartlar ortaya konacak ve Hakan silinip gidecek. Sizin önderliğinizde yeniden güçlü olacağız.”

“Hakan’ın sevgiliniz olduğunu sanıyordum.”

Gülüyor Yağmur.

“İş başka, aşk başka, değil mi?”

“Peki ya Hakan çekilmezse, onu öldürtecek misiniz?”

“O noktaya gelinmesi şart değil.”

“Ya ben Hakan’ı desteklersem?”

Biraz duruyor Yağmur.

“Bunu yapabileceğinizi sanmıyorum.”

“Neden?”

“Örgütün de gücü ve bazı istekleri var, unutmayın.”

“Sizin gücünüz ve istekleriniz gibi mi, Yağmur Hanım?”

Yağmur bir kahkaha atıyor.

“Hakan’ın benden sonraki peygamber olmasında kararlıyım,” diyor telefondaki ses. “Baloda bunu açıklayacağım. Örgüt üzerindeki etkinizi bu yönde kullanın.”

Bu kez sinirleniyor Yağmur.

“Hakan yok artık, bunu kafanıza sokun. O örgüte ihanet etti, hakaret etti, kutsal olan hiçbir şeyin değeri yok onun gözünde. Onun gibi birinin Kronk’un peygamberliğini yapmaya hakkı yok. Eğer siz bu görevden korkuyorsanız, sizin de yok. Çekilin öyleyse. Örgüt kendisini yönetebilir. Dinimizin sizin gibi sahte peygamberlere ihtiyacı yok.”

“Ne kadar çok ‘yok’ kullanıyorsunuz. Olumsuz bir tutum.” Sonra, daha ciddi bir sesle, “Sizi uyarıyorum. Kiminle konuştuğunuza ve neler söylediğinize dikkat edin.”

“Etmezsem? Beni de kendin gibi bir çizgi-film kahramanına mı dönüştüreceksin? Buna asla boyun eğmeyeceğim!”

Susma sırası karşı tarafta. Ardından, neredeyse neşeli bir sesle,

“Ama iyi espriydi, değil mi?”

“En iyisiydi,” diyor Yağmur, gülüyor ve almacı yerine koyuyor, jetonunu cebine sokuyor, kulübeden çıkıyor. Ardından hatırlayıp geri dönüyor ve Hakan’ı arıyor.

107

Kısa ama belirsiz bir düş oluyor beşincisi, bir öğle uykusu düşü. Tek bir imge kalıyor Hakan'ın aklında: iki-üç yaşında olmalı; bir tren garındaymış. Çok aydınlık bir yermiş burası - parıl parıl ışınların yukarıdaki camlardan içeri süzülüşünü izliyormuş Hakan ve çok mutluymuş. O sırada gara bir tren girmiş.

Bu düşten çok etkileniyor Hakan, düşteki tüm o mutluluğuna rağmen, belki de o yüzden, çok kötü hissediyor kendisini. Uykusunda gördüklerini anlamlandırmada güçlük çekiyor, ama bir şey yeterince açık: her düşle birlikte yaşı biraz daha küçülüyor. Daha ne kadar küçüleceğini merak ediyor - "Yedincisinde anne karnında görürüm kendimi herhalde," diye düşünüyor. Sonra gülüyor buna - yedi sayısının böyle kendiliğinden işin içine katılmış olmasına. İçine büyük bir sıkıntı yerleşiyor hemen ardından.

108

Yağmur ve Hakan, Moda Sinemasından çıkıyorlar o gece, on ikiye doğru - Thomas Pynchon'ın *Açık Arttırma - The Crying Of Lot 49* filminin afişini görüyoruz. Hakan'daki bir gariplik ister istemez dikkatimizi çekiyor: alıştığımız Hakan zaten değil, ama onun yerine gelmiş olan asık suratlı ve mutsuz görünümlü Hakan da değil artık, başka bir şey: bakışları bile değişmiş sanki, onunla göz göze gelmek ürkütücü bir deneyim oluyor. Gözleri bedeninden bağımsız artık, çünkü bedeni bambaşka bir yol çizmiş kendisine, her şeyden vazgeçmiş, savrulmak için rüzgarın esmesini bekleyen bir ambalaj kağıdı gibi. Birden, elektrik verilmişçesine toparlanıyor bu beden, gözlerin işi olduğunu düşünüyoruz bunun, ve eller, Yağmur'u omuzlarından sertçe tutarak yüzünün Hakan'a, daha doğrusu gözlerine dönmesini sağlıyor. "Ben peygamberim," diyor Hakan - gözlerinin bütün gücüne rağmen, sesi ihanet ediyor ona, "Hava sıcak," der gibi çıkıyor. Yağmur da fark ediyor bu tutarsızlığı ve ilk başta korkabilecekken, şimdi özgüveni artmış bir şekilde sıyrılıp yürümeyi sürdürüyor.

Sokaklar oldukça boşalmış; boş bir dolmuş geliyor, durdurup arka koltuğa biniyorlar. İkisi de kendi dünyasında gözüküyor, her ne kadar Hakan'ın eli Yağmur'un omzunda olsa da. Fenerbahçe Stadının karşısından binenlerle doluyor araba; şoför arkaya dönüp "Tamam mıyız?" diye soruyor, "Tamamız," diye yanıtlıyor yolculardan biri.

Birlikteliklerinin ilk aylarını anımsıyor Hakan. Sevişmeleri, gezmeleri, Kronk çalışmaları, babasıyla birlikte, üçünün yaptığı tartışmalar geliyor gözünün önüne. "Babam ne yapıyor acaba?" diyor, Yağmur ona bakıyor ama bir şey demiyor. Sonra Hakan'ın kolunu indiriyor omzundan, "Baksana, bu gece yalnız kalmak istiyorum. Evine gider misin?" diyor. "Olur, tamam," diyor Hakan, içindeki yıkım sözlerine olmasa bile yüzüne ve gözlerine yansıyor.

"Işıklarda indirir misiniz?" diyor Yağmur, Bostancı'ya yaklaştıklarında. Şoför hiç oralı değil. "İnecek var," diyor bu sefer Hakan, yüksek bir sesle. "Şoför Bey, durur-" derken önünde oturan adam dönüp sert bir yumruk yapıştırıyor suratına. Yağmur "Ne yapıyorsun?" diyecek oluyor, onun da

çenesinde patlıyor bir yumruk. Arabadakilerin hepsinin irikıyım, suratlarından bela akan adamlar olduğunu, birbirlerini ve şoförü tanıdıklarını Yağmur ve Hakan'la birlikte fark ediyoruz.

"Nereye?" diye soruyor Hakan kendini toparladığında. Sesi titriyor.

"Sana ne ulan götveren gidiyoruz işte," diyor yanındaki.

Yol neredeyse bomboş - eski araba hızla ve gürültüyle ilerliyor; sahil yolunun parlak ışıkları geçiyor pencerenin önünden. Maltepe yakınlarında sahil yolunu bırakıp E-5'e çıkıyorlar.

"Bizi yolun kenarında bırakın, sizi şikayet etmeyelim," diyor Yağmur, "Emniyet Müdürü benim dayım, süründürür sizi."

"Gönder dayını onu da sikelim," diyor önde oturanlardan biri. Kahkahalarla gülüyorlar.

Hakan kapıya yeniden bakıyor ve yeniden vazgeçiyor - kapıya ulaşması imkansız, ulaşsa bile bu hızla, hem de E-5'te giderken aşağı atlamak çok tehlikeli.

Pendik'ten yukarı sapıyor araba, dar ve kötü yollara girip, epeyce gidiyor. Uzakta deniz gözüküyor ay ışığında. Pendik sırtlarında, ıssız bir yerde duruyorlar.

"Tut o puştu, bir kıllık çıkartmasın," diyor şoför, Hakan'ın yanında oturana. "Hadi bakalım, parayla değil sırayla."

Gülüyorlar. Hakan'ı ön tarafa almak istiyorlar, karşı koyuyor Hakan, ama bu pek uzun sürmüyor - fena dövüyorlar. Birisi hemen arka koltuğa geçiyor, Yağmur'u altına almaya çalışıyor. Tekme atıyor Yağmur, bağırıyor, ısırıyor - diğerlerini daha da eğlendiriyor bu.

"Işığı açsana, daha iyi görelim," diyor biri. "Orospuya bak, Mıstık'a nasıl geçiriyor. Helal olsun."

Hakan'ın gözlerinde yaşlar. Yağmur'u bırakmaları için yalvarıyor, küfür ediyor, vurmaya çalışıyor - yararsız, üç kişi birden çullanıyorlar üzerine her seferinde.

Yağmur'un daha fazla direnemediğini, Mıstık dedikleri adamın yüklenip abandığını, Yağmur'un giysilerini çıkartmaya başladığını görünce gömleğini yırtıyor Hakan, kemerine davranıyor, "Bana gelin ulan, bırakın kızı, bana gelin!" diye bağırıyor.

Şaşırıyorlar - Mıstık bile durup Hakan'a bakıyor.

"Aç bakalım, malını görelim," diyor şoför.

Hakan soyunuyor acele acele. Birkaçı, onunla birlikte arabadan dışarı çıkıyor. Elliyorlar, tekme atıyorlar; yere düştüğünde yanağına sürtünmeye başlıyor bir tanesi.

“Ağzına da alacak mısın?”

Yağmur’un bağırışları duyuluyor arabadan.

“Al bakalım amcıkağız, ısırırsan ananı sikerim senin.”

Birisi arkasına dolanıyor o sırada.

“Aç ulan bacaklarını, götoğlanı!”

Yüzü büyük bir acıyla karmakarışık oluyor, acı giderek artıyor. Yağmur’un gülümsemesi geliyor aklına. Birden ağzı sıcak, tuzlu, koyu sıvıyla doluyor, ağzının kenarından dışarı sızıyor. Bir tekme yiyor sağ tarafına, nefes alamıyor.

“Yut dölümü ibne, beğenmedin mi?”

Sonrasında pek bir şey anımsamıyor Hakan; gözlerini açtığında Yağmur’u arabaya dayanmış, çıplak, tiksinti ve nefretle kendisine bakar buluyor.

“Hadi sokun şunları arabaya.”

E-5’e inmeden biraz yukarıda durup, yolun kenarında Yağmur’la Hakan’ı indiriyorlar, ellerine giysilerinden arta kalanları tutuşturarak. Bir tür centilmenlik.

“Bu sikişi unutmayın ha!”

Yağmur giyinip karayoluna koşuyor, arkasına bile bakmadan. Neredeyse yolun ortasına atlayarak bir arabayı durduruyor sonunda, binip gidiyor. Hakan’sa onun ardından bakıyor sadece, sonra ağır hareketlerle yerden kalkıyor - berbat bir halde. Boş gözlerle bakıyor etrafına, saçlarını düzeltmeye çalışıyor, yürümeye başlıyor aşağı doğru.

109

Ortalık aydınlanmaya başlarken evine ulaşıyor Hakan. İçeri girince ilkin banyoya gidiyor, yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalıyor - bakışlarından söz etmemek daha doğru olacak. Odasının önünden geçerken yerde yatan babasını görüyor - bir süre kapıda öylece duruyor, sonra Alibey'in yanına gidiyor, yere çömeliyor, "Baba?" diyor birkaç kez, sarsıyor hafifçe, göz kapaklarını açıyor, daha hızlı sarsıyor. Babasının öldüğünü kavradığından emin olamıyoruz, çünkü bütün bunları, babasının kanı halının rengini değiştirdiği halde yapıyor. Alibey'in yanına uzanıyor, ona sarılarak düşsüz bir uykuya dalıyor. Mozart'ın Fa minör fantazisini Swingle Sisters söylüyor.

110

Öğleden sonra uyanıyor, babasına bakıyor, anımsamaya çalışıyor sanki. Kalkıp tuvalete gidiyor, uzun uzun işiyor. Yeniden dişlerini fırçalıyor. Şofbeni yakıyor. Üstündekileri çıkartıyor. Polise telefon edip soğukkanlılıkla babasının öldürüldüğünü anlatıyor, birilerini göndermelerinin mümkün olup olmadığını soruyor, adını ve adresini veriyor. Telefonu kapadıktan sonra yıkanıyor.

111

Hakan babasının masasındaki kağıtları karıştırırken kapı çalınıyor. İki polis memuru gelen. İçerisinin kötü koktuğunu belirtiyorlar, salonun ve Hakan'ın odasının pencerelerini açıyorlar hemen ve Hakan'dan, babasının üstünü örtmek için bir pike veya çarşaf getirmesini istiyorlar. Alibey'in cesedini inceliyorlar, sorular soruyorlar - babasını ne zaman bulduğunu, o zamana kadar nerede olduğunu, bunun kimin yapmış olabileceğini, vs - bildik şeyler. Kısa kısa yanıtlar veriyor Hakan, babasının en sevdiği koltukta oturarak.

Kapı yeniden çalınıyor - bu kez gelen Emniyet Müdürü. Hakan'a kendisini tanıtıyor -Halil Değirmenci- başsağlığı diliyor, polisleri dinlerken Alibey'e bakıyor, sonra doğrulup memurlara çıkmalarını işaret ediyor.

"Siz Yağmur'un dayısı mısınız?" diye soruyor Hakan, beklenmedik bir şekilde.

"Dayısı mı? Hayır. Ama bir zamanlar kardeştik denilebilir."

Hakan ona bakıyor başını kaldırıp. Kronk selamı veriyor Halil Bey. Şimdi çok ciddi.

"Hakan Bey, hayatınız tehlikede. Babanızı peygambercilerin öldürttüğünü ve sizin peşinizde olduklarını biliyoruz. Sanırım Yağmur Hanım'ın, Peygambercilerin başı olduğunun farkındasınız. Bu olayla bağlantısı var mı emin değilim, ama öyle gözüküyor."

"Yağmur mu?" Donuk gözlerde bir canlanma. "Yağmur, babamın öldürülmesini niye istesin?"

Masaya gidiyor Halil Bey, konuşurken bir yandan da masanın üstündekileri inceliyor.

"Babanızın Kronk'la ilgili çok gizli bazı bilgilere ulaştığı söyleniyor. Bunların ortaya çıkmasının Örgütü tehdit edeceği düşünülmüş olmalı. Siz de Örgüt için bir tehdit olarak görülüyorsunuz. Peygambercilerin neden böyle düşündükleri açık, ama İkinciciler arasında da aleyhinize sesler yükselmeye başladı, Kronk'la ilgili bilgileri basına, özellikle de mizah dergilerine satmayı düşündüğünüz söylentileri yayılınca. Ben buna inanmıyorum tabii -çoğumuz inanmıyor- Peygambercilerin taktiklerinden biri bu." Duruyor, Hakan'ın yanına geliyor. "Zor bir mücadele olacak, ama

Kronk sizi bekliyor Hakan Bey. Artık peygamberimiz sizsiniz. Maskeli balodan haberiniz vardır herhalde.”

Hakan başını sallıyor.

“O güne kadar sizi öldüremezlerse, balo gecesi öldürmeye çalışacaklar. Ama buna izin vermeyeceğiz. Bu balo, sizin zafer geceniz olacak. Kronk’un da elbette.”

“Siz benden yana mısınız?”

“Tabii ki sizden yanayım. Yağmur Hanım ve takımı, Örgütü kendi hırslarını tatmin etmek için kullanıyorlar ve sizi kolaylıkla harcayacakları gibi, kendi peygamberlerini de gerektiğinde göz kırpmadan safdışı bırakacaklarına inanıyorum. Onların elinde Kronk dini, din olmaktan çıkıyor. Siz peygamber olduktan sonra böyle şeyler olmayacak. Yeniden, ilk günlerimizdeki havamıza kavuşacağız. Hepimiz böyle düşünüyoruz. Hatta Peygambercilerden bazılarını şimdiden yanımıza - ama sizi daha fazla yormayayım. Sizin için çok zor olduğunu biliyorum. Ben gereken her şeyi yaparım, merak etmeyin, cenaze filan.”

Kalkıyor, kitaplara bakarak salonda yürüyor biraz, sonra yeniden Hakan’a dönüyor.

“Adamlarım kapıda olacak - sizi korumak için. Baloya kadar evden çıkmamanızı rica edeceğim, dışarı çıktığınızda çok kolay bir hedef olursunuz. Ne isterseniz onlara söyleyebilirsiniz. Alınmasını istediğiniz şeyleri de. Merak etmeyin, bu katil çetesi hak ettiği cezayı bulacak.”

Başını sallıyor Hakan. Halil Bey birşeyler daha anlatıyor, sonra iyi günler dileyip odadan çıkıyor, ama hemen geri geliyor.

“Sormayı unuttum - babanızın ne bulmuş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?”

Yine başını sallıyor Hakan, bu kez hayır anlamında. Halil Bey özür diliyor ve gidiyor.

112

Başka bir küçük çantaya birkaç parça giysi koyarken görüyoruz Hakan'ı. Çalınan kapıyı açmaya gidiyor sonra. Polislerden biri duruyor karşısında.

"Efendim, Cem Bey'le Kirazlıyalı'ya gidecekseniz müdürüme haber vermem gerekiyor."

Şaşırmıyor Hakan - oysa şaşırması gerek, çünkü bu fikir daha yeni aklına geldi ve Cem'i bile henüz aramadı, kimseye de söz etmedi, ama her şey çok normalmiş gibi davranıyor, "Verin," diyor - ondaki bu durgunluk, aşkınlık, şaşırmazlık çok endişelendirici.

Cem'e telefon edip Kirazlıyalı'ya birlikte gitmeyi öneriyor. Cem kabul ediyor anlaşılan. Müdürün, evden çıkmamasını istediğini söylüyor Hakan, "İyi, hallet öyleyse," diyor, "Ben kapının önüne çıkıp seni beklerim, tamam, yarım saat sonra."

113

Arabayla, evin bakımsız arka bahçesine giriyorlar. **Bu evi daha önce de görmüştük - Yağmur'un yazlığı burası. Hakan'da da bir anahtarı varmış demek ki.** Çantalarını alıp içeri giriyorlar.

114

Evin önündeki küçük, beton iskelede yan yana otururlarken görüyoruz onları.

“Babamı öldürdüler,” diyor Hakan. Cem ona bakıyor ama bir şey demiyor.

“Yağmur vermiş emri. Beni de öldüreceklermiş.”

“Burası onun evi değil mi?”

Omuz silkiyor Hakan.

Güneşin batma vakti - hemen üstlerinde yağmur bulutları var, gökyüzünün büyük bir bölümünü kaplıyorlar, körfezin karşı kıyısı ve deniz, aynı koyuluğu yansıtıyor. Yalnız güneşin battığı yerde renk değişiyor, daha bir pembeleşiyor. Oraya bakıyor Cem, “Güzel,” diyor, başıyla göstererek.

“Yağmur beni intihar etti. Falı hatırlıyor musun? Yağmur işte, beni intihar etti.” Kafasını sallıyor Hakan.

“Dur bakalım,” diyor Cem.

115

Küçük bir lambanın ışığında, koltuklarında oturmuş, ellerindeki tabaklardan akşam yemeği yiyorlar. Monteverdi çalıyor - “Baci, soavi e cari”.

“Bütün her şey Kronk Üçlemesinde yazılı ve bu kitapların nerede olduğunu kimse bilmiyor, biliyor muydun?”

“Biliyorum,” diyor Cem, Hakan’a bakarak.

“Biliyorsun.” Kafasını sallıyor Hakan.

Susuyorlar.

“Peygamberden mektup aldım,” diyor Hakan. “Beni seviyor Peygamber. Baloda beni peygamber yapacak. Benim yanımda. ‘Bana yardım et,’ diyor, düşünsene, koca peygamber. Evet.”

“Bir mektup daha alırsın belki,” diyor Cem.

Kapı çalınıyor.

116

İncebileklinin orada ne aradığını sormuyor Hakan, mor zarfı alıyor sadece, kapıyı kapatıyor.

“Bu da mor,” diyor Cem’e bakarak, “her şey gibi. Bu rengi seviyoruz, değil mi.”

Yeniden koltuğuna oturup zarfı açıyor.

“Kısa bir mektup, sesli okuyayım mı?”

“Olur.”

“Sevgili Hakan,

Babanı öldürmelerine engel olamadığım için büyük bir utanç duyuyorum. Beni bağışlayabilecek misin? Baban, Üçlemeyi ve içinde seninle ilgili bölümlerin olduğunu öğrenmişti. Buna göz yumamazlardı. Onları durdurmamız gerek. Elinden geleni yap. Her şey sana bağlı.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Her şey bana bağlı.”

“Evet.”

“Biliyorum,” diyor Hakan, gözlerini daldıkları yerden ayırmadan soruyor.

“Yine de her şey yazılı, değil mi?”

“Bilinmez,” diyor Cem.

117

Hakan aynı dalgınlıkla gülümsüyor.

“Bir de elektronlara belirsiz derler.” Hakan, altıncı düşü o gece görüyor - yoğun bir karanlık, zaman zaman kırmızıya dönüşen bir siyah kaplamış her yanını. Boğuk sesler duyuyor, ama en çok sabit bir ritm. Islak hissediyor kendini. Ve yumuşak, güvenli.

118

Kahvaltı ederlerken Cem’e anlatıyor düşünü.
“Annemin karnında gördüm kendimi dün gece.”
Bir şey demeden dinliyor Cem.
“Ama bu altıncı düştü. Ben yedincisinde bunu görürüm sanıyordum.”
Çayını yudumluyor Cem.
“Belki de yedincisi olmaz.”
“Belki de,” diyor Cem.

119

Kapıyı açınca karşısında Nisan'ı görüyor Yağmur.

"Ne bu halin kız? Sevgilin mi dövdü?" diye soruyor Nisan, çenesine dokunuyor, yanaklarına, gözlerine bakıyor. "Ne oldu be? İyi misin?"

"İyiyim iyiyim, gelsene içeri."

"Kavga mı ettiniz, anlatsana," diye üsteliyor Nisan.

"Yok canım geçen gün içtik, sonra sevişirken oldu." Gülüyor kendi kendisine.

"O da böyle mi?"

"Bilmem. Görmedim sonra. Evde yok."

"E sana söylemedi mi, Cem'le birlikte Kirazlıyalı'ya gittiler."

"Kirazlıyalı mı? İkisi de orada mı şimdi?"

"Baksana, kalk biz de gidelim. Sürpriz yaparız. Ben Cem'e 'Çok işim var,' demiştim. Şaşırırlar."

"Evet, şaşırırlar," diyor Yağmur. "Ama Hakan'ın sınavları vardı bu hafta, nasıl gitti ki?"

"Ne bileyim."

"Neyse. Hadi gidelim öyleyse. Sen yanına birşeyler alacak mısın?"

"Tamam, ben şimdi eve gideyim, bir saat sonra dönerim. Senin arabanla mı gideriz?"

"Öyle yapalım."

"İyi. Hadi o zaman."

Neşeyle kalkıp gidiyor Nisan. O çıktıktan sonra Yağmur telefon başına gidiyor, bir numarayı çeviriyor.

120

“Ben artık İstanbul’a döneyim,” diyor Cem.

“Gidiyor musun?”

“Gidiyorum.”

“Polisler niye burada değil, biliyor musun?”

“Belki buradadırlar.”

“Öyle mi dersin.”

“Kendine iyi bak,” diyor Cem, kapıdan çıkarken.

“Sen de.”

“Arabayı sana bırakayım mı?”

“Gerek yok. Döneceğim zaman birşeyler bulurum.”

“Çabuk dön.”

“Sen istersin de dönmez miyim?” diyor Hakan, gülümseyerek. İlk kez siyah güneş gözlüklerini çıkartıyor Cem, Hakan’a bakıyor.

“Gelseydin benimle.”

“Sanmıyorum. Burada kalıp biraz düşünmek istiyorum.”

“Sen bilirsin,” diyor Cem, gözlüklerini yeniden takıyor. Çantasını arka koltuğa koyuyor, motoru çalıştırıyor ve geri geri çıkıyor.

“Olabilir,” diyor Hakan, ona el sallarken.

121

Arka bahçeye giren arabanın sesini duyunca, mutfağın penceresinden bakıyor Hakan. Gelenleri görünce biraz duraksıyor; sonra ekmek bıçağını alıp koşarak üst kata çıkıyor, bıçağı yatağın altına saklıyor. Kapı çalınıyor o sırada. “Geldim!” diye bağırıyor.

“Biz geldik!” diyor Nisan, gülücükler saçarak. Yağmur arabanın kapılarını kilitliyor.

“Öyle gözüküyor,” diyor Hakan.

“Seni özledim,” diyor Yağmur tatlı bir sesle, yanağından öpüp içeri giriyor.

“Cem nerede?” diye soruyor Nisan.

“Bir saat önce gitti.”

“Hay allah, gördün mü, kaçırdık işte,” diyor Nisan, üzüntüyle.

“Evet,” diyor Yağmur, gözleri salonda, Cem’in oturmuş olduğu koltuğa dikili. “Git bakalım Cem, nereye gideceksin.”

“Evet,” diyor Nisan, “benim elimden kurtulamazsın!”

122

Kayıkla geziyorlar - Hakan çekiyor kürekleri. Güneş batmış, hava kararmak üzere.

“Daha önce gelmiş miydin buraya?” diye soruyor Hakan Nisan’a.

“Oh-hoo, bir sürü kez. Çok severim ben burayı. Dinlendiriyor beni. Resimlerimin çoğunu burada yaptım, biliyor musun?”

“Yine yapacak mısın?”

“Bakalım. Boyalarımı getirdim.”

“İyi, bir ressamı iş başında görmemiştim hiç,” diyor Hakan. O durgunluğu, suskunluğu geçmiş gibi.

“Çok açıldık, dönelim artık,” diyor Yağmur.

“Rüzgar da açığa doğru esiyor,” diyor Nisan.

Hakan küreklere asılıyor, ama ıskarmozlara bağlı olmadıkları için bir tanesi denize düşüyor. Nisan çığlık atıyor, yakalamaya çalışıyor ama iyice kuvvetlenen rüzgar küreği hızla uzaklaştırıyor. Tek kürekle, denizdekinin peşine düşüyorlar. Uzun bir uğraştan sonra başarıyorlar yakalamayı. Rüzgara karşı ağır ağır ilerliyor küçük kayık. Nisan epey korkuyor, sıkı sıkı tutunuyor kenarlara.

“Fırtına çıkacak neredeyse,” diyor Yağmur.

“Geldik sayılır,” diyor Hakan. Yağmur onun dizini okşuyor. Göz göze geliyorlar.

Sonunda kıyıya varıp iskeleye çıktıklarında, “Ben koşuyorum,” diyor Nisan, “tuvalete yetişmem lazım.”

“Aman çabuk!” diye arkasından bağırıyor Yağmur, kolunu Hakan’ın beline dolayarak. Gülüyorlar.

123

Dışarıdaki masada yemek yiyorlar. Hava durulmuş, yağmur yağıyor ama soğuk değil. Nisan kadeh kaldırıyor.

"İçelim, açılalım! Camiye mi geldik?"

Votka var masada, portakal suyu, rakı; et, pilav ve salata yiyorlar.

Neşeli bir muhabbet; Yağmur ve Hakan birbirlerine yakın ve sıcak davranıyorlar. Şaşırıyoruz.

"Ne biçim sevişiyorsunuz siz öyle," diye çıkışıyor Hakan'a Nisan, "sevgilinin her tarafı şişmiş, morarmış. Ayıp değil mi?"

Hakan Yağmur'a bakıyor.

"Ben de onu morarttım," diyor Yağmur.

"Hani? Sapasağlam, baksana," diyor Nisan.

"Göster ablana pipini."

Neşeli bir muhabbet.

124

Farlarını söndürmüş, koyu renk bir araba, yavaş yavaş gelip Yağmur’un evinin az ilerisinde duruyor.

125

Saat iyice ilerlemiş - yemekler bitmiş, içkiler bitmek üzere. Üçü de oldukça sarhoş, ama en çok Nisan - o kadar da profesyonel değil mi yoksa, içmek konusunda? - iskemlesini Hakan'la Yağmur'un arasına çekmiş, kollarını ikisinin de omzuna dolamış, bağıra bağıra konuşuyor.

"Ben niye orgazm olamıyorum Hakan, ha? Söyle, niye? Ben de istiyorum."

"Büyüyünce olursun."

"Ama ben şimdi istiyorum. Yağmur hep oluyormuş, ben neden olmuyorum?"

"Nazar etme ne olur, çalış senin de olur," diyor Yağmur. Kırılıyorlar.

126

Yukarıdaki odalardan birinde aynanın karşısına geçmiş, Nisan’ın boyalarıyla yüzlerini boyuyorlar.

“Baloya da böyle gidelim,” diyor Nisan, yüzünü palyaço gibi boyamakla meşgul.

Yağmur, kırmızı ve siyah boyalarla bir duvar çiziyor suratına, Hakan’sa, belirgin bir fikri yokmuşçasına, eline geçen boyayı sürüyor. Arada bir durup hem kendilerine, hem diğerlerine bakıyorlar.

“En güzeli Yağmur’unki oldu,” diyor Nisan.

Hakan da katılıyor bu görüşe. “Göğüslerini de öyle boyasana, çok iyi durur.”

“Aa, evet, bence de,” diye atılıyor Nisan.

Yağmur aynadan kendini izleyerek gömleğini ve sutyenini çıkartıyor. Fırçayı alıyor eline, boyamaya başlıyor ama sonra bırakıyor.

“Böyle zor oluyor, boyayamıyorum.”

“Hakan sen boya,” diyor Nisan, “göğüslerine fırçayı sen sürersen çok hoşuna gider sevgilinin.”

“Amaan, saçmalama,” diyor Yağmur gülerek.

“Sen sür, ben boyamayı beceremiyorum,” diyor Hakan.

“İyi öyleyse, ver bakalım, bak zevklenmece yok, ona göre,” diyor Nisan, boyamaya başlıyor. Yağmur gıdıklanıyor, oynayıp duruyor, o yüzden Nisan’ın çizgileri yamuk oluyor, boyaları taşırıyor, kimsenin umurunda değil elbette. Hakan da Nisan’ın gömleğini çıkartıyor, “Oo, bakıyorum sutyen takmıyoruz, *free* miyiz neyiz?” diyor, arkasına geçip sırtını boyamaya koyuluyor. Çok eğleniyorlar. Bir ara Nisan elindeki fırçayı atıp, “Bakalım hoşuna gitti mi?” diyor ve elini Yağmur’un pantalonunun içine sokuyor. “Ne yapıyorsun, çeksene elini!” diye çığlık atıyor Yağmur; “Aç bacaklarını, bakacağım!” diye üsteliyor Nisan, Yağmur’un fermuarını açıyor, aradığı yere ulaşıyor sonunda. “Amma ıslanmışsın!” diyor. “Ben de çok ıslandım, baksana.” Yağmur’un elini tutup kendi pantalonuna sokuyor, düğmelerini açıyor.

127

Üçü birlikte yataktalar, iyice birbirlerine karışmış, sevişiyorlar. Bir ara Yağmur kalkıyor yataktan, çantasını aramaya başlıyor, Nisan'la Hakan sürdürüyor sevişmeyi. Nisan sürekli inliyor - Hakan göğüslerini ısırıyor, üzerine yatıp saçlarından tutarak sarılıyor, "Bakalım bu sefer olacak mısın?" diyip içine giriyor - Nisan sesini daha da yükselterek inlemeyi sürdürüyor. Yağmur geliyor yeniden; elinde bir şey var, Hakan'ın üstüne çıkıyor, "Aç bacaklarını, ben de gireceğim," diyor, bir eliyle amını okşarken, öbür eliyle tuttuğu şeyi Hakan'a sokuyor. Acıyla bağırıyor Hakan, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Seni sikmek istiyorum, lütfen, seni sikmek istiyorum!" diyor Yağmur, Hakan'ın üstüne damlayarak. "Yavaş," diyor Hakan, Nisan'a daha da sıkı sarıldığını görüyoruz, bir süre daha Nisan'la sevişmeye devam ediyor, sonra duruyor. Yağmur durmuyor ama. Elindekini dibine kadar sokup çıkartıyor, bir hızlanıp bir yavaşlıyor. Nisan'a tırnaklarını geçiriyor Hakan, yüzünde bir yıkım okunuyor; gözlerinden yaşlar süzülüyor ama sesini çıkartmıyor. Hiç ses çıkartmıyor. Duyulan tek ses, Yağmur'un git-gel'leriyle sallanan yatağın gıcırtısı. Nisan Hakan'ın altından sıyrılıp sessizce odadan çıkıyor. **Bir kabusu yaşıyor Hakan. İçinin ta derinden yırtıldığını, ciğerlerine varan bir yarığın açıldığını, fışkıran kanın gözlerinde patladığını; boyutlarından çok kötücüllüğüyle korkunç olan acının beynini kavurduğunu, tüm karabasan yasalarını alt-üst eden, delicesine koşarak geceyi delen bir kısrağın üstünde olduğunu hissediyor. Babasının adı dökülüyor ağzından - annesinin sesiyle.**

128

Yatakta tek başına, yüzükoyun yatarken görüyoruz Hakan'ı, başı ve sol kolu yataktan sarkıyor. Uzun bir süre hiç kımıldamıyor, öldüğünden şüpheleniyoruz, ama hayır - daha yakından baktığımızda göz kapaklarının oynadığını fark ediyoruz. Şimdiyse eli yatağın altına uzanıyor, biraz aradıktan sonra bıçağı buluyor, sıkıca kavrıyor. Ayak sesleri duyulduğunda bıçağı hemen bırakıyor Hakan, dönüp kapıya bakıyor - karanlıkta Yağmur seçiliyor ama arkasında birileri daha var. Yağmur ışığı açtığında, iki iri yapılı adam görüyor, birinin elinde ip var. Yağmur'a dönüyor gözleri. Boyalarını yıkamış, iş kadını bakışlarıyla Hakan'ı süzüyor, dudaklarında belirsiz bir gülümseme.

"Nasılsın?"

"Nisan nerede?" diye soruyor Hakan - niçin peygamber olarak seçildiğini anlıyoruz artık.

"İçerki odada, güzel güzel uyuyor. Hiçbir şeyden haberi yok. Beni de hala gizli bir Hakancı sanıyor zaten."

"Kronik Üçlemesini duydun mu hiç?"

Bir an şaşırıyor Yağmur.

"Ne olmuş?"

"Orada senin Örgütü ele geçiremeyeceğin, Peygamber'le savaşında ezilip geleceğin yazılı."

Kahkahayla gülüyor Yağmur buna.

"Senin o korkak peygamberin mi ezecek beni? Ben gelmeden bir saat önce kaçan bir herif mi? Yaz bunu Cem, yaz bu söylediklerimi sıkıysa: bu sefer paçanı kurtardın, ama baloda kendi ellerimle öldüreceğim seni. Örgüt seni hiçbir zaman benimsemedi. Sen peygamber falan değilsin. Karşımda yatan şu acınası yaratık da değil. Peygamber benim, duydun mu? O insanlar beni tanıyor, beni seviyor. Sen kendi köşende kalmaya mahkum zavallı bir yazarsın, eğer o köşeden çıkarsan böcek gibi ezerim, ben ezerim seni!"

Hakan'ı izliyoruz. Merakla dinliyor Yağmur'un söylediklerini. Gülümsüyor.

"Seni bırakıp gitti, salak herif, görmüyor musun? Kendi canını kurtarmak için seni yem olarak kullandı, kurban etti seni. Anlamıyorsun,

değil mi. Hala seni kurtaracak diye mi bekliyorsun? Bu saatten sonra kimse kurtaramaz seni. Sen yoksun artık!”

Yağmur bu sözleri söylerken hep Hakan’ı izliyoruz. Daha önceki bir Hakan imgesiyle çakışıyor şimdi gördüklerimiz: uyuşturucu almışçasına bir keyif yayılıyor yüzüne; ağır ağır, derinlerden gelen bir gülümseme giderek gerçek bir Gülüşe dönüşüyor, gözlerinin içi gülüyor Hakan’ın, yüzü ışıl ışıl: iki elini yatağa bastırarak ve gülmeyi asla bırakmayarak “Hassiktir,” diyor.

ÖZÜR

Hakan'ı daha önce "Tanrıların Da Burnu Kaşınır" adlı öykümde intihar etmiştim. Bir anlaşma yapılmıştı: onun ölmeyi kabul etmesine karşılık, ben de Hakan'ı ondan sonraki romanıma alacaktım. "Öyle başrole filan gerek yok, sade birşeyler olabilir, yeter ki eli-yüzü düzgün, biraz da özgün olsun ve sonunda ölmeyeyim," demişti. İlk isteği yerine getirdim -bence fazlasıyla- görüyorsunuz. Ancak, yine gördüğünüz gibi, onu ölüme yollamaktan kendimi alamadım. Alçaklık ettiğimin farkındayım - hem de kitap boyunca. Nedense Hakan'ın ölmesi bende bir tür saplantı haline gelmişti; kitap kafamda yeni yeni oluşurken, hiçbir şey belli değilken, tek bir şeyi biliyordum: sonunda (başında) Hakan ölecekti. O yüzden bu kitap boyunca hep bir rahatsızlık hissettim, gerçekten: Hakan'a karşı hiç olmazsa dürüst olabilir, olacakları anlatabilirdim. Bunu denedim de - tanığımsınız. Elimden geldiğince sezdirmeye çalıştım - böyle şeyler ancak sezgi yoluyla iletişimin nesnesi olabilir çünkü, daha "açık" hale geldiklerinde, "gerçeklik"lerini tümüyle yitirirler. Yine de, son ana kadar, "her şeyin yazılı olması"na karşın, birşeylerin değişebileceğine, Hakan'ın silkinip bir çözüm yaratabileceğine olan inancım, hadi umudum diyelim, ayakta kaldı. Alibey'le bile konuştum. Ama olmadı işte. Şimdi yapabileceğim tek şey, kendi estetik saplantılarım ve kaprislerim uğruna, verdiğim sözü tutmadığım için Hakan'dan içtenlikle özür dilemek. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile.

Not: Sağlık nedenleri dolayısıyla baloya katılamadım.

[1] Caravaggio - “David ve Goliath, “ Antonello de Messina - “Aziz Jerome Çalışma Odasında, “ Gustav Klimt - “Umut I ve II, “ Albrecht Dürer - “Aziz Hieronymus Hücrede.”